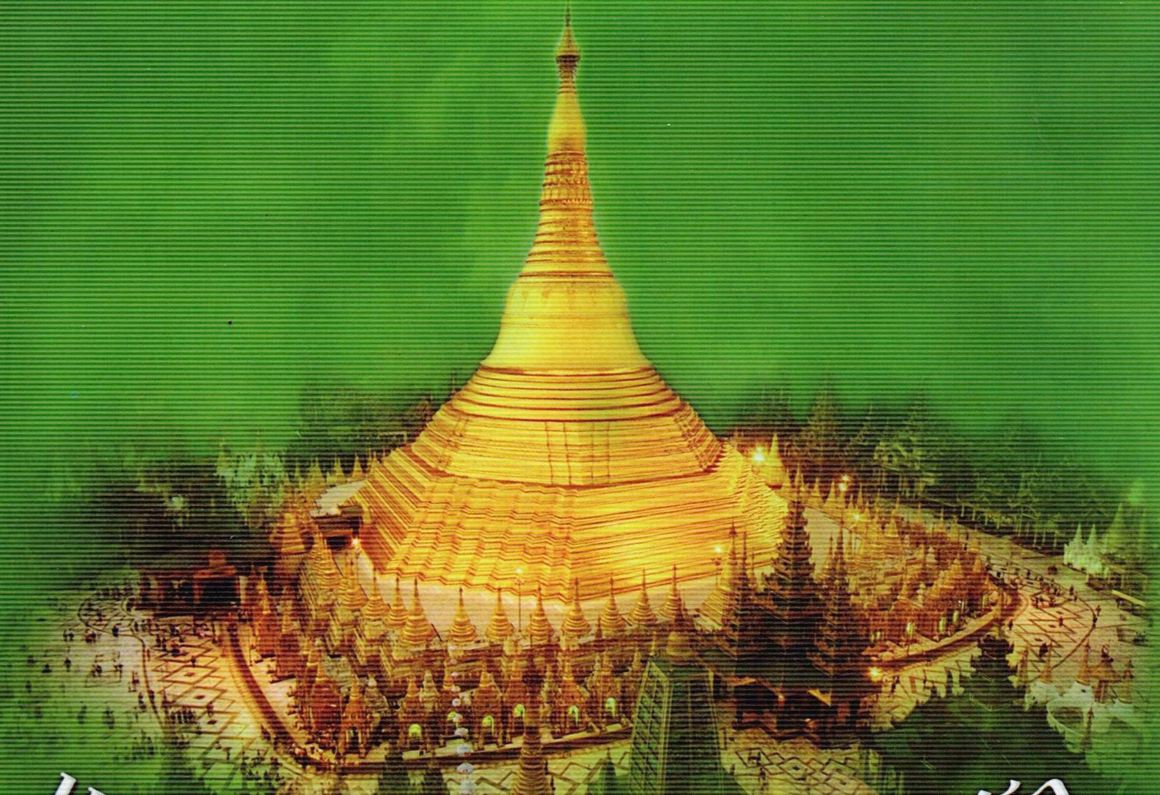

บทสวดมนต์ทำวัตร ประจำสำนัก

วัดสุยเตาอูกัมมัฏฐาน

บทสวดมนต์ทำวัตร ประจำสำนัก

วัดงุยเตาอูกัมมัฏฐาน

ต. ปงถุน อ. ท่าขี้เหล็ก สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

คำนำ

หนังสือ **"บทสวดมนต์ทำวัตร"** เล่มนี้ จัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๖ แล้ว โดย คณะผู้จัดทำ และ ผู้แปลภาษาพม่า ได้พยายามปรับปรุงแก้ไข เน้นการออกเสียงภาษาพม่า เพื่อให้ผู้อ่าน สามารถสวดมนต์ตามแล้วเกิดกุศลจิต เกิดศรัทธาจากการสวดตาม และเพื่อให้สามารถอ่านออกเสียงได้ง่าย ใกล้เคียงกับเสียงและสำเนียงภาษาพม่าจริงมากที่สุด จะเห็นว่า บางคำเขียนโดยใช้สระผสม ให้ออกเสียงเป็นพยางค์เดียวได้ เช่นคำว่า **"เปี๊ยว"** (แปลว่า แก้ไข, เปลี่ยนแปลง) บางคำ เขียนโดยใช้ ๒ พยางค์ แล้วขีดเส้นใต้กำกับไว้เพื่อออกเสียงควบกัน เช่น คำว่า **"<u>ปิย๊อ</u>"** (แปลว่า พูด) ก็จะได้เสียงที่ใกล้เคียงกับสำเนียงจริงมากที่สุด

นอกจากนี้ เครื่องหมายวรรณยุกต์ที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ จะใช้เพื่อบังคับการออกเสียงอ่านภาษาพม่า ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เช่น คำว่า "พะย๊า" เป็นเสียงวรรยุกต์ "ตรี" สะกดตามหลักภาษาไทยคือ "พะย้า" แต่ในหนังสือเล่มนี้จะใช้ "พะย๊า" แทน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและออกเสียงตามได้ตรงตามวรรณยุกต์

อย่างไรก็ตาม คงเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้ภาษาเขียน สื่อการออกเสียงให้ได้เหมือนและเป็นธรรมชาติตรงกับคำพูดจริงๆ ที่เจ้าของภาษาพูดกัน แต่เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมชาวไทย ใส่ใจอยู่กับการสวดมนต์ ตั้งกายให้สงบ พร้อมทั้งเปล่งวาจาสวดท่องตามหนังสือนี้ไปด้วยกัน ก็จะเป็นกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ ทำให้เกิดความปีติยินดี และเสริมศรัทธาให้มีกำลัง อันจะเป็นปัจจัยอุดหนุนให้การปฏิบัติธรรมมีความก้าวหน้าไปสู่มรรค ผล และ พระนิพพานได้อย่างรวดเร็ว

นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ

ผู้ตรวจทาน - พระมหาธีรโชติ ธีรปญฺโญ

- พระมหาบุญยอด จานคเวสโก
- พระมหานริศ ปุญฺญสมฺภโว
- พระสุวรรณ สุวณฺโณ
- นายนพล แสงพัฒนากรกิจ

ผู้แปล - เมฆวดี

วิธีสวดปัจจัย ๒๔

(๘) ตะวันออก/เหนือ

๘. นิสสะยะปัจจะโย
๑๖. อินทริยะปัจจะโย
๒๔. อะวิคะตะปัจจะโย

(๑) ตะวันออก

๑. เหตุปัจจะโย
๙. อุปะนิสสะยะปัจจะโย
๑๗. ฌานะปัจจะโย

(๒) ตะวันออก/ใต้

๒. อารัมมะณะปัจจะโย
๑๐. ปุเรชาตะปัจจะโย
๑๘. มัคคะปัจจะโย

(๗) เหนือ

๗. อัญญะมัญญะปัจจะโย
๑๕. อาหาระปัจจะโย
๒๓. วิคะตะปัจจะโย

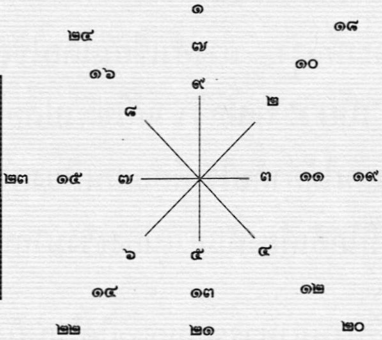

(๓) ใต้

๓. อธิปะติปัจจะโย
๑๑. ปัจฉาชาตะปัจจะโย
๑๙. สัมปะยุตตะปัจจะโย

(๖) ตะวันตก/เหนือ

๖. สะหะชาตะปัจจะโย
๑๔. วิปากาปัจจะโย
๒๒. นัตถิปัจจะโย

(๕) ตะวันตก

๕. สะมะนันตะระปัจจะโย
๑๓. กัมมะปัจจะโย
๒๑. อัตถิปัจจะโย

(๔) ตะวันตก/ใต้

๔. อนันตะระปัจจะโย
๑๒. อาเสวะนะปัจจะโย
๒๐. วิปปะยุตตะปัจจะโย

วิธีสวดปัจจัย ๒๔ เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ และเป็นธรรมานุสสติ ให้สวดโดย น้อมจิตไปตามทิศทั้ง ๘ เวียนขวา เริ่มจาก เหตุปัจจะโย ส่งจิตไป ทิศตะวันออก อารัมมะณะปัจจะโย ส่งจิตไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ ฯลฯ (หรือเริ่มจากทิศเบื้องหน้าของตนก็ได้) จะได้ ๓ รอบ มีอานุภาพดังกำแพง ๓ ชั้น ป้องกันภัยอันตรายจากศัตรูร้าย ทั้งจากมนุษย์และอมนุษย์ได้

๑. เหตุปัจจะโย	๒. อารัมมะณะปัจจะโย	๓. อธิปะติปัจจะโย
๔. อนันตะระปัจจะโย	๕. สะมะนันตะระปัจจะโย	๖. สะหะชาตะปัจจะโย
๗. อัญญะมัญญะปัจจะโย	๘. นิสสะยะปัจจะโย	๙. อุปะนิสสะยะปัจจะโย
๑๐. ปุเรชาตะปัจจะโย	๑๑. ปัจฉาชาตะปัจจะโย	๑๒. อาเสวะนะปัจจะโย
๑๓. กัมมะปัจจะโย	๑๔. วิปากาปัจจะโย	๑๕. อาหาระปัจจะโย
๑๖. อินทริยะปัจจะโย	๑๗. ฌานะปัจจะโย	๑๘. มัคคะปัจจะโย
๑๙. สัมปะยุตตะปัจจะโย	๒๐. วิปปะยุตตะปัจจะโย	๒๑. อัตถิปัจจะโย
๒๒. นัตถิปัจจะโย	๒๓. วิคะตะปัจจะโย	๒๔. อะวิคะตะปัจจะโย.(ติ)

สารบัญ

	หน้า
กะด้อค๊าน (คำไหว้พระ ขอขมาพระรัตนตรัย)	๑
พะย๊ากงดอ โก๊ป๊า (พระพุทธคุณ ๙)	๓
ตะย๊ากงดอ เช่าป๊า (พระธรรมคุณ ๖)	๗
ตังฆะกงดอ โก๊ป๊า (พระสังฆคุณ ๙)	๑๑
กงดอพะย๊าชิโค้ อะจึ๊น (บทสวดพระพุทธคุณ-พระธรรมคุณ-พระสังฆคุณ ย่อ)	๑๕
ป๊าน สี่มี๊ เหย่ซ๊าน ซ๊วน ติ๊ดตี๊ กั้ดหลู่ปูซอหย่าน (คำถวายดอกไม้ ประทีป-เทียน-ไฟ น้ำเย็น ภัตตาหาร ผลไม้)	๑๗
ตะติ๊ปะฐาน เซาปี๊ทเมี๊ย (บทสวดสติปัฏฐาน)	๒๑
เม๊ตตาโป้ะ (บทแผ่เมตตา)	๒๙
ปะฏิ๊ปั๊ตพิ่น ปูซอชิ๊น (ปฏิบัติบูชา)	๓๓
ซุเต้าง์ (ตั้งจิตปรารถนา)	๓๓
อะเมียะเหว่ (อุทิศส่วนกุศล)	๓๕
โก๊ป๊าตี่ละ อะจึ๊น (สมาทานศีล ๙ อย่างย่อ)	๓๗
เหย่แซ่ดช่ะ (กรวดน้ำ)	๔๑
โก๊ป๊าตี่ละ (ศีล ๙ หรือ นวังคศีล)	๔๕
สรุป ขั้นตอนการรับกรรมฐาน(จากวีดีโอให้กรรมฐานของเชมเยสยาดอ)	๔๗
คำแผ่เมตตา ๑๐ ทิศ อโนทิสเมตตา ๕ โอทิสเมตตา ๗	๔๘
ข้อตกลง และ ระเบียบที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน สำหรับพระโยคี	๔๙
ตารางเวลาการปฏิบัติ สำหรับพระโยคี	๕๐
ศีล ของพระภิกษุ	๕๗
เรื่องที่พระภิกษุ จำเป็นต้องรู้	๗๗
วิธีแสดงอาบัติ (ปลงอาบัติ)	๘๕

กะด้อค๊าน

อ๊อกาตะ อ๊อกาตะ อ๊อกาตะ

กายะกังวะซีกัง มะน๊อกังดี้ฮูตอ อะปี๊ดคัดเต๊ง ป๊ะเปี้ยว เญ๊งยุ่ย อะแต๊ดเฉ่สว่า อะหน่าแมะเย๊ หย่านเบ๊กิ๊นเจ๊าง์ เก๊าง์มุ มิงกะลา พิดปาเซชิ๊น อะโจ๊หง่า พะย๊ายะตะนา ตะย๊ายะตะนา ตังฆายะตะนาดี๊ฮูตอ ยะตะนาเมียดตึ๊งป๊า สะยาตะม๊าโด้โก่ อะโยอะเต แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊ปู่ซอ พู๊เมียวหม่านเช่าะ กะด้อ ปาอี้ อะชีนพะย๊า (*)

กะด้อย่ะตอ เก๊าง์มุกังเซตะนาโด้เจ้า อะแปเล๊ป๊า กั๊ดตึ๊ง ป๊า ยัดปี๊ดชิด์ป๊า หย่านตูมิ๊วง๊าป๊า วิปั๊ตติ๊ตะย๊าเล๊ป๊า เปี๊ยดตะนะ ตะย๊าง๊าป๊า อะหน่ามิ๊วโก๊แซ่ะเช่าป๊า เม็ซซ่าเด๊กฐิเช่าแซ่ะหนะ ป๊าโด้ม่ะ อะคาคัดเต้ง กิ๊นลุดเญ๊งตีต่าพิดยุ่ย แม๊ดตะย๊า โพล์ ตะย๊า นิบบานตะย๊าดอเมียดโก่ หลี่นเมียนสว่า ย่ะปาโลอี้ อะชีนพะย๊า

(*) หมายเหตุ กรณีสวดไหว้พระก่อนถวายทาน หรือก่อนรับศีล ให้สวดเฉพาะท่อนแรกเท่านั้น เมื่อพระอาจารย์ให้พรแล้ว ให้รับว่า

"สยาดอพะย๊า เบ้แด้ะซุนิด์น์ ปี้ส่งย่ะปาโลอี้ อะชีนพะย๊า"

(แปล-พรที่ท่านสยาดอให้ ขอจงบังเกิดผลสำเร็จแก่ข้าพเจ้าทุกประการ ด้วยเถิด)

คำไหว้พระ (ขอขมาพระรัตนตรัย)

อุกาสะ อุกาสะ อุกาสะ

ข้าพเจ้าขอพนมมือกราบไหว้ ด้วยความเคารพนอบน้อม เพื่อขอขมาซึ่งโทษล่วงเกินทั้งหลาย ที่มีต่อพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ ครูอาจารย์ ผู้มีคุณทั้งหลาย ที่ได้กระทำแล้วทางกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ขอโทษล่วงเกินทั้งหลายจงหมดสิ้นไป และขอให้ข้าพเจ้ามีอายุยืนยาว ปราศจากโรคและความเจ็บไข้ ปราศจากศัตรูภัย และอันตรายทั้งปวง (*)

ด้วยการได้กราบไหว้ขอขมาดังนี้ ด้วยกุศลเจตนานี้จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า พ้นจากอบายภูมิ ๔ อันตรกัปป์ ๓ สถานที่เป็นโทษ ๘ ศัตรู ๕ วิบัติ ๔ พยาสนะ ๕ ความเจ็บไข้ ๙๖ มิจฉาทิฏฐิ ๖๒ ขอให้พ้นจากภัยทั้งมวลนี้ตลอดกาล และขอให้ข้าพเจ้าบรรลุ มรรค ผล พระนิพพาน โดยเร็วพลันด้วยเทอญ

(*) หมายเหตุ กรณีสวดไหว้พระก่อนถวายทาน หรือก่อนรับศีล ให้สวดเฉพาะท่อนแรกเท่านั้น เมื่อพระอาจารย์ให้พรแล้ว ให้รับว่า

"สยาดอพะย๊า เบ้แด้ะซุนิ่ดน์ ปี้ส่งย่ะปาโลอี้ อะชีนพะย๊า"

(แปล-พรที่ท่านสยาดอให้ ขอจงบังเกิดผลสำเร็จแก่ข้าพเจ้าทุกประการ ด้วยเถิด)

พะย๊ากงดอ โก๊ป๊า

อิ๊ติ๊ปิ๊ ต๊อ บ่ะคะวา

๑. อะระหัง

๒. ตัมมาตัมโบ๊ทดอ

๓. เวกซาซะระณะตัมปันนอ

๔. ตุ๊กะดอ

๕. ล๊อก๊ะวิดู

๖. อะนั๊ตตะร๊อ ปุริต๊ะดัมมะต่าระถิ

๗. ตั๊ดถา เดวะมะนั๊ตต่านัง

๘. โบ๊ทดอ

๙. บ่ะคะวา

๑. **อะระหัง** กิ๊เลตา อะญิ๊ดอะเจ๊โด้ม่ะ กิ๊นเว๊ซินแจดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๒. ตัมมาตัมโบ๊ทดอ ติ๊ซะยาหม่านตะเมียะ ตะซ่ะหม่ะจ่าน ตะยัมบูญาณพิ่น อะหม่านอะไต๊ติ๊ดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๓. **วิชชาซะระณะตัมปันนอ** อะติ๊ตะย๊า อะจิ้นตะย๊าโด้นิ่ดน์ ปี๊ส่งดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า (วา) วิซซาต๊งป๊า วิซซาชิด์ป๊า ซะระณะตะย๊าตะแซ่ะง๊าป๊าโด้นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๔. ตุ๊กะตอ โจ๊ซิโฮ่กด์หม่าน หน่ะด่านต๊อสะก๊าโก่ตา เม่งจ๊าดอหมู่ดั้ดตอ เมียดสว่าพะย๊า (วา) โจ๊ซิโฮ่กด์หม่าน ตูคันตาต๊อสะก๊านิ่ดน์ โจ๊ซิโฮ่กด์หม่าน ตูหม่ะคันตาต๊อสะกา อีหนะป๊าโก่ตา เม่งจ๊าดอหมู่ดั๊ดตอ เมียดสว่าพะย๊า

พระพุทธคุณ ๙

อิติปิ โส ภะคะวา

๑. อะระหัง

๒. สัมมาสัมพุทโธ

๓. วิชชาจะระณะสัมปันโน

๔. สุคะโต

๕. โลกะวิทู

๖. อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ

๗. สัตถา เทวะมะนุสสานัง

๘. พุทโธ

๙. ภะคะวา

๑. **อะระหัง** พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ผ่องใส ห่างไกลจากกิเลสทั้งปวง

๒. **สัมมาสัมพุทโธ** ทรงเป็นผู้ตรัสรู้ธรรมโดยชอบ ด้วยพระองค์เองทั้งหมดทั้งสิ้นไม่มีส่วนเหลือ ด้วยอำนาจแห่งพระสัพพัญญุตญาณ

๓. **วิชชาจะระณะสัมปันโน** ทรงเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้และการปฏิบัติ คือ วิชชา ๓ หรือวิชชา ๘ และจรณะ ๑๕ อย่างสมบูรณ์และยอดเยี่ยม

๔. **สุคะโต** ทรงเป็นผู้มีปกติตรัสแต่เฉพาะคำพูดที่มีสาระประโยชน์และเป็นความจริงเพียง ๒ ประการ คือ คำพูดที่มีประโยชน์ เป็นความจริงที่ผู้ฟังรับฟังได้ และคำพูดที่มีประโยชน์ เป็นความจริงที่ผู้ฟัง(ทน)ฟังได้ยาก

๕. **ล๊อก๊ะวิดู** ตั๊ดต๊ะล๊อก๊ะ อ๊อกาต๊ะล๊อก๊ะ ติงคาร่ะล๊อก๊ะดี๊ฮูตอ ล๊อก๊ะต๊งขวิ่นโก่ อะกงอะซิน ติ๊มีนดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๖. **อะน๊ตตะร๊อ ปุริตะดัมมะต่าระถิ** หม่ะยินเจ๊จ๊ะเญี๊ย ตั๊ดตะวาเมี๊ยโก่ ยินป๊าเหล่เอาง์ ตุ๊ยเซาง์ซ๊งม่ะซิ๊นไน่ ตุ๊แบ๊ดกิ๊นดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๗. **ตั๊ดถา เดาะมะน๊ตต่านัง** หลู่ นัต เพียมมา ตั๊ดตะวาโด้อี้ สะยาตะซูอะซิด พิดดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๘. **โบ๊ทดอ** ติซซาเล๊ป๊า อะหม่านตะย๊าโก่ ไป๊ซ๊าทินทิ๊น ตี๊มีนดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า (วา) ติซซาเล๊อิน โก่ว๊ไดมีนยุ่ย เมี๊ยพีนเหว่เน ตะบี้ดุยโก่แล๊ติ๊เซดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

๙. **บ่ะคะวา** เอ๊ตตะริยะซ่ะตี บ๊งเช่าหลี่นิ่ดน์ ส่งหญี่ปี้ว่ะดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

(ก) โก่ว๊ดอเมียดอี้ เซ่กดอโก่ โซ๊ไปไนนิ๊นดอหมู่ชิ๊นดี้ฮูตอ
เอ็ดตะริยะบ๊งดอ

(ข) แม๊ด โพล์ นิบบาน โก๊ด่านตอ ล๊อก๊ตตะระตะย๊าดี๊ฮูตอ
ดัมมะบ๊งดอ

(ค) โฮ่กด์ได๊หม่านสว่า ต๊งพีย่า(เพีย)ต๊อ ล๊อก๊ะดวิ๊น เปี้ยนนั่น จ่อซ๊อย่ะชิ๊นดี้ฮูตอ **ยะตะบ๊งดอ**

(ฆ) เองกาจี๊แง ติ๊นแต่ปี้พิ๊ว อะโซ๊ตะจ้ะ ตั๊ปแปดอหมู่ล่ะชิ๊นดี้ฮูตอ
ติ๊รีบ๊งดอ

(ง) อะโลดอชิได๊ หม่ะไซ๊ขะณะ บี๊ซี๊ดอหมู่ย่ะซิ้นดี๊ฮูตอ **กามะบ๊งดอ**

(จ) อะระหัตตะแม๊ดญาณ ตั๊บเบ็ญญุต๊ะญาณได่เอาง์ ย่ะเซไนตี้ จั้นไคจี๊ม๊าตอ วีริยะดอดี๊ฮูตอ **ปะบัตต๊ะบ๊งดอ**

๕. **โลกะวิทู** ทรงเป็นผู้รู้แจ้งโลกทั้ง ๓ คือ สัตวโลก โอกาสโลก และสังขารโลก อย่างถ้วนทั่ว

๖. **อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ** ทรงเป็นผู้ที่ไม่มีผู้ใดเปรียบในการอบรมสั่งสอนผู้ที่หยาบกระด้าง(ด้วยกิเลส) ให้ดีและอ่อนโยน

๗. **สัตถา เทวะมะนุสสานัง** ทรงเป็นศาสดาแท้เพียงพระองค์เดียวของมนุษย์ เทวดา และพรหมทั้งหลาย

๘. **พุทโธ** ทรงเป็นผู้รู้แจ้งอย่างจำแนกในอริยสัจ ๔ คือ ทรงตรัสรู้อริยสัจ ๔ ด้วยพระองค์เอง แล้วยังทรงสั่งสอนเวไนยสัตว์และสาวกทั้งหลายให้รู้ตาม

๙. **ภะคะวา** ทรงเป็นผู้ถึงพร้อมและบริบูรณ์ด้วยบุญทั้ง ๖ ประการมีอิสสะริยะบุญ เป็นต้น

(ก) **อิสสะริยะบุญ** ทรงสามารถบังคับบัญชาจิตของพระองค์เองได้ตามประสงค์ (เนรมิต-แสดงฤทธิ์-เสด็จไปที่ใดๆ) ได้ทุกประการ

(ข) **ธัมมะบุญ** ทรงถึงพร้อมด้วยโลกุตตรธรรม ๙ คือ มรรค ๔ ผล ๔ และ พระนิพพาน ๑

(ค) **ยะสะบุญ** ทรงเป็นผู้มีเกียรติยศและชื่อเสียง โด่งดัง แผ่ไปในโลกทั้ง ๓

(ฆ) **สิริบุญ** ทรงมีพระสรีระถึงพร้อมด้วยความงดงามได้สัดส่วน (ด้วยพระมหาปุริสลักษณะ)

(ง) **กามะบุญ** เมื่อทรงประสงค์สิ่งใดก็สำเร็จได้ทันทีตามพุทธประสงค์

(จ) **ปะยัตตะบุญ** ทรงมีวิริยะอันยิ่งยวดเพื่อให้ได้มาซึ่งอรหัตตมรรคญาณ จนถึงพระสัพพัญญุตญาณ และในการปฏิบัติพระภารกิจ

อีบ๊งดอเช่าส่งนิ่ดน์ กงลงปี้ว่ะดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊า

อีโต๊หลื่น อะระหันซ่ะต๊า กงโก๊ป๊านิ่ดน์ ทู๊ซ๊าก่งลง ปี๊ส่งดอหมู่ตอ เมียดสว่าพะย๊าโก่ ตะปี๊ด่อตี จีโญเมียดโน๊ แล็ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊ กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

ตะย๊ากงดอ เช่าป๊า

๑. ตว๊ากข่าดอ ป่ะคะวาดา ดัมมอ
๒. ตันเท๊กฐิ๊กอ
๓. อ๊ะกาลิกอ
๔. เอหิ๊ปั๊ตติ๊กอ
๕. อ๊อป๊ะเนยิกอ
๖. ปิ๊ซซัตตัง เวดิ๊ตั๊บบอ วิญญูหิ

๑. **ป่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ แม๊ดเล๊ป๊า โพล์เล๊ป๊า นิบบาน ปะริยัตอ๊าพิ่น แส่ป๊าตอ ตะย๊าดอเมียดตี

ตว๊ากข่าดอ นาซีนซ๊านตา จิ้นซ๊านตายุ่ย ซ๊านตาเมียดหม่าน เอ๊ นิบบานฮุ ต๊งด่านเก๊าง์ชิ๊น ปี้ส่งลิ๊นเอาง์ ชิ๊นลิ๊น ฮ๊อจ๊าดอหมู่อั๊ดตอ ตะย๊าดอ เมียดปาเปดี

๒. **ป่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ ล๊อก๊ตตะระ โก๊ป๊า เมียดตะย๊าตี

ตันเท๊กฐิ๊กอ ตูเมี๊ย ปีย๊อ(เปี๊ยว)จ๊า สะก๊านิ่ดน์เมียะ หม่ะยงย่ะแบ๊ จ๊ะนะโก่ว์ได ติ๊มีนไหน่ตอ ตะย๊าดอเมียดปาเปดี

ทรงเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยบุญทั้ง ๖ ประการ ดังนี้

ข้าพเจ้า ขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วยคุณอันประเสริฐทั้ง ๙ อันมีอรหันตคุณเป็นต้นพระองค์นั้น ด้วยความเคารพยิ่ง

พระธรรมคุณ ๖

๑. ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

๒. สันทิฏฐิโก

๓. อะกาลิโก

๔. เอหิปัสสิโก

๕. โอปะนะยิโก

๖. ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ

๑. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง ๑๐ ประการ คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ และปริยัติ ๑ นั้น

ส๎วากขาโต ขณะฟังธรรมนั้นก็เป็นสุข ขณะปฏิบัติธรรมนั้นก็เป็นสุข เป็นธรรมที่ให้ผลเป็นความสุขประเสริฐ คือ พระนิพพานอันเย็นสงบ เป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อย่างแจ่มแจ้งดีงามทั้ง ๓ กาล

๒. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง คือ โลกุตตรธรรม ๙ นั้น

สันทิฏฐิโก เป็นธรรมที่ไม่สามารถฟัง หรือเพียงจดจำจากผู้อื่นแล้วเชื่อถือได้ แต่เป็นธรรมที่พึงรู้เห็นเป็นประจักษ์ (จากการปฏิบัติ) ด้วยตนเอง

๓. **บ่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ แม๊ดเล๊ป๊า ตะย๊าดอเมียดตี

อ๊ะกาลิกอ อะเฉ่งหม่ะลิ่น หม่ะพิ่นหม่ะเน๊ แซ่ดชิ๊นอะโจ๊เบ๊ตอ ตะย๊าดอเมียดปาเปดี

๔. **บ่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ ล๊อก๊ตตะระโก๊ป๊า เมียดตะย๊าตี

เอหิ๊ปั๊ตติกอ ลาแค่ะซ๊าน์ปา ชุซ๊าน์ปาหุ ว๊านตาฉวิ่นไล่ เพ๊กคอไท่ตอ ตะย๊าดอเมียดปาเปดี

๕. **บ่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ ล๊อก๊ตตะระโก๊ป๊า เมียดตะย๊าตี

อ๊อป๊ะเนยิกอ อะว๊ดอุ๊เชา มี๊เหล่าด่อแล๊ หม่ะตั๊ดแบ๊นิ่ดน์ เซ่กแท๊เย่าเอาง์ กั๊ดเซาง์ไท่ดอ ตะย๊าดอเมียดปาเปดี

๖. **บ่ะคะวะดา ดัมมอ** ชีนดอเมียดพะย๊า ฮ๊อเม่งจ๊าตี้ ล๊อก๊ตตะระโก๊ป๊า เมียดตะย๊าตี

วิญญูหิ ติ๊ซซาติ๊มีน ปิญญาชีนชิด์ป๊า อะริยาเมี๊ยตีต่าหลิ่น

ปิ๊ซชัตตัง เวดิ๊ตั๊บบอ โก่ว์ซีโก่ว์ง่ะ ติ๊ย่ะคันซ๊าย่ะตอ ตะย๊าดอเมียดปาเปดี

อีโต้หลิ่น ตว๊ากขาต้ะซ่ะต๊า กงเช่าป๊านิ่ดน์ ทู๊ซ๊าก่งลง ปี้ส่งดอหมู่ตอ ตะย๊าดอเมียดโก่ ตะปี้ด่อตี จีโญเมียดโน๊ แล๊ดส่งโม้ยุ่ย ชิโก๊กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

๓. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง คือ มรรค ๔ นั้น

อะกาลิโก เป็นธรรมที่ให้ผลเกิดขึ้นได้ในลำดับติดต่อกันทันทีโดยไม่ต้องรอเวลา (เมื่อมรรคจิตเกิด ผลจิตก็เกิดติดต่อทันที โดยไม่มีจิตอื่นมาคั่น)

๔. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง คือ โลกุตตรธรรม ๙ นั้น

เอหิปัสสิโก เป็นธรรมที่ควรแก่การเชื้อเชิญชนทั้งหลายให้มาชมด้วยความยินดีว่า ท่านจงมาลองดูเถิด มาชมดูเถิด (มาลองปฏิบัติดูเถิด)

๕. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง คือ โลกุตตรธรรม ๙ นั้น

โอปะนะยิโก เป็นธรรมที่ควรน้อมเข้ามา ให้ปรากฏแนบแน่นแก่ใจตน แม้ไฟกำลังไหม้ผ้าที่นุ่งห่ม หรือผ้าโพกศีรษะอยู่ก็ตาม ก็ไม่ยอมดับไฟ (มุ่งปฏิบัติเอาธรรมไว้ก่อน)

๖. **ภะคะวะตา ธัมโม** พระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง คือ โลกุตตรธรรม ๙ นั้น

วิญญูหิ ผู้มีปัญญารู้แจ้งอริยสัจ ๔ กล่าวคือ พระอริยบุคคล ๘ เท่านั้น เป็นผู้ซึ่ง

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ พึงรู้ผลของธรรมนั้นได้เฉพาะตน

ข้าพเจ้า ขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อม แด่พระธรรมอันถึงพร้อมด้วยคุณอันประเสริฐทั้ง ๖ มี ส์วากฺขาตคุณเป็นต้น ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

ตังฆะกงดอ โก๊ป๊า

๑. โต๊ะปะฏิ๊ปันนอ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ

๒. อุ๊ซุปะฏิ๊ปันนอ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ

๓. ญายะปะฏิ๊ปันนอ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ

๔. ตามิซิปะฏิ๊ปันนอ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ

ยะดิ๊ดัง ซัตตาริ ปุริต๊ะยุคคานิ อั๊ฏฐ๊ะ ปุริต๊ะปั๊คคะลา

เอต๊ะ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ

๕. อาหุ๊เนยอ

๖. ปาหุ๊เนยอ

๗. แด๊กคิเณยอ

๘. อินซะลี กะระณียอ

๙. อะนุ๊ตตะรัง ปงญู๊กเข้ตตัง ล๊อกัตตะ

บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ ฉุ่ยบ๊งดอตะขิ่น ชีนดอเมียดพะย๊าอี้ตะปี๊ต๊ามอ อะริยาตังฆาด่อตี

๑. โต๊ะปะฏิ๊ปันนอ กิ๊เลตาเญ๊งเจ๊าง์ เก๊าง์สว่า จิ้นจั่นดอหมู่ปาเปอี้

๒. อุซุปะฏิ๊ปันนอ ตาเทมายา กิ๊นซินกว่ายุ่ย เพี่ยวสว่า จิ้นจั่นดอหมู่ปาเปอี้

๓. ญายะปะฏิ๊ปันนอ นิบบานอะโจ๊ มียอ(เมียว)โก๊หยี่ต่าน จิ้นจั่นดอหมู่ปาเปอี้

๔. ตามิซิปะฏิ๊ปันนอ แม๊ดคินชิด์ยัด อะจิ้นเมียดเจ้า โต๊กว๊ดโยเตลียอ(เลียว)ก่านเอาง์ จิ้นจั่นดอหมู่ปาเปอี้

พระสังฆคุณ ๙

๑. สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๒. อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๓. ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๔. สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๕. อาหุเนยโย

๖. ปาหุเนยโย

๗. ทักขิเณยโย

๘. อัญชะลี กะระณีโย

๙. อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ

ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ พระอริยสงฆ์ สาวกของพระพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าแห่งบุญทองเหล่านั้น

๑. **สุปะฏิปันโน** เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว เพื่อความดับสิ้นไปแห่งกิเลส

๒. **อุชุปะฏิปันโน** เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว ต่อหนทางสู่พระนิพพาน โดยส่วนเดียว อย่างไม่มีมายาสาไถย

๓. **ญายะปะฏิปันโน** เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อมุ่งหวังผล คือ พระนิพพาน

๔. **สามีจิปะฏิปันโน** เป็นผู้ปฏิบัติชอบ ตามทางมรรคมีองค์ ๘ ควรแก่การกราบไหว้ของชนทั้งหลาย

ยะดิ๊ดัง ซัตตาริ ปุริต๊ะยุคคานิ อั๊ฏฐ๊ะ ปุริต๊ะปั๊คคะลา

เอต๊ะ บ่ะคะวะดอ ตาวะก๊ะตังฆอ อะส่งเล๊ป๊า ตี๊ซ๊าชิด์ผ่อ เมียด พะย๊าอี้ ตะปี๊ต๊ามอ อะริยาตังฆาด่อตี

๕. **อาหุ๊เนยอ** อะเว๊ม่ะเซาง์ยู ปิ๊ซซี๊โก่หมู่แล๊ เป๊หลู่ชิ๊นหง่า ไท่ดอหมู่ปาเปอี้

๖. **ปาหุ๊เนยอ** แอ๊ะแด่โพ่ยา ยีกาเซาง์ท๊า ปิ๊ซซี๊เมี๊ยปิน เซ่กท๊าซินผิ่ว เป๊หลู่ชิ๊นหง่าไท่ดอหมู่ปาเปอี้

๗. **แด๊กคิเณยอ** ตะมะลูนซะค๊าน เก๊าง์โพ่ม๊านยุ่ย หลู่ด๊านชิ๊นหง่า ไท่ดอหมู่ปาเปอี้

๘. **อิญชะลีกะระณียอ** โยเตเมียดโน๊ แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊ชิ๊นหง่า ไท่ดอ หมู่ปาเปอี้

๙. **อะนั๊ตตะรัง ปงญั๊กเข๊ตตัง ล๊อกั๊ตตะ** นัต ลู อะเมี๊ย เก๊าง์มุปว๊า โพ่ แจ๊ท๊าปิ๊วช่ะ ตุ๊หม่ะย่ะดี้ เก๊าง์ล่ะแหล่เมย์ ยาเมย์ปะมา พิดดอหมู่ปาเปอี้

อีโต้หลี่น โต๊ะปะฏิ๊ปันนา ซ่ะดื้อะปีย๊า(เปี๊ย) กงโก๊ป๊านิ่ดน์ ทู๊ซ๊าก่งลง ปี้ส่งดอหมู่ตอ อะริยาชิด์ผ่อ ตังฆาดอนิ่ดน์ อะริยานวยวิน ตัมมุตติ๊เทร์อะชีน โด้โก่ ตะปี้ด่อตี จีโญเมียดโน๊ แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ได้แก่ พระอริยสงฆ์ ๔ คู่ หรือ ๘ จำพวก นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า

๕. **อาหุเนยโย** เป็นผู้ควรแก่การรับอามิสบูชา ที่เขานำมาแต่ไกล (เพราะพระอริยสงฆ์ยังผลของทานให้เกิดขึ้นอย่างมหาศาล)

๖. **ปาหุเนยโย** เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับด้วยปัจจัย ๔ ที่เขาจัดไว้ให้แขกฝ่ายโลกียะ (เพราะพระอริยสงฆ์เป็นแขกที่ประเสริฐสุดของชนทั้งหลาย)

๗. **ทักขิเณยโย** เป็นผู้ควรแก่การรับทักษิณาทาน ซึ่งผู้ทำปรารถนาผลในภพหน้า (เพราะพระอริยสงฆ์ยังอานิสงส์ให้เกิดขึ้นได้ตามที่ผู้ทำประสงค์)

๘. **อัญชะลีกะระณีโย** เป็นผู้ควรแก่การทำอัญชลีของมนุษย์ เทวดา พรหม (เพราะพระอริยสงฆ์เป็นผู้ประกอบด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา)

๙. **อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ** เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า สำหรับหว่านพืชพันธุ์ คือ บุญกุศลของเหล่ามนุษย์ เทวดา และพรหม

ข้าพเจ้า ขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อม แด่พระอริยสงฆ์ ๘ จำพวก ผู้ถึงพร้อมด้วยคุณอันประเสริฐทั้ง ๙ มีสุปะฏิปันนะคุณ เป็นต้น พร้อมทั้งสมมติสงฆ์ ผู้เป็นเหล่าอริยะทั้งหลาย ด้วยความเคารพยิ่ง

กงดอพะย๊าชิโค้ อะจึ๊น

พะย๊าชิโค๊ อะจึ๊น

โก่ว์ดอได กิ๊เลตาคัดเต๊ง โช่กเปี๊ยะด์เญ๊งเลียะด์ ด๊กข๊ะซาดเต๊ง ดอหมู่ปี๊ตีพิดยุ่ย ตั๊ดตะวาเหว่เน ตะปี๊ดุยโก่แล๊ กิ๊เลตาเญ๊งเจ๊าง์ นี๊เก๊าง์ หญุ่นเปี๊ย โส่ซ๊งม่ะยุ่ย ด๊กข้ะ อะทุยทุย เญ๊งเอ๊เซดอหมู่ตอ เมียดสว่า พะย๊าโก่ ตะปี๊ด่อตี จีโญเมียดโน๊ แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊กะด้อปาอี้ อะชีน พะย๊า

ตะย๊าชิโค๊ อะจึ๊น

ซิ๊นแย๊ อะพีย่า พีย่า(เพีย เพีย) เญ๊งโลปายุ่ย ไล่นาจ๊ะตู เมี๊ยโบล์หลู่ โก่ อะปู่เญ๊งเอ๊ ซิ๊นแย๊เบ๊ม่ะ กิ๊นเว๊เหล่เอาง์ นิบบานต่าวง์โต้ โป๊ะเซาง์ เบดั้ด ตะย๊าดอเมียดโก่ ตะปี๊ด่อตี จีโญเมียดโน๊ แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊ กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

ตังฆาชิโค๊ อะจึ๊น

เมียดสว่าโบ๊ทด้า ฮ๊อหญุ่นเปี๊ยยุ่ย ซ๊งม่ะได๊ตา ต๊งเต๊กข่าโก่ เก๊าง์สว่าแล๊จิ้น เพี่ยวสว่าจิ้นยุ่ย พี่จิ้นหม่านสว่า อะริยาหุ ชิด์พีย่า(เพีย) ต้านซิน เทร์อะชีนนิ่ดน์ นวยวินอะริยา เมียดตังฆาโก่ ตะปี๊ด่อตี จีโญ เมียดโน๊ แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

บทสวดพระพุทธคุณ-พระธรรมคุณ-พระสังฆคุณ ย่อ

บทสวดพระพุทธคุณ ย่อ

พระพุทธเจ้า ทรงเป็นผู้ดับกิเลส ดับชาติทุกข์ของพระองค์ได้หมดสิ้น ด้วยพระองค์เอง แล้วทรงสั่งสอน ชี้ทางปฏิบัติ เพื่อความดับกิเลส เพื่อความพ้นทุกข์ แก่เวไนยสัตว์และสาวกทั้งหลายให้รู้ตาม ข้าพเจ้า ขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อม แด่พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ด้วยความเคารพยิ่ง

บทสวดพระธรรมคุณ ย่อ

พระธรรม เป็นธรรมที่ผู้ปรารถนาดับความร้อนจากทุกข์ที่มีอยู่ให้สงบระงับลงได้ ด้วยการประพฤติปฏิบัติตาม ทำให้พ้นเสียได้จากทุกข์ภัยทั้งปวง เป็นธรรมที่นำผู้ปฏิบัติไปสู่แดนพระนิพพาน ข้าพเจ้า ขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อมแด่พระธรรมนั้น ด้วยความเคารพยิ่ง

บทสวดพระสังฆคุณ ย่อ

พระอริยสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ สะอาดหมดจด เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติชอบในสิกขา ๓ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงและสั่งสอน ข้าพเจ้าขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อมแด่พระอริยสงฆ์ รวมทั้งสมมติสงฆ์ผู้เป็นเหล่าพระอริยะผู้ประเสริฐเหล่านั้น ด้วยความเคารพยิ่ง

ป๊าน สี่มี๊ เหย่ซ๊าน ซ๊วน ติ๊ดตี๊ กัดหลู่ปูซอหย่าน

ป๊าน กั๊ดหลู่ปูซอหย่าน

บ๊งดออะนันด้ะ กงดออะนันด้ะ ญาณดออะนันด้ะ ตะโก๊ดอ อะนันด้ะ นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ ต๊งล๊อก๊ะทูดท๊า ตั๊บเบญญุชีนดอเมียดพะย๊าอ๊า *อะซี๊น อะนั่น ติ๊นเปี๊ยนไหล่จ่วย ป๊านต่วยตวยโก่* ยินแวเต้งเต้ง ปีติ๊เซ่งเมี่ย ซ๊านเญ่งจี่ตา เซตะนาพิ่น เคมามิ้วน๊าน เย่าโพ่ม๊านยุ่ย หลู่ด๊าน แซ่ดกั๊ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

สี่มี๊ กั๊ดหลู่ปูซอหย่าน

บ๊งดออะนันด้ะ กงดออะนันด้ะ ญาณดออะนันด้ะ ตะโก๊ดอ อะนันด้ะ นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ ต๊งล๊อก๊ะทูดท๊า ตั๊บเบญญุชีนดอเมียดพะย๊าอ๊า *พะเย๊า สี่มี๊ เลียะด์ซิดมี๊นิ่ดน์ มี๊อะต่วยตวย เหย่าเลียน์แฉ่ยุ่ย* ยินแวเต้งเต้ง ปีติ๊ เซ่งเมี่ย ซ๊านเญ่งจี่ตา เซตะนาพิ่น เคมามิ้วน๊าน เย่าโพ่ม๊านยุ่ย หลู่ด๊าน แซ่ดกั๊ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

เหย่ซ๊าน กั๊ดหลู่ปูซอหย่าน

บ๊งดออะนันด้ะ กงดออะนันด้ะ ญาณดออะนันด้ะ ตะโก๊ดอ อะนันด้ะ นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ ต๊งล๊อก๊ะทูดท๊า ตั๊บเบญญุชีนดอเมียดพะย๊าอ๊า *เอ๊เมี่ย จีหลิ่น เมียดเหย่ซินโก่ จี่ฉวิ่นหยิ่นเต้ง* ปีติ๊เซ่งเมี่ย ซ๊านเญ่งจี่ตา เซตะนาพิ่น เคมามิ้วน๊าน เย่าโพ่ ม๊านยุ่ย หลู่ด๊าน แซ่ดกั๊ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

คำถวายดอกไม้ ประทีป-เทียน-ไฟ น้ำเย็น ภัตตาหาร ผลไม้

คำถวาย ดอกไม้

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย *ดอกไม้สีหลายหลาก มากด้วยกลิ่นหอมฟุ้งขจรขจาย* ด้วยจิตอันเปี่ยมไปด้วยเจตนาผุดผ่องใส สั่นไหวไปด้วยปีติ แด่พระสัพพัญญุตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วย อนันตบุญ อนันตคุณ อนันตญาณ และอนันตฤทธิ์ อันเลื่องลือระบือไปในโลกทั้ง ๓ ขอบุญกุศลนี้ จงเป็นปัจจัยอุดหนุนให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุพระนิพพาน ด้วยเทอญ

คำถวาย ประทีป-เทียน-ไฟ

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย *ประทีป เทียนไฟ ไฟฟ้า ที่สาดส่องระบายด้วยแสงสีหลายหลาก* ด้วยจิตอันเปี่ยมไปด้วยเจตนาผุดผ่องใส สั่นไหวไปด้วยปีติ แด่พระสัพพัญญุตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วย อนันตบุญ อนันตคุณ อนันตญาณ และอนันตฤทธิ์ อันเลื่องลือระบือไปในโลกทั้ง ๓ ขอบุญกุศลนี้ จงเป็นปัจจัยอุดหนุนให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุพระนิพพาน ด้วยเทอญ

คำถวาย น้ำเย็น

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย *น้ำเย็นใสสะอาด* ด้วยจิตอันเปี่ยมไปด้วยเจตนาผุดผ่องใส สั่นไหวไปด้วยปีติ แด่พระสัพพัญญุตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วย อนันตบุญ อนันตคุณ อนันตญาณ และอนันตฤทธิ์ อันเลื่องลือระบือไปในโลกทั้ง ๓ ขอบุญกุศลนี้ จงเป็นปัจจัยอุดหนุนให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุพระนิพพานด้วยเทอญ

ซ๊วน กั๊ดหลู่ปูซอหย่าน

บ๊งดออะนันด้ะ กงดออะนันด้ะ ญาณดออะนันด้ะ ตะโก๊ดอ อะนันด้ะ นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ ต๊งล๊อก๊ะทูดท๊า ตั๊บเบญญุชีนดอเมียดพะย๊าอ๊า *อะซึ๊น อะนั่น อะยะดาพงพง ปี้ส่งปาตอ บ๊อซินแค๊ผ่วย อะตวยต่วยโก่* ยินแวเต้งเต้ง ปีติ๊เซ่งเมี่ย ซ๊านเญ่งจี่ตา เซตะนาพิ่น เคมามิ้วน๊าน เย่าโพ่ม๊านยุ่ย หลู่ด๊าน แซ่ดกั๊ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

ติ๊ดตี๊ กั๊ดหลู่ปูซอหย่าน

บ๊งดออะนันด้ะ กงดออะนันด้ะ ญาณดออะนันด้ะ ตะโก๊ดอ อะนันด้ะ นิ่ดน์ ปี้ส่งดอหมู่ตอ ต๊งล๊อก๊ะทูดท๊า ตั๊บเบญญุชีนดอเมียดพะย๊าอ๊า *อะซึ๊น อะนั่น อะยะดาพงพง ปี้ส่งปาตอ ติ๊ดตี๊แค๊ผ่วย อะตวยต่วยโก่* ยินแวเต้งเต้ง ปีติ๊เซ่งเมี่ย ซ๊านเญ่งจี่ตา เซตะนาพิ่น เคมามิ้วน๊าน เย่าโพ่ ม๊านยุ่ย หลู่ด๊าน แซ่ดกั๊ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

ไอวาทธรรม

กุ๊ตู่ล์ เก๊าง์มุ   เน๊ะได้ ปิ๊วก้ะ
หลู่ นัต ซ้านตา   ย่ะเจ้าง์ หม่านอี้
โถ่ม่ะ ตะผ่าน   เช๊ะแซ่ด เปี่ยนก้ะ
แม๊ด โพล์ นิบบาน   ย่ะจ้ะ เปี่ยนอี้

สยาดอภัททันตวิโรจนะ

คำถวาย ภัตตาหาร

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย *โภชนะอาหารคาวหวานอันหลายหลาก มาก ด้วย รส กลิ่น สี* ด้วยจิตอันเปี่ยมไปด้วยเจตนาผุดผ่องใส สั่นไหวไปด้วยปีติแด่พระสัพพัญญุตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วย อนันตบุญ อนันตคุณ อนันตญาณ และอนันตฤทธิ์ อันเลื่องลือระบือไปในโลกทั้ง ๓ ขอบุญกุศลนี้ จงเป็นปัจจัยอุดหนุน ให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุพระนิพพานด้วยเทอญ

คำถวาย ผลไม้

ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย *ผลไม้หลายหลากมากด้วย รส กลิ่น สี* ด้วยจิตอันเปี่ยมไปด้วยเจตนาผุดผ่องใส สั่นไหวไปด้วยปีติแด่พระสัพพัญญุต-สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วย อนันตบุญ อนันตคุณ อนันตญาณ และอนันตฤทธิ์ อันเลื่องลือระบือไปในโลกทั้ง ๓ ขอบุญกุศลนี้ จงเป็นปัจจัยอุดหนุนให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุพระนิพพานด้วยเทอญ

โอวาทธรรม

กุศลความดีก่อไว้ ประจำ
เป็นเหตุช่วยหนุนนำ สุขให้
มนุษย์สวรรค์สมบัติเลิศล้ำ ผลส่ง
มุ่งมั่นสั่งสมเพิ่มไซร้ ย่อมได้ยลนิพพาน

สยาดอภัททันตวิโรจนะ

ตะติ๊ปะฐาน เซาปั๊ทเมี๊ย

ตะติ๊ปะฐานล่ามิ๊น

ชีนดอโบ๊ทด้า ตาตะนะเวฮิน
ตะติ๊ปะฐานล่ะมึ๊น เถ่งลึ๊นจี่หลิ่น
เหย่าชีเอ๊เมี่ย ผี่ย่า(เผ่ย)จ้ะเหน่ซีน
โน๊ตูเมี๊ย ชุปว๊า อะปู่ซิน
กามะกงเหม่าง์ไต้ เอ๊กไง่ตู่ดุย
ลินเย๊ มะย๊าเย๊ ช๊กทุ๊ยเหล่งปุ่ย
ต๊าเย๊ ตะมี๊เย๊ ปู่ซุ๊ย เบี่ยปุย
ล่าเหย่านิ่ดน์ ตุ้ยควิ่น หม่ะจ่งเป
อะปู่มี๊ เถ่งญี๊ เต้าหล่าวเน

ตะติ๊ปะฐานอะโจ๊ คุนะป๊า

กิเลญิ๊ดเจ๊ กิ๊นเว๊ เซหย่าน
โซ๊เยง ปู่ซุ๊ย โหง่จุ๊ย กิ๊นหย่าน
โก่ว์ เซ่ก ซิ๊นแย๊ โช่กแซ๊โพ่หย่าน
แม๊ด นิบบาน อะเหมี่ยนไซ่เย่าหย่าน
ตะล๊านแท๊ ปว๊าแม๊ย์ ตะติ๊ปะฐาน

บทสวดสติปัฏฐาน

สติปัฏฐานพระจันทร์วันเพ็ญ

ห้วงพระศาสนา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
คือ สติปัฏฐานนั้น รุ่งเรืองดั่งพระจันทร์วันเพ็ญ
ที่สว่างกระจ่างไปทั่ว ขณะสาดแสงส่องมา
ผู้ตื่นอยู่ ทำการภาวนา ก็สามารถดับเสียซึ่งทุกข์ร้อนทั้งปวงได้
ส่วนผู้ที่หลับไหลอยู่ในกามคุณอันมืดมัว
ยุ่งเหยิงเรื่องครอบครัว
วุ่นวายเรื่องลูกหลาน
ไม่มีโอกาสได้พบแสงจันทร์
แต่กำลังถูกแผดเผาด้วยความร้อนจากไฟกามคุณอารมณ์

ประโยชน์ของสติปัฏฐาน ๗ ข้อ

(๑) ทำให้บริสุทธิ์หมดจดห่างไกลจากกิเลส (๒) ล่วงพ้นความเศร้าโศกเสียใจ (๓) ล่วงพ้นความคร่ำครวญร้องไห้พิไรรำพัน (๔) ดับเสียซึ่งความทุกข์กาย (๕) ดับเสียซึ่งความทุกข์ใจ (๖) เป็นเหตุให้บรรลุมรรคญาณผลญาณ (๗) เห็นแจ้งนิพพานเร็วพลัน ด้วยทางสายเอก เป็นทางสายเดียว คือ การเจริญสติปัฏฐาน

ตะติ๊ปะฐาน ชุป่ง อะจึ๊น

ไก่ป่ง

บาว่ะนาโก่ อ๊าโท่กโล ดีโลปิ๊วปาเล
ต๊อต่าวง์ อะเย๊ก ติ๊ดปิ่นเย๊ก เต๊กเซ๊กยาหม่าเน
ตีนปัลลีนขุ่ยกา ค๊าเพี่ยวกา เญงสว่า ไก่ปาเล
หม่ะโล่ก หม่ะซ๊า เจ้าโย่กล๊า เค๊าก์ท๊าแต้มัตเซ
เมียดซิเม๊กเลียะด์ แล๊ดน่ะแพ๊ด หยิ่นขวิ่นแท๊ดหม่า ท้าปาเล

ชุป่ง

ชุซะยาไน่ เซ่กโก๋ไซ่ อู๊ไต้ ท้าปาเล
พ๊องดา เป่งดา อะซ่าพียา(เพีย) ปอยา ชุปาเล
เซ่กปี๊ เซ่ก ลวิ่น หม่ะเท๊งนิ่ดน์ อะติ้น ชุปาเล
จั่นซี ซิ๊นซ๊า ตุ๊ยเซ่กเมี๊ย หม่ะม๊า ชุปาเล
นาดา จิ่นดา ญ๊องญาดา เตชา ชุปาเล
ถ่งจิน ไก้แค๊ ย๊าหย่านแล๊ ซแว๊ย์(ซ๊วย)แม๊ย์ ชุปาเล
เปี๊ยวฉิ่น ปี่นฉิ่น หม่ะปิ๊วปีน ปี่นฉิ่นเซ่กโก่ ชุปาเล
ว๊านแน๊ ว๊านตา คันซ๊าดา เตชา ชุปาเล
ซิ๊นแย๊ ซ๊านตา คันซ๊าดา เตชา ชุปาเล
มีน จ๊า หนั่น ซ๊า ตุ้ย ติ๊ เมี๊ย หม่ะม๊า ชุปาเล
เซ่าทว่าระไน่ พิดป่อไค่ ซู๊ไซ่ ชุปาเล
ซู๊ไซ่ชุหลี่น อะหม่านมีน ปี๊วิน นิบบานปี่

วิธีกำหนดรู้โดยสังเขป

การนั่ง

เมื่อต้องการภาวนาสติปัฏฐาน ให้ปฏิบัติดังนี้
หาสถานที่ปฏิบัติ ใต้ร่มไม้ ในป่าเขา หรือสถานที่เงียบสงัด
นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ศีรษะตรง
ทรงกายนิ่ง ไม่ขยับไปมา อุปมาดั่งแท่งหินตั้งไว้
มือสองข้างวางไว้ที่หน้าตัก แล้วหลับตาลง

วิธีกำหนดรู้

น้อมจิตส่งไปยังอารมณ์กรรมฐาน โดยเริ่มด้วยการกำหนดรู้อารมณ์หลัก
คือ อาการพอง-ยุบ และทุกอารมณ์ที่ปรากฏชัดในปัจจุบันขณะ
จิตแล่นออก จิตฟุ้ง อย่าบังคับ ให้กำหนดรู้อาการของจิตที่เกิดขึ้นตามลำดับ
จิตคิด จิตนึก จินตนาการ เมื่อมีสติรู้ทัน ให้กำหนดรู้ตามธรรมชาติที่เป็นจริง
มีเจ็บ ปวด เมื่อย ล้า ให้จดจ่อกำหนดรู้ตามอาการนั้นๆ อย่างจริงจัง
เหน็บ ชา ปวด ขบ คัน เพียรกำหนดรู้ให้ทันอาการที่มีอยู่จริงอย่างต่อเนื่อง
อยากขยับ อยากเปลี่ยนท่านั่ง อย่าทำตามใจอยาก ให้กำหนดรู้จิตอยากนั้น
เมื่อรู้สึกเสียใจ ดีใจ กำหนดรู้ให้ได้อย่างจดจ่อตามความเป็นจริง
เมื่อรู้สึกทุกข์ใจ สุขใจ ให้กำหนดรู้อาการของจิตที่รู้สึกอยู่นั้นตามจริง
เมื่อเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส กำหนดรู้ทุกอารมณ์ที่ปรากฏชัดในปัจจุบัน
จดจ่อกำหนดรู้ให้ทันทุกอารมณ์ ที่ปรากฏชัดในทวารทั้ง ๖ ในปัจจุบันขณะ
ใส่ใจกำหนดรู้ให้จดจ่อ-ต่อเนื่อง ก็จะเห็นธรรม บรรลุพระนิพพานโดยเร็ว

ซิ๊นจั่น

แบล๊าน ญาล๊าน์ พี๊พี๊ล๊าน เฉ่ล๊าน เซ็กต์ปาเซ
โห่ ดี่ หม่ะจี้ เชะตี้ตี้ ชุจี้ อะแม๊ย์เป่
เมียดหลั่วโก่ช่ะ เล๊เด่าง์เมียะ จี้ย่ะ อะหม่านเป
จั้วดา ล๊าน์ดา ช่ะไล่ดา เตชา ชุปาเล
หม่ะจั้วขิ่น จั้วฉิ่น เซ่กอะซีน ติ๊หลิ่น ชุปาเล
หม่ะล๊าน์ขิ่น ล๊าน์ฉิ่น เซ่กอะซีน ติ๊หลิ่น ชุปาเล
หม่ะช่ะขิ่น ช่ะฉิ่น เซ่กอะซีน ติ๊หลิ่น ชุปาเล
ซิ๊นจั่นเช่าซีน เซ่กลวิ่นหลิ่น เซ่กปิ่น ชุปาเล

ตัมปะเซญญะ

แล๊ด เฉ่ กุ๊ยหลิ่น เมี่ยว ช่ะหลิ่น ซ่านหลิ่น ชุปาเล
กุ๊ยฉิ่น ซ่านฉิ่น เมี่ยว ช่ะฉิ่น ปิ๊วฉิ่นเซ่กแล๊ ชุปาเล
เชะจี้ เน่าก์จี้ เบ๊โก่จี้ จี้มิ หลิ่นแล๊ ชุปาเล
จี้โล่ะ มีนแล๊ มีนแดแบ๊ ซแว๊ย์(ซ๊วย)แม๊ย์ ชุปาเล
เมียดหน่าติ๊ดยา เหย่โซ๊ยา ซ๊าเต้ายาแล๊ ชุปาเล
ป๊อ เล๊ ซุ่นยา ฉ่อโพ๊ดยา ไถ่ท่ะยาแล๊ ชุปาเล
เอ๊กยาปี่นหลิ่น เอ๊กโน๊หลิ่น ท่ะหลิ่น ชุปาเล
พี๊พี๊ โล่กซ๊า พี๊พี๊ตว๊า ชุปว๊า อะแม๊ย์เป
หลู่หม่ะมานิ่ดน์ ตูสว่าจิ้น ชุควิ่น ตาล่ะเป
อะเต๊เซ่กมูยา อะพียา พียา(เพีย เพีย) เตชา ชุติ้นเป
เชะเน่าก์ชุมัต มัตชิ๊นซัด ยะลัด แม๊ดโพล์เป

การเดินจงกรม

เริ่มจากระยะแรก คือ ก้าวเท้าซ้าย-ขวา เดินช้าๆ *(กำหนดรู้ว่า ซ้ายย่างหนอ-ขวาย่างหนอ)*

อย่ามองดูนั่นดูนี่ กำหนดเดินไปข้างหน้าตรงๆ *(มีสติกำหนดรู้อาการเคลื่อนไหวของเท้า)*

หลุบเปลือกตาลง ทอดสายตาไว้ที่พื้นข้างหน้า ห่างจากเท้าไปประมาณ ๔ ศอก

แต่ละก้าว ใส่ใจและจดจ่อกำหนดรู้อาการปัจจุบันขณะที่ ยก-ย่าง-เหยียบ

ก่อนยก หากรู้จิตที่ต้องการยก ให้กำหนดรู้ต้นจิต *(ว่า อยากยกหนอ)*

ก่อนย่าง หากรู้จิตที่ต้องการย่าง ให้กำหนดรู้ต้นจิต *(ว่า อยากย่างหนอ)*

ก่อนเหยียบ หากรู้จิตที่ต้องการเหยียบ ให้กำหนดรู้ต้นจิต *(ว่า อยากเหยียบหนอ)*

ระหว่างเดิน มีจิตออก จิตคิด จิตฟุ้ง ให้หยุดเดินแล้วกำหนดรู้อาการของจิต นั้นๆ *(ว่า ออกหนอ-คิดหนอ-ฟุ้งหนอ)*

หมวดสัมปชัญญะ (อิริยาบถย่อย)

เมื่อคู้-เหยียด-ยก-วาง แขน ขา ให้กำหนดรู้ *(ว่า คู้-เหยียด-ยก-วาง หนอ)*

จิต “อยาก”คู้-เหยียด-ยก-วาง ให้กำหนดรู้ *(ว่า “อยาก”คู้-เหยียด-ยก-วาง หนอ)*

เมื่อเผลอดูไปด้านหน้า-หลัง-ข้าง ให้กำหนดรู้ *(ว่า ดูหนอ)*

เมื่อดูแล้วเกิดการเห็น ให้กำหนดรู้ *(ว่า เห็นหนอ)*

ขณะล้างหน้า อาบน้ำ ดื่ม กิน ให้กำหนดรู้ตามอาการที่เป็นอยู่จริง

ขณะถ่ายหนัก ถ่ายเบา ซักผ้า ลุก นั่ง ให้กำหนดรู้ตามอาการนั้นๆ ตามจริง

ขณะเตรียมที่นอน เข้านอน ตื่นนอน ลุกจากที่นอน ทุกขั้นตอนให้กำหนดรู้

การเคลื่อนไหว-ไป-มา ให้ทำช้าๆ มีสติกำกับกำหนดรู้ตลอดเวลาให้ต่อเนื่อง

พึงทำตนดังคนป่วย (ลุก-นั่ง-ไป-มา-เคลื่อนไหวช้าๆ) จึงจะกำหนดรู้ได้ทัน

อิริยาบถย่อยอื่นๆ ทุกที่ทุกเวลาใส่ใจปฏิบัติ กำหนดรู้ให้ละเอียดอย่างจริงจัง

กำหนดรู้อย่างใส่ใจ จดจ่อ ติดต่อ ต่อเนื่องไป ย่อมได้มรรค ผล นิพพาน

ตะย๊าโต๊แต๊กเจ๊าง์ คุนะป๊า

เก๊ซซะหม่ะเมี๊ย อะเอ๊กป๊ายุ่ย สะก๊าแล๊แน๊
ผ่อเชาล๊อยเลียะด์ หม่ะต๊วยเม๊กโซ๊ โลโซ๊กิ๊นลัด
บิ๊หม่ะตั๊ดแบ๊ หม่ะยัดหม่ะน๊า ชุมัตเญี๊ย
ตะย๊าเหมี่ยนเหมี่ยนย่ะหมี่ดี

ตะย๊าโซ่กย่กเจ๊าง์ คุนะป๊า

เก๊ซซะทุยปีย่า(เปี๊ย) อะเอ๊กเมี๊ยยุ่ย สะก๊าแล๊ปีย๊อ(เปี๊ยว)
ผ่อแม๊ดม๊อเลียะด์ โซ๊ด๊อเม๊กชิ โลโซ๊ปี๊ยุ่ย
มิมิตะย๊า หม่ะบี๊เญี๊ยแบ๊ เซ่กอ๊าแล๊ดเช่าะ
เองเปี่ยนบ้อ แบด้อตะย๊า ย่ะหมี่นี๊

ปะธานิยิงคะตะย๊า ง๊าป๊า

ยงจี จ๊านมา เพี่ยวหม่านสว่า ปิญญา วีริยะ
ย๊อกีเองกา อีง๊าพียา(เพีย) เตชามัตปาจ้ะ
เองกาง๊าป๊า ปี๊ส่งเญี๊ย ตะย๊าเตชาย่ะ
เองกาง๊าป๊า หม่ะส่งเญี๊ย ตะย๊าหม่าน หม่ะย่ะ

ต๊อดาบันพิดเจ๊าง์ เล๊ป๊า

ตูดอ ตูเมียด ซี๊กั๊ด หม่านสว่า
ตูเมียดตะย๊า หน่าจ๊าเตชา
ติ้นเอาง์ เซ่กท๊า ตะย๊าจิ้นยา
ต๊อดาซิด พิดโพ่ เจ๊าง์เล๊พียา(เพีย)

การปฏิบัติก้าวหน้า ด้วยเหตุ ๗

(๑) กิจธุระน้อย (๒) นอนน้อย (๓) พูดน้อย (๔) เลี่ยงการคบเพื่อน (๕) ไม่คบเพื่อนชั่ว (๖) ไม่มีความหลงมัวเมา ไม่มีความอยากมาก ไม่มักมาก (๗) กำหนดรู้ต่อเนื่องไม่หยุดพักหรือละทิ้งการปฏิบัติ หากเพียรปฏิบัติตามหลักทั้ง ๗ ข้อนี้ได้ ย่อมบรรลุธรรมโดยเร็ว

การปฏิบัติถดถอย ด้วยเหตุ ๗

(๑) กิจธุระมาก (๒) นอนมาก (๓) พูดคุยมาก (๔) คบหาเพื่อนมาก (๕) คบเพื่อนชั่ว (๖) หลงมัวเมา มีความอยากมาก เป็นผู้มักมาก (๗) ขาดความเพียร ละทิ้งการปฏิบัติ ปล่อยจิตใจจนตกต่ำ แล้วกลับบ้านไป หากเป็นดังนี้เมื่อไหร่จะได้เห็นพระธรรม

ปะธานิยังคะธรรม ๕

(๑) มีศรัทธา (๒) สุขภาพดี (๓) ซื่อสัตย์ซื่อตรง (๔) ปฏิบัติจนเกิด ปัญญา คือ วิปัสสนาญาณ (๕) มีความเพียรปฏิบัติ ทั้ง ๕ ประการนี้ คือคุณสมบัติของนักปฏิบัติธรรมที่พึงจำให้ดี หากคุณสมบัติทั้ง ๕ นี้ถึงพร้อม ย่อมบรรลุธรรมแน่นอน หากไม่ถึงพร้อม ก็ไม่สามารถพบพระธรรมจริงพระธรรมแท้ได้

ทางสู่ความเป็นพระโสดาบัน ๔ ประการ

(๑) ได้เข้าหา (ครูอาจารย์)ผู้เป็นกัลยาณมิตร (๒) ได้ฟังธรรม (อันเป็นทางปฏิบัติ)จากท่าน (๓) มีจิตศรัทธาและซื่อสัตย์ซื่อตรงต่อการปฏิบัติ (๔) ทำการปฏิบัติเต็มที่จริงจังด้วยความเคารพ ทั้ง ๔ ประการ คือ ทางสู่ความเป็นพระโสดาบันแท้

เม๊ตตาโป๊ะ

ตั๊บเบ ตั๊ดดา - ตั๊ดตะวา หม่านตะเมียะ

อ๊ะเวรา ห่อนดุ - เบ๊หย่าน กิ๊นจ้ะปาเซ

อั๊พ<u>พยา</u>(เพ้ย)บิ๊ซชา ห่อนดุ - เซ่กซิ๊นแย๊ กิ๊นจ้ะปาเซ

อ๊ะนีฆา ห่อนดุ - โก่ว์ซิ๊นแย๊ กิ๊นจ้ะปาเซ

ตุ๊ขี อั๊ตต่านัง ปะริหะรันดุ - มิมิโก่ว์โก่ ซ๊านตา<u>สว่า</u> เซาง์ในจ้ะปาเซ

กรุณาโป๊ะ

ด๊กข้า โม๊ซชันดุ - ซิ๊นแย๊ชิ๊นม่ะ ลุดกิ๊นจ้ะปาเซ

มุทิตาโป๊ะ

ยะถาลัทดา ตัมปั๊ดติ๊ดอ มา วิคิซชันดุ - ย่ะปี๊ต๊า ซี๊เซง ซ๊านตาม่ะ
หม่ะกิ๊นกว่า หม่ะ<u>โย่กเลี่ยว</u>จ้ะ
ปาเซนิ่ดน์

อุเปกขาโป๊ะ

กัมมัตตะกา - มิมิอี้ เก๊าง์มุ หม่ะเก๊าง์มุ ตีต่าหลื่น
โก่ว์ไป่โอ๊กซา ชิจ้ะปาตะกา

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา - สัตว์ทั้งหลาย

อะเวรา โหนตุ - ขอจงพ้นจากเวรภัยอันตรายทั้งปวง

อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ - ขอจงพ้นจากความทุกข์ใจ

อะนีฆา โหนตุ - ขอจงพ้นจากความทุกข์กาย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ - ขอจงนำอัตภาพของตน อยู่เป็นสุขเถิด

แผ่กรุณา

ทุกขา มุจจันตุ - ขอจงพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงเถิด

แผ่มุทิตา

ยะถาลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ - ขอจงอย่าได้สูญสิ้นเสื่อมถอย
จากสมบัติของตน คือ ความสุข
ความเจริญที่มีอยู่เลย

แผ่อุเบกขา

กัมมัสสะกา - สัตว์ทั้งหลาย มีกรรม คือ ความดี และ
ความชั่ว (ที่ตนกระทำ) เป็นของของตน

เจ๊าง์<u>ดวิ๊น</u> เม๊ตตาโป๊ะ

(๑) อีเจ๊าง์ไต้ อะ<u>ดวิ๊น</u> หม่าเน ยะหัน ชีน หลู่ ดุย
มีนย่ะ หม่ะมีนย่ะแด้ะ ตั๊ดตะวาดุย

** จ๊านมาจ้ะปาเซ*

** ซ๊านตาจ้ะปาเซ*

** เซ่กซิ๊นแย๊ กิ๊นจ้ะปาเซ*

** โก่ว์ซิ๊นแย๊ กิ๊นจ้ะปาเซ*

** อะซ่ะซ่ะ อะยายา อะซีนปี่จ้ะปาเซ*

(๒) อียัดแกว๊ด อะ<u>ดวิ๊น</u>หม่าเน ยะหัน ชีน หลู่ ดุย
มีนย่ะ หม่ะมีนย่ะแด้ะ ตั๊ดตะวาดุย *****

(๓) อีมิ่วว์ อะ<u>ดวิ๊น</u>หม่าเน ยะหัน ชีน หลู่ ดุย
มีนย่ะ หม่ะมีนย่ะแด้ะ ตั๊ดตะวาดุย *****

(๔) อีเจ๊าง์ไต้นิ่ดน์ ซัดตะเมียะ อะซ่ะซ่ะ อะยายา
เซาง์แยว๊ดเป๊จ้ะแด้ะ ยะหัน ชีน หลู่ ดุย *****

(๕) อียะเนะ ซ๊วน ติงก๊าน เจ๊าง์ เซ๊ อะซ่ะซ่ะ อะยายา
หลู่ด๊านจ้ะแด้ะ ยะหัน ชีน หลู่ ดุย *****

(๖) อียะเนะ ตี่ละ ตะมาดิ๊ ปิญญา เต๊กข่าต๊งป๊า
จิ้นจั่น <u>ปว๊า</u>เมี๊ยจ้ะแด้ะ ยะหัน ชีน หลู่ ดุย *****

(๗) ตะล๊อก้ะล๊งหม่า ชิตะเมียะ ตั๊ดตะวาดุย *****

แผ่เมตตาภายในวัด

(๑) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ทั้งที่เห็นได้ และเห็นไม่ได้ ที่อยู่ภายในวัด/สำนักฯนี้

** ขอจงมีความสุขกาย*

** ขอจงมีความสุขใจ*

** ขอจงพ้นจากความทุกข์ใจ*

** ขอจงพ้นจากความทุกข์กาย*

** ขอทุกสรรพสิ่งจงราบรื่น อยู่เป็นสุขสบายเถิด*

(๒) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ทั้งที่เห็นได้และเห็นไม่ได้ ที่อยู่ภายในหมู่บ้าน/ตำบล นี้ *****

(๓) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ทั้งที่เห็นได้ และเห็นไม่ได้ ที่อยู่ภายในอำเภอ/เมือง นี้ *****

(๔) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ที่เกี่ยวข้อง ที่อุปถัมภ์ ช่วยเหลือกิจการงานวัด/สำนักฯนี้ *****

(๕) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ที่ได้ทำบุญ อุปถัมภ์บำรุง ถวายปัจจัย ๔ ในวันนี้ *****

(๖) ขอพระภิกษุ สามเณร ทุกผู้คน ตลอดจนสัตว์ทั้งหลาย
ที่ประพฤติปฏิบัติในสิกขา ๓ (คือ ศีล สมาธิ ปัญญา)ในวันนี้ *****

(๗) ขอสัตว์ทั้งหลายทุกภพภูมิ *****

ปะฏิ๊ปั๊ตพิ่น ปู่ซอขิ๊น

อิ๊มายะ ดัมมานุดัมมะ ปะฏิ๊ปั๊ตติยา โบ๊ทดัง ปู่เซมิ
อิ๊มายะ ดัมมานุดัมมะ ปะฏิ๊ปั๊ตติยา ดัมมัง ปู่เซมิ
อิ๊มายะ ดัมมานุดัมมะ ปะฏิ๊ปั๊ตติยา ตังฆัง ปู่เซมิ

ล๊อก๊ตตะระตะย๊า โก๊ป๊าอ๊าเหลี่ยวตอ อีจิ้นว๊ด ปะฏิปั๊ตพิ่น
เมียดสว่าพะย๊าโก่ ปู่ซอปาอี้ อะชีนพะย๊า
ตะย๊าดอโก่ ปู่ซอปาอี้ อะชีนพะย๊า
ตังฆาดอโก่ ปู่ซอปาอี้ อะชีนพะย๊า

ซุเต๊าง์

ยะเนะยะคุ ตะปี้ด่อโด้ ปิ๊วซุย่ะตอ อีเก๊าง์มุอะซุซุเจ้า ตะปี้ด่อโด้ตี ปิญญาชิตูดอเก๊าง์โด้นิ่ดน์ตา ตุ้ยจ่งส่งซี๊ เป๊าง์ติ๊นแซ่ดซันย่ะยุ่ย ปิญญาชิตูดอเก๊าง์โด้ ฮ๊อปีย๊อ(เปี๊ยว)ดอ ตะย๊าหม่าน สะก๊าหม่านโด้โก่ นาคันมัตต๊าย่ะตะพิ่น ปิญญาชิตูดอเก๊าง์โด้ จิ้นจั่นเนไถ่จ้ะตี้อะไดซิ๊นแย๊เญ๊งเจ๊าง์ อะจิ๊นเก๊าง์ อะจิ๊นหม่านโด้โก่ จิ้นจั่น ปว๊าเมี้ย โจ๊ซ๊าอ๊าโท่กไนจ้ะตะพิ่น ซิ๊นแย๊คัดเต๊ง กิ๊นเญ๊งยา นิบบานโก่ หลี่นเมียนสว่า เมียด์เม่าปี้วย่ะปาโลกงอี้ อะชีนพะย๊า

ปฏิบัติบูชา

อิมายะ ธัมมานุธัมมะ ปะฏิปัตติยา พุทธัง ปูเชมิ

อิมายะ ธัมมานุธัมมะ ปะฏิปัตติยา ธัมมัง ปูเชมิ

อิมายะ ธัมมานุธัมมะ ปะฏิปัตติยา สังฆัง ปูเชมิ

ข้าพเจ้า - ขอบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยการปฏิบัติธรรม เพื่อโลกุตตรธรรม ๙ อันสมควรแก่ธรรมนี้

- ขอบูชาพระธรรม ด้วยการปฏิบัติธรรม เพื่อโลกุตตรธรรม ๙ อันสมควรแก่ธรรมนี้

- ขอบูชาพระสงฆ์ ด้วยการปฏิบัติธรรม เพื่อโลกุตตรธรรม ๙ อันสมควรแก่ธรรมนี้

ตั้งจิตปรารถนา

ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำแล้วในวันนี้บัดนี้ ขอจงเป็นปัจจัยอุดหนุนให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ประสบพบ ได้คบหาแต่บุคคลผู้เป็นคนดี เป็นผู้มีปัญญา ขอให้ได้สดับรับฟังแต่คำอันเป็นพระธรรมจริงพระธรรมแท้จากท่าน แล้วให้ได้จดจำ ได้พึ่งได้อาศัย ได้ประพฤติปฏิบัติตามทางอันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งทุกข์ เช่นเดียวกับท่านผู้มีปัญญาทั้งหลายเหล่านั้น และขอให้ข้าพเจ้า ได้พากเพียรปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุพระนิพพาน อันเป็นแดนสงบ ปราศจากทุกข์ทั้งปวงโดยเร็วพลัน เทอญ

อะเมียะเหว่

อีเก๊างํมุ อะซุซุอี้ อะโพ่บาค่ะโก่ มิ บ๊ะ โพ๊ พว๊า สะยาตะม๊า โด้ม่ะ ซ่ะยุ่ย อะล๊งส่งดอ ตั๊ดตะวาโด้อ้า อะเมียะ เป๊เหว่ปากงอี้ อะเมียะย่ะยุ่ย ซ๊านตาจ้ะปาเซ

อาล๊งตั๊ดตะวาดุย อะเมียะ อะเมียะ อะเมียะ ยูดอมูจ้ะปากงลอ

ตาดุ๊ - ตาดุ๊ - ตาดุ๊ (๓ ครั้ง)

ซุเต๊างํ เม๊ตตา

ตูดอเซ่กเมียด อะเญ๊งด้าต ล๊วมปั๊ดกะบา ตีปาเซ
เม๊ตตาเซ่กเมียด อะเอ๊ด้าต ล๊วมปั๊ดกะบา ฉ่งปาเซ
ตั๊ดตะวา หม่านตะเมียะ เบ๊หม่ะค่ะ เอ๊เมี่ยซ๊านตา ชิปาเซ
ตั๊ดตะวา หม่านตะยุ่ย ตะย๊าตุ้ย ซ๊านเม่ย์ตายา ชิปาเซ

ตาดุ๊ – ตาดุ๊ – ตาดุ๊

บทแผ่เมตตา ของสยาดอ (๑)

(ใช้เมื่อแสดงธรรมประจำวันพระ)

งาอี้โก่ว์หม่า เบ๊หย่านกว่า ซ๊านตาโก่ว์เซ่ก แม๊ย์ปาเซ
ตู่ตะป๊าโก่ว์หม่า เบ๊หย่านกว่า ซ๊านตาโก่ว์เซ่ก แม๊ย์ปาเซ
อ๊าล๊งตั๊ดตะวา เบ๊หย่านกว่า ซ๊านตาโก่ว์เซ่ก แม๊ย์ปาเซ

อุทิศส่วนกุศล

ข้าพเจ้า ขออุทิศส่วนกุศล ที่ได้บำเพ็ญมาแล้วทั้งหมด ให้แก่ บิดา มารดา อุปัชฌาย์ อาจารย์ เป็นต้น ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอจงมีส่วนในกุศลนี้เสมอกัน เมื่อได้รับแล้วขอจงอยู่เป็นสุขๆ เถิด

ขอสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงอนุโมทนา รับส่วนกุศลนี้ ไปด้วยเถิด

สาธุ - สาธุ - สาธุ (๓ ครั้ง)

เมตตาอธิษฐาน

ขอธาตุเย็นสงบจากผู้มีจิตประเสริฐ จงตั้งมั่นปกคลุมโลกนี้เถิด

ขอเมตตาจิตอันเป็นธาตุเย็นสงบ จงห่อหุ้มคุ้มครองโลกนี้เถิด

ขอสัตว์ทั้งหลาย จงอย่ามีภัยอันตราย ขอจงมีแต่ความร่มเย็นเถิด

ขอสัตว์ทั้งหลาย จงพบธรรม มีแต่ความสุขสงบร่มเย็นเถิด

สาธุ – สาธุ – สาธุ

แปล - บทแผ่เมตตา ของสยาดอ (๑)

(ใช้เมื่อแสดงธรรมประจำวันพระ)

ขอให้ข้าพเจ้า พ้นจากทุกข์ ศัตรู ภัย อันตราย อยู่เป็นสุขทั้งใจกาย ทุกเมื่อเถิด

ขอผู้อื่นทุกตัวตน พ้นจากทุกข์ ศัตรู ภัย อันตราย อยู่เป็นสุขทั้งใจกาย ทุกเมื่อเถิด

ขอสัตว์ทั้งหลาย พ้นจากทุกข์ ศัตรู ภัย อันตราย อยู่เป็นสุขทั้งใจกาย ทุกเมื่อเถิด

โก๊ป๊าตี่ละ อะจี๊น

คำไหว้พระและขอขมาโทษล่วงเกิน

อ๊อกาตะ อ๊อกาตะ อ๊อกาตะ กายะกัง วะซีกัง มะน๊อกังดี้ฮูตอ อะปี๊ด คัดเต๊ง ป๊ะเปี๊ยวเญ๊งยุ่ย อะแต๊ดเฉ่สว่า อะหน่าแมะเย๊ หย่านเป๊กิ๊นเจ๊าง์ เก๊าง์ มุมิงกะลา พิดปาเซชิ๊น อะโจ๊หง่า พะย๊ายะตะนา ตะย๊ายะตะนา ตังฆายะตะ นาดี๊ฮูตอ ยะตะนาเมียดต๊งป๊า สะยาตะม๊าโด๊โก่ อะโย อะเต แล๊ดส่งโม๊ยุ่ย ชิโค๊ปู่ซอ พู๊เมียวหม่านช่อ กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

(เมื่อพระอาจารย์ให้พรแล้ว ให้รับว่า "สยาดอพะย๊า เบ้แด้ะชุนิ๊ดน์ ปี๊สงย่ะปาโลอี้ อะชินพะย๊า")

คำสมาทาน ศีล ๙ และไตรสรณคมน์ (อย่างย่อ)

* **อะหัง บันเต ติ๊ตะระเณนะ ตะหะ นะวิงคะตะมันนาคะตัง ตะมาดิยามิ**

อะชีนพะย๊า ตะปี้ด่อเมี๊ยตี โอ่,นา, เตเย๊ ด๊กข้ะเป๊ได้ม่ะ กิ๊นเว๊ ยาหม่าน เมียดนิบบานโก่ หยี่ต่านเต๊าง์ต้ะ โลล๊าจ้ะยุ่ย ต๊งป๊าตะระณะกง โก๊ส่งตี่ละ ตีปาย่ะเอาง์ อะชีนพะย๊าก๊ะ ช่ะโป้ะเป๊ตะน๊าดอมูปา อะชีนพะย๊า

(รับว่า - อามะ บันเตปา อะชีนพะย๊า)

* **นะมอ ตั๊ดตะ บ่ะคะวะดอ อะระหะดอ ตัมมาตัมโบ๊ทดัตตะ** (๓ ครั้ง)

ลู,นัด,เพียมมา,ตั๊ดตะวาโด้อี้ สะยาตะซูอะซิด พิดดอหมู่ต้อ โทเมียดสว่า พะย๊าอ้า ตะบี้ด่อโด้ตี จีโญเมียดโน้ แล็ดส่งโม้ยุ่ย ชีโค้กะด้อปาอี้ อะชีนพะย๊า

* **โบ๊ทดัง ตะระณัง คิชชามิ**

* **ดัมมัง ตะระณัง คิชชามิ**

* **ตังฆัง ตะระณัง คิชชามิ**

สมาทานศีล ๙ อย่างย่อ

<u>แปล-คำนำไหว้พระและขอขมาโทษล่วงเกิน</u>

ข้าพเจ้าขอพนมมือกราบไหว้ ด้วยความเคารพนอบน้อมเพื่อขอขมาซึ่งโทษล่วงเกินทั้งหลาย ที่มีต่อพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ ครูอาจารย์ ที่ได้กระทำแล้ว ทางกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ขอโทษล่วงเกินทั้งหลายจงหมดสิ้นไป และขอให้ข้าพเจ้า มีอายุยืนยาว ปราศจากโรคและความเจ็บไข้ ปราศจากศัตรูภัยอันตรายทั้งปวง ด้วยเทอญ

(พรที่ท่านสยาดอให้ ขอจงบังเกิดผลสำเร็จแก่ข้าพเจ้าทุกประการ ด้วยเถิด)

<u>แปล - คำสมาทาน ศีล ๙ และไตรสรณคมน์ (อย่างย่อ)</u>

* **อะหัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ นะวังคะสะมันนาคะตัง สะมาทิยามิ**

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบทอันถึงพร้อมด้วยองค์เก้าประการ พร้อมด้วยพระไตรสรณคมน์ (เพื่อนำให้พ้นความแก่ ความเจ็บ ความตาย คือพระนิพพานอันประเสริฐ – ขอท่านกล่าวนำสมาทานแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด)

(รับว่า - อามะ ภันเต)

* **นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ** (๓ ครั้ง)

ข้าพเจ้าขอพนมมือกราบไหว้ ทำความนอบน้อมพระพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาแท้เพียงพระองค์เดียว ของมนุษย์ เทวดา และพรหมทั้งหลาย ด้วยความเคารพยิ่ง

* **พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ**
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

โบ๊ทตัง = เมียดสว่าพะย๊าโก่ **ตะระณัง** = อ๊าโก้ยาฮูยุ่ย **คิซซามิ** = ยงจีซี๊กั้ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

ดัมมัง = ตะย๊าดอเมียดโก่ **ตะระณัง** = อ๊าโก้ยาฮูยุ่ย **คิซซามิ** = ยงจีซี๊กั้ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

ตังฆัง = ตังฆาดอเมียดอะเป๊างโก่ **ตะระณัง** = อ๊าโก้ยาฮูยุ่ย **คิซซามิ** = ยงจีซี๊กั้ดปาอี้ อะชีนพะย๊า

(รับว่า - อามะ บันเตปา อะชีนพะย๊า)

* อีโต้อ๊าพิ่น อะแปเป๊จี้ ต๊าซี๊เบดั๊ต ตะระณะกงตึ๊งป๊านิ่ดน์ตะกว่ะ เองกาโก๊ด่าน นิ่ดน์ปี้ส่งตอตี่ละดอเมียดโก่ เก๊าง์สว่า คันยู เซ่าตี จิ้นตึ๊งปากงอี้ อะชีนพะย๊า

*** อิ๊ตัง เม ปงญู้ง อิ๊ตัง เม ตี่ลัง แม็คคะผะละนิบบานนัตต้ะ ปี๊ซซะยอ หอตุ๊**

ตะปี้ด่อโด้อี้ อีโก๊ป๊าตี่ละตี แม๊ดญาณ โพล์ญาณ นิบบานอ้า เจ๊ซู๊เมี๊ยตอ อะเจ๊าง์ อะเท่า อะปั้น พิดปาเซตะดี

(รับว่า - อามะ บันเตปา อะชีนพะย๊า)

บทแผ่เมตตา ของสยาดอ (๒) (ใช้เมื่อแสดงธรรมประจำวันพระ)

ตะย๊าหน่า ลาจ้ะ เมี้ยล่า เหว่เน

* ซี้เส่งปี้พิ๊ว ตะโก๊ เหลี่ยงเว

* อะริยาสะค๊าน แต๊ดล้าน ไนเซ

* จ๊านมาเจ๊าง์ ซุเต๊าง์ เมตตาเหว่

* ซ๊านตาเจ๊าง์ ซุเต๊าง์ เมตตาเหว่

* ล๊านเพียเจ๊าง์ ซุเต๊าง์ เมตตาเหว่

พุทธัง = พระพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้อริยสัจ ๔ **สะระณัง** = เป็นรัตนะอันประเสริฐ เป็นเครื่องขจัดทุกข์นำสุขมาให้ **คัจฉามิ** = ข้าพเจ้าขอนับถือเป็นสรณะ

ธัมมัง = พระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า **สะระณัง** = เป็นรัตนะอันประเสริฐ เป็นเครื่องขจัดทุกข์นำสุขมาให้ **คัจฉามิ** = ข้าพเจ้าขอนับถือเป็นสรณะ

สังฆัง = พระสงฆ์ สาวกของพระพุทธเจ้า **สะระณัง** = เป็นรัตนะอันประเสริฐ เป็นเครื่องขจัดทุกข์นำสุขมาให้ **คัจฉามิ** = ข้าพเจ้าขอนับถือเป็นสรณะ

(รับว่า - อามะ ภันเต)

* ขอข้าพเจ้า จงตั้งมั่นอยู่ในไตรสรณะ และศีลทั้ง ๙ ซึ่งเป็นเครื่องปิดกั้นภัยจากอบายภูมิ ตามที่ข้าพเจ้า ได้สมาทานและรักษาไว้ดีแล้วนี้เถิด

* **อิทัง เม ปุญญัง อิทัง เม สีลัง มัคคะผะละนิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุ**

ขอนวังคศีลที่ได้สมาทานนี้ จงเป็นปัจจัย อุดหนุนให้ข้าพเจ้าได้บรรลุถึงมรรคญาณ ผลญาณ และนิพพาน ด้วยเทอญ

(รับว่า - อามะ ภันเต)

แปล - บทแผ่เมตตา ของสยาดอ (๒) (ใช้เมื่อแสดงธรรมประจำวันพระ)

ขอผู้ร่วมสดับรับฟังพระสัทธรรมทั้งหลาย

* จงรุ่งเรืองไปด้วยสมบัติแลบุญฤทธิ์อันไพศาล

* ขอจงก้าวเข้าสู่เส้นทางอริยะตลอดกาล

* ขอจงมีสุขภาพเนิ่นนานแข็งแรงดี

* ขอจงมีความสุขใจและสุขกาย

* ขอจงเบิกบานผ่องใสยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ...

เหย่แซ่ดซ่ะ

อิ๊ดัง เม ปงญัง อาตะว๊ากขะยัง วะหัง หอดุ๊
อิ๊ดัง เม ปงญัง นิบบานนัตต๊ะ ปิซซะยอ หอดุ๊

ตะปี้ด่อโด้ตี เก๊างโจ๊มิงกะลา อะพีย่า พีย่า(เพียเพีย)โด๊โก่ หลี่นเหมี่ยนสว่า พิดปาเซซิ๊น อะโจ๊หง่าละเก๊าง์ อันดะเรกิ๊นเปี๋ยว ซ๊านตาเย่าเอาง์ หยี่ยวยยุ่ย พะย๊าอะมู๊ซิตอ ตังฆาดอ อะชีนเมียดโด้ หม่ะปินหม่ะป๊าน ตาตะนาปิ๊วไนหย่าน หยี่ม๊านยุ่ย

- (อะยงแต๊ดกาละไน่ มูนเมียดล่ะสว่าตอ อะยงซ๊วน)
- (เนะไป๊กาละไน่ มูนเมียดล่ะสว่าตอ ซ๊วนแค๊ผ่วย บ๊อซิน อะโฉ่ อะฉิ่น อะยะดาทู้ โด้พิ่น)
- (อีเมี่ยนเม่าไน่ ท้าซิอั๊ตตอ หลู่ผ่วยวุตถุ อะซุซุนิ่ดน์ ตะกว่ะ อะนามาต๊ะ วุตถุหงุ่ยโด้ม่ะ พิดปอลาตอ อัดซัดดี้ อะโลซิยา ปิ๊ซซี้เล๊ป๊าโด้พิ่น)

ตัทดาจี่ผิ่ว หลู่ด๊านแซ่กกั๊ดย่ะตอ ดานะกุ๊ตูล์ ตะระณะกงตั๊งป๊านิ่ดน์ตะกว่ะ เอ็งกา ชิด์(โก๊)ด่านนิ่ดน์ ปี้ส่งตอ ตีละดอเมียดโก่ เก๊าง์สว่า คันยู เซ่าตี จิ้นตั๊งย่ะตอ ตีละ กุ๊ตูล์ เนะญู่มะเปี้ยด จิ้นจั่นปว๊า มี๊ยา(เมี๊ย)อ๊าโท่กย่ะตอ บาวะนา กุ๊ตูล์กัง เซตะนาตี แม๊ดญาณโพล์ญาณ นิบบานอ้า เจ๊ซู๊มีย๊า(เมี๊ย)ตอ อะเจ๊าง์อะเท่าอะปั้น พิดย่ะปาโลอี้

อีกุ๊ตูล์เก๊าง์มุ อะซุซุโด้เจ้าง์ ตะปี้ด่อโด้ตี อะโลมะซิอั้ดตอ วุฏซิ๊นแย๊อะเป๊าง์ ม่ะ ลูดเมี่ยวจ้ะปี๊หลี่น อะโลซิอั้ด นิดแต๊ดเมียดโน๊อั้ดตอ อะแต๊ดเฉ่ซิ๊น อะหน่ากิ๊น ชิ๊น จ๊านมาชิ๊น ซ๊านตามีย๊า(เมี๊ย)ชิ๊น อะซ่ะชิตอ โลล้าเต๊าง์ต้ะอั๊ดตอ ล๊อกีซ๊านตา ล๊อก๊ตตะราซ๊านตา หน่ะพียา(เพีย)ตอ ซ๊านตาอะเป๊าง์นิ่ดน์ หลี่นเหมี่ยนสว่า ปี้ส่งย่ะ ปาโลกงอี้ อะชีนพะย๊า

กรวดน้ำ

อิทัง เม ปุญญัง อาสะวักขะยาวะหัง โหตุ

อิทัง เม ปุญญัง นิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุ

ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลาย มุ่งหวังสรรพมงคล ให้บังเกิดขึ้นโดยเร็วพลัน หวังความรอดพ้นภัยอันตราย ปรารถนาได้พบประสบสุข จึงขอน้อมถวายแด่พระสงฆ์ซึ่งมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน

- (ด้วยภัตตาหารเช้า)
- (ด้วยภัตตาหารเพล ประกอบด้วยโภชนะคาวหวาน มีรสชาติ เปรี้ยวหวานอันประณีต)
- (ด้วยไทยทานที่อยู่เบื้องหน้านี้ พร้อมทั้งวัตถุอนามาสเพื่อปัจจัยสี่ที่จำเป็นและเหมาะสม)

ขอน้อมถวาย ด้วยจิตศรัทธาอันผ่องใส ขอเจตนาแห่งกุศลทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้ว มีทานกุศลดังกล่าวนี้ ศีลกุศลซึ่งประกอบด้วยไตรสรณคมน์และองค์แห่งศีลทั้ง ๘(๙) ที่ข้าพเจ้าได้สมาทานและรักษาไว้ดีแล้ว ภาวนากุศลอันข้าพเจ้าได้พากเพียรปฏิบัติตลอดทั้งวันคืน จงเป็นเหตุปัจจัยอุดหนุนค้ำจุนให้ข้าพเจ้าได้บรรลุถึง มรรค ผล นิพพาน ด้วยเทอญ

ขออานิสงส์แห่งบุญกุศลทั้งหลายนี้ จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า ได้หลุดพ้นจากวัฏฏทุกข์ทั้งหลายที่ไม่ปรารถนา และขอให้ได้ประสบพบความสุขทั้งมวลที่ปรารถนาและชื่นชอบ อันประกอบด้วยความมีอายุยืนยาว ความปราศจากโรคภัย ความมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง พร้อมทั้งความสุขความเจริญทั้งสองฝ่าย คือ โลกียสุข และโลกุตตรสุข ขอให้ได้พบประสบอย่างบริบูรณ์ โดยเร็วพลัน

อีกุ๊ตูล์เก๊าง์มุ อุซุซุอี้ อะโพ่บาคะโก่ ชิมะชิเญี๊ย มิขิ่น พะขิ่น อะโพ๊ อะพว๊า อูเล๊ อะด่อ อะโก่ อะม่ะ อะซ่ะชิตอ ป๊กโก่ล์โด้อ้า อะเมียะเป๊เหว่ปากงอี้ อะเมียะ ย่ะยุ่ย ซ๊านตาจ้ะปี๊หลิ่น โทม่ะตะป๊า โกว์เซ่านัต เจ๊าง์เซ่านัต เอ็งเซ่านัต ไว๊เซ่านัต ฉั่นเซ่านัต ตะจ๊ามี๊น เพียมมามี๊นม่ะซ่ะยุ่ย ต๊งแซ่ะดะบง ล๊งส่งมีย๊า(เมี๊ย)สว่า ตั๊ดตะวา อะนันด๊ะโด้อ้าแล๊ อะเมียะเป๊เหว่ปากงอี้

อ๊าล๊งตอ ตั๊ดตะวา อะเป๊าง์โด้ตี ตะปี้ด่อโด้นิ่ดน์ ทัดตูหญี่เมียะ อะเมียะย่ะยุ่ย อ๊าล๊งตอ ตั๊ดตะวาอะเป๊าง์โด้ตี โก่ว์เซ่กหน่ะพีย่า(เพีย) จ๊านมา ซ๊านตาจ้ะตี ล๊านพีย่า(เพีย) จ้ะตี พิดจ้ะปาเซต่อ

อ๊าล๊งตั๊ดตะวาดุย อะเมียะ อะเมียะ อะเมียะ ยูดอ มูจ้ะปากงลอ

ตาดุ๊ - ตาดุ๊ - ตาดุ๊ (๓ ครั้ง)

หมายเหตุ เมื่อเสร็จการฟังธรรมและกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลเสร็จ สยาดอจะให้พรอีกครั้ง ให้กล่าวรับและให้พรตอบไปว่า *"สยาดอพะย๊า เบ้แด้ะซุนิ่น ปี้ส่งย่ะปาโลอี้ อะชีนพะย๊า - สยาดอพะย๊าแล้ จ๊านมาซ๊านตาปาเซ พะย๊า"*

แปลว่า "พรที่ท่านสยาดอให้นั้นขอจงสำเร็จผลแก่ข้าพเจ้าทุกประการ และขอให้ท่านสยาดอ มีความสุขกายสุขใจ สุขภาพร่างกายแข็งแรงดี เช่นกัน")

ขออุทิศส่วนกุศลทั้งปวงนี้ให้แก่บุคคลทั้งหลาย ทั้งที่มีชีวิตอยู่ และที่ได้ล่วงลับไปแล้ว มีบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา พี่สาว พี่ชาย เป็นต้น ขอท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงมีส่วนในกุศลนี้ทั่วกัน ยิ่งไปกว่านั้น ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เทพเทวา ที่คุ้มครองรักษาตัวข้าพเจ้า ตลอดจนเทพเทวาทั้งหลาย ที่ปกปักษ์รักษาในวัดวาอาราม ในบ้านเรือน ในเคหะสถาน ในบริเวณโดยรอบ ในรั้ว ในสวน สถานที่ใดก็ตาม แม้ทั้งท้าวสักกะและเหล่าเทวาทั้งหลาย ท้าวมหาพรหมและเหล่าพรหมทั้งหลาย ไปจนถึงสัตว์ทั้งปวง ที่มีอยู่มากมายเป็นเอนกอนันต์ ใน ๓๑ ภูมิ

ขอสัตว์ทั้งหลาย จงรับและมีส่วนในกุศลที่อุทิศให้นี้ เสมอเหมือนกันกับข้าพเจ้า เมื่อรับแล้วขอจงมีความสุขทั้งใจกาย ขอจงมีสุขภาพร่างกายและจิตใจแข็งแรง ขอจงเบิกบานผ่องใสตลอดไป เทอญ

ขอสัตว์ทั้งหลาย จงรับเอาส่วนกุศล ที่ข้าพเจ้าอุทิศให้นี้ ไปด้วยเถิด

สาธุ - สาธุ - สาธุ

หมายเหตุ เมื่อเสร็จการฟังธรรมและกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลเสร็จ สยาดอจะให้พรอีกครั้ง ให้กล่าวรับและให้พรตอบไปว่า *"สยาดอพะย๊า เบ้แด้ะซุนิ่น ปี้ส่งย่ะ ปาโลอี้ อะชีนพะย๊า - สยาดอพะย๊าแล้ จ๊านมาซ๊านตาปาเซ พะย๊า"*

แปลว่า "พรที่ท่านสยาดอให้นั้นขอจงสำเร็จผลแก่ข้าพเจ้าทุกประการ และขอให้ท่านสยาดอ มีความสุขกายสุขใจ สุขภาพร่างกายแข็งแรงดี เช่นกัน")

โก๊ป๊า ตี่ละ

๑. ปาณาติ๊ป่าตา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(ตั๊ดตะวาอี้ อะแต๊ดโก่ ตั๊ดชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๒. อ๊ะเดงนาดานา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(ตู่ตะป๊าอี้ ปี๊ซซี๊ โอ๊ตซาโก่ หม่ะตะย๊ายูชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๓. อะเพียมมะซะริยา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(หม่ะเมียดต๊อ อะจิ้นโก่ จิ้นชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๔. มุต่าวาดา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(หม่ะโฮ่ก หม่ะหม่านต๊อ สะก๊าโก่ ปียื๊อ(เปี๊ยว)โส่ชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๕. ตุ๊ราเมระยะมิซซะปะมาดัฏฐานา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(มู๊ยิด เมะเลี่ยวเซตั๊ดต๊อ อะแย๊ดเตซาโด้โก่ เต้าซ๊าชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๖. วิกาละภ๊อซะนา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(เหน่มู๊นล๊วยต๊อ อะคาม่ะ ซ่ะยุ่ย เน๊าตะเนะ อะยงหม่ะแต๊ดหมี่ อะดวิ๊น ซ๊าผ่วย เต้าผ่วยโด้โก่ ซ๊าเต้า ชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๗. นิซซะกีต้ะวาดิ๊ต้ะวิตูกะดัตตะนะ มาลาคันธะ วิเลปะนะธาระณะ มัณฑะนะ วิภูตะนัฏฐานา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(ตาตะนาดอนิ่ดน์ หม่ะเหลี่ยวซ่านจิน เญี่ยวตั่นจินตะผ่วยพิดต๊อ ก๊ะชิ๊น ตี่โส่ชิ๊น ตี๊โม่กชิ๊นโด้โก่ จี้ชุ น๊าเถ่าชิ๊นม่ะละเก๊าง์ ป๊านป่านชิ๊น อะมุ๊ยนั่นตา เล้งจัน ฉู่ไช่ชิ๊น นั่นตาม่ง อะเหย่าดิ่นสี่โด้พิ่น ติ้นแต่ปี่ปี๊ดเอาง์ โพ้เต๊ก แฉ่ต๊ะชิ๊นหม่ะละเก๊าง์ เชางจีนปาอี้)*

๘. โอ๊ตซาตะยะนะมะหาตะยะนา เวระมะณิ๊ เต๊กข่าปะดัง ตะมาดิ๊ยามิ *(ตะเท่า ถว่าแท่ด โป่ยุ่ยมี่นต๊อ เอ๊กยาเนยา อะหลู่นเก๊างหมู่นค๊านนาต้อ เอ๊กยาเนยาโด้ไน่ เนไถ่เอ๊กแซ่ดชิ๊นม่ะ เชางจีนปาอี้)*

๙. เม๊ตตา ตะห้ะคะเตนะ เซต้ะตา ตัพพะวนตัง ล๊อกัง ผะริตะวา วิหะรามิ *(เม๊ตตา นิ่นด์ชีนต๊อ เซ่กพิ่น อะล๊งส่งต๊อ ตั๊ดตะวาชิต๊อ ล๊อก๊ะโก่ เปี้ยนนั่นเซยุ่ย เนปาอั้น พะย๊า)*

ศีล ๙ (หรือ นวังคศีล)

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการทำสัตว์ที่มีชีวิตให้ตกล่วงไป กล่าวคือ งดเว้นจากการฆ่าสัตว์)*

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการถือเอาของที่เจ้าของเขาไม่ให้ กล่าวคือ งดเว้นจากการลักทรัพย์)*

๓. อะพรัมะจริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้า ขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการประพฤติอันไม่ประเสริฐ กล่าวคือ งดเว้นการเสพเมถุนธรรม)*

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้า ขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการพูดเท็จ พูดคำหยาบ พูดส่อเสียด พูดเพ้อเจ้อ)*

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้า ขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา คือ สุราเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)*

๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้า ขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงวัน จนกว่าอรุณรุ่งของวันใหม่)*

๗. นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนะ มาลาคันธะ วิเลปะนะ ธาระณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้า ขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คืองดเว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี และดูการละเล่นต่างๆ อันเป็นข้าศึกแก่กุศล และงดเว้นจากการประดับตกแต่งร่างกายด้วยเครื่องประดับ เครื่องทา เครื่องย้อม)*

๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ *(ข้าพเจ้าขอสมาทานเอาซึ่งสิกขาบท คือ งดเว้นจากการนั่งนอนบนที่นอนอันสูงใหญ่เกินประมาณภายในยัดด้วยนุ่นและสำลี)*

๙. เมตตา สะหะคะเตนะ เจตะสา สัพพะวันตัง โลกัง ผริตะวา วิหะรามิ *(ข้าพเจ้า ขอเป็นผู้อยู่ด้วยจิตที่ประกอบด้วยเมตตาเจตนาแผ่ไปในสัตว์ทั้งหลายในโลก)*

สรุป ขั้นตอนการรับกรรมฐาน
(จากวีดีโอให้กรรมฐาน ของ เชมเยสยาดอ)

สำหรับผู้เข้าปฏิบัติธรรมใหม่ ให้ทำกิจต่อไปนี้ ก่อนลงมือปฏิบัติธรรม (ให้ทำในวันแรกของการปฏิบัติ)

๑. ชำระศีลของตน ให้บริสุทธิ์ (ก่อนลงมือปฏิบัติ และต้องรักษาให้บริสุทธิ์ตลอดไป)

๒. รับกรรมฐาน คือหลักวิธีการปฏิบัติธรรม ตามที่สำนักแห่งนี้สอน

ก. รับกรรมฐานด้วยการอ่าน "หนังสือวิธีเจริญมหาสติปัฏฐาน" ซึ่งเป็นการให้กรรมฐาน โดยสยาดอภัททันตวิโรจนะ ผู้เป็นเจ้าสำนัก และเป็นพระวิปัสสนาจารย์ผู้ทำหน้าที่สอนและสอบอารมณ์ (รับกรรมฐานด้วยการอ่าน ศึกษา ทำความเข้าใจ จดจำหลักและวิธีการปฏิบัติทั้งหมดที่ท่านได้ให้ไว้ในหนังสือนี้แล้วลงมือปฏิบัติตาม หลังจากนั้น ให้หมั่นอ่านทบทวน หมั่นตรวจสอบดูว่า เราได้ปฏิบัติตามหลักและวิธีการปฏิบัติอย่างถูกต้อง ตรงกันกับที่พระอาจารย์ได้ให้ไว้ในหนังสือเล่มนี้หรือไม่

ข. รับกรรมฐานด้วยการดู "วีดีโอสาธิตการปฏิบัติ" ซึ่งเป็นการให้กรรมฐานโดยสยาดอภัททันตชนกาภิวังสะ หรือ เชมเยสยาดอ ผู้เป็นพระอาจารย์ใหญ่ของพวกเรา (รับกรรมฐานด้วยการตั้งใจ "ดู แล้วจดจำ นำมาปฏิบัติตามที่ท่านได้สาธิตให้ดู"

๓. ปฏิญาณตนมอบกายถวายชีวิตปฏิบัติธรรมเป็นพุทธบูชา

๔. ปฏิญาณตนมอบตัวเป็นศิษย์ต่อพระอาจารย์ เพื่อให้ท่านอบรมสั่งสอน

๕. กราบบูชาพระรัตนตรัย และ ขอขมาโทษล่วงเกิน

๖. เจริญจตุรารักขกรรมฐาน (กรรมฐานอันเป็นเครื่องอารักขา เพื่อให้ผู้ปฏิบัติวิปัสสนา ปฏิบัติธรรมได้ราบรื่น อานิสงส์ของกรรมฐานทั้งสี่ ยังอุดหนุนให้เกิดสติ สมาธิมีกำลัง การปฏิบัติธรรมก้าวหน้า บรรลุพระนิพพานได้ง่าย

ก. พุทธานุสสติภาวนา (ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า) ๒ นาที

ข. เมตตาภาวนา (แผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์ ให้มีความสุข พ้นจากทุกข์) ๓-๕ นาที

ค. อสุภภาวนา หรือกายคตาสติ (พิจารณากายของตน และของผู้อื่นว่า เป็นของปฏิกูล ไม่สวยงาม) ๒ นาที

ง. มรณานุสสติภาวนา (ระลึกถึงความตายว่าเกิดขึ้นแก่เราได้ตลอดเวลา) ๒ นาที

ต่อจากนั้นจึงลงมือปฏิบัติตามหลักและวิธีการที่ได้รับมา

คำแผ่เมตตา

<u>ทิศ ๑๐ ทิศ</u>

๑. อะเชะ อะยัดหม่าเน *(ออก)*

๒. อะเน่าก์ อะยัดหม่าเน *(ตก)*

๓. เมี่ยว อะยัดหม่าเน *(เหนือ)*

๔. เต่า อะยัดหม่าเน *(ใต้)*

๕. อะเชะเต่า อะยัดหม่าเน *(ออก/ใต้)*

๖. อะเน่าก์เมี่ยว อะยัดหม่าเน *(ตก/เหนือ)*

๗. อะเชะเมี่ยว อะยัดหม่าเน *(ออก/เหนือ)*

๘. อะเน่าก์เต่า อะยัดหม่าเน *(ตก/ใต้)*

๙. เอ๊า อะยัดหม่าเน *(ล่าง)*

๑๐. อะแท๊ด อะยัดหม่าเน *(บน)*

<u>อโนทิสเมตตา ๕</u> (ไม่เจาะจงบุคคล)

๑. อ๊าล๊ง ดั๊ดดะวาดุย *(สัตว์ทั้งหลาย) สพฺเพ สตฺตา*

๒. อ๊าล๊ง อะแต๊ดฉู่ตู่ดุย *(สัตว์ที่มีลมปราณทั้งหลาย) สพฺเพ ปาณา*

๓. อ๊าล๊ง ทินช้าพิดตู่ดุย *(สัตว์ที่ปรากฏชัดทั้งหลาย) สพฺเพ ภูตา*

๔. อ๊าล๊ง ปั๊กโก่ล์ดุย *(บุคคลทั้งหลาย) สพฺเพ ปุคฺคลา*

๕. อ๊าล๊ง คันดาโก่ว์ อัตตะป๊อชิตู่ดุย *(สัตว์ที่มีอัตตภาพทั้งหลาย) สพฺเพ อตฺตภาวปริยาปนฺนา*

<u>โอทิสเมตตา ๗ (เจาะจงบุคคล)</u>

๖. อ๊าล๊ง อะมิ๊วตะมี๊ดุย *(หญิงทั้งหลาย) สพฺพา อิตฺถิโย*

๗. อ๊าล๊ง อะมิ๊วต๊าดุย *(ชายทั้งหลาย) สพฺเพ ปุริสา*

๘. อ๊าล๊ง อะริยาปั๊กโก่ล์ดุย *(อริยบุคคลทั้งหลาย) สพฺเพ อริยา*

๙. อ๊าล๊ง ปุ๊ทุชินปั๊กโก่ล์ดุย *(ปุถุชนทั้งหลาย) สพฺเพ อนริยา*

๑๐. อ๊าล๊ง นัต เพียมมาปั๊กโก่ล์ดุย *(เทพเทวาทั้งหลาย) สพฺเพ เทวา*

๑๑. อ๊าล๊ง หลู่ปั๊กโก่ล์ดุย *(มนุษย์ทั้งหลาย) สพฺเพ มนุสฺสา*

๑๒. อ๊าล๊ง อะแปปงต๊าดุย *(อบายสัตว์ทั้งหลาย) สพฺเพ วินิปาติกา*

<u>คำแผ่เมตตา ๔</u> ****

* เบ๊หย่าน คัดเต๊ง กิ๊นเญ๊งจ๊ะป่าเช - *จงปราศจากศัตรูภัยอันตรายทั้งปวง (อะเวรา โหนฺตุ)*

* เจ๊าจ๊ะ คัดเต๊ง กิ๊นเญ๊งจ๊ะป่าเช - *จงปราศจากความทุกข์ร้อนใจทั้งปวงเถิด (อัพพะยาปัชฌา โหนฺตุ)*

* ด๊อต๊ะ คัดเต๊ง กิ๊นเญ๊งจ๊ะป่าเช - *จงปราศจากโทสะทั้งปวง (อัพพะยาปัชฌา โหนฺตุ)*

* ซิ๊นแย๊ คัดเต๊ง กิ๊นเญ๊งจ๊ะป่าเช - *จงปราศจากความทุกข์กายทั้งปวง (อะนีฆา โหนฺตุ)*

* นะล๊ง เซ่กว๊าน เอ๊ช้านจ๊ะป่าเช - *มีความสุขกายสุขใจรักษาตนอยู่เถิด (สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ)*

ข้อตกลง และระเบียบที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน
สำหรับ พระโยคี

ข้อตกลง ก่อนรับท่านเข้าปฏิบัติธรรม

๑. ท่านจะต้องมีจิตศรัทธามาปฏิบัติธรรม โดยมีจุดประสงค์แน่วแน่ คือ *เพื่อให้รู้ธรรม* (ไม่ใช่ปฏิบัติเพียงเพื่อหาประสบการณ์ ไม่ใช่มาปฏิบัติเพียงเพื่อทดลองดู ไม่ใช่มาปฏิบัติเพียงเพื่อหาที่อยู่จำพรรษา ไม่ใช่มาปฏิบัติเพียงเพื่อเอาวุฒิบัตร หรือปริญญา ฯลฯ)

ดังนั้น ท่านจะต้องอยู่ปฏิบัติธรรม *อย่างต่ำ* ๗ เดือน ปฏิบัติไปจนกว่าจะ รู้ธรรมเห็นธรรมมากที่สุด ตามกำลังความสามารถของตนที่จะปฏิบัติได้

๒. ต้องพร้อมที่จะปฏิบัติ ตามหลักและวิธีการปฏิบัติ ที่ทางสำนักแห่งนี้สอนเท่านั้น ไม่ปฏิบัติตามใจตน ไม่ปฏิบัติตามหลักหรือวิธีที่เคยปฏิบัติมา

ดังนั้น เมื่อมาปฏิบัติที่สำนักแห่งนี้ ท่านจะต้อง ละ วาง หลักและวิธีการปฏิบัติ ที่เคยปฏิบัติมาทั้งหมดไว้ก่อน และ จะต้อง ละ วาง สภาวธรรมหรือธรรมะ ที่ท่านเคยปฏิบัติได้ทั้งหมดไว้ก่อน แล้วเริ่มต้นการปฏิบัติใหม่จากรูปนามปัจจุบัน

๓. ต้องพร้อมที่จะประพฤติและปฏิบัติตามกฎระเบียบ ตามโอวาทที่ครูบาอาจารย์ของสำนักนี้ให้ไว้ อย่างเคร่งครัด ไม่ทำตนเป็นผู้ว่ายาก ไม่เรื่องมาก ไม่จุ้นจ้าน ไม่วุ่นวาย

๔. ไม่ติดบุหรี่ กาแฟ หรือสิ่งเสพติดใดๆ

๕. มีสุขภาพกายดีพอที่จะอยู่ปฏิบัติธรรมตามกฎระเบียบของสำนักได้

๖. มีสุขภาพจิตดี ไม่เคยวิปริต มีสติควบคุมอารมณ์ตนเองได้ อยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยไม่มีปัญหา

๗. เมื่อทางสำนักตกลงรับเข้าปฏิบัติแล้ว ท่านจะต้องไปอยู่ปริวาสกรรม ให้เรียบร้อยก่อน (เป็นขั้นตอนแรก ของการรับกรรมฐาน)

๘. ต้องมีหนังสือส่งตัวจากพระผู้ใหญ่ ระดับเจ้าอาวาส เจ้าคณะตำบล ขึ้นไป มาด้วย เพื่อเป็นสิ่งย้ำเตือนให้ท่านตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ไม่ให้เสียชื่อเสียงของครูบาอาจารย์ผู้ฝากมา

ตารางเวลาการปฏิบัติ สำหรับพระโยคี

๓.๔๕-๖.๐๐ น.	สัญญาณระฆังปลุก มีสติกำหนดลุก-ทำกิจส่วนตัว-เข้าสู่ศาลาปฏิบัติ (ต้องถึงที่ปฏิบัติภายใน ๔.๓๐ น.) เดินจงกรม นั่งสมาธิ ตามหลักและวิธีปฏิบัติกรรมฐานของสำนักนี้
๖.๐๐-๗.๐๐ น.	ฉันภัตตาหารเช้า (พึงออกจากสมาธิก่อนเวลา ๑๕ นาที เพื่อเตรียมตัวเข้าแถวสู่หอฉัน)
๗.๐๐-๘.๓๐ น.	ทำวัตรเช้า รับฟังโอวาท (ในบางวันอาจมีการฟังธรรม เพื่ออนุโมทนาเจ้าภาพภัตตาหารเช้า)
๘.๓๐-๑๑.๐๐ น.	เดินจงกรม-นั่งสมาธิ (พึงออกจากสมาธิก่อนเวลา ๑๕ นาที เพื่อเตรียมตัวเข้าแถวสู่หอฉัน)
๑๑.๐๐-๑๓.๐๐ น.	ฉันภัตตาหารเพล ฉันเสร็จกลับที่พัก ทำภารกิจส่วนตัวให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้นี้
๑๓.๐๐-๒๑.๓๐ น.	ถึงศาลาปฏิบัติ เดินจงกรม นั่งสมาธิ สลับกันไป (เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. ฉันน้ำปานะ)
๒๑.๓๐ น.	กลับที่พัก จำวัดพักผ่อน (๒๒.๐๐ น. ต้องปิดไฟทุกห้อง)

หมายเหตุ

* ต้องทำการปฏิบัติ (มีสติกำหนดรู้) ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน มีสติกำหนดรู้ตลอดเวลา ทุกสถานที่
* ส่งอารมณ์ วันเว้นวัน ยกเว้นวันพระ ส่งเสร็จให้กลับมาปฏิบัติต่อจนถึงเวลา ๒๑.๓๐ น.
* ทุกวันพระเวลา ๑๕.๐๐ น. ฟังธรรมร่วมกันที่ศาลา (ให้ไปถึงศาลาก่อน ๑๕ นาที)
* ถัดจากวันพระทุกครั้ง ช่วงเช้าเป็นวันทำความสะอาดประจำสัปดาห์ (เจริญสติกำหนดทำ)
* ทุกวันศุกร์พระโยคีต้องปลงผมให้เรียบร้อย ในช่วงเวลาพัก คือ หลังฉันเพล
* การแสดงอาบัติให้กระทำหลังทำวัตรเช้าฟังโอวาทเสร็จ และให้ได้ยินกันเพียงสองรูปก็พอ
* ตารางนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้เสมอตามความเหมาะสมตามเหตุปัจจัย

พึงทำความเข้าใจตามกฎระเบียบนี้
และประพฤติปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเป็นกรณีพิเศษ

๑. ภาคเช้าห้ามมาช้า คือ หลัง ๔.๓๐ น. โยคีต้องกำหนดเดินมาถึงที่ปฏิบัติธรรม ตามที่ได้จัดไว้ให้ ถ้ามาหลังจากเวลาที่กำหนดไว้นี้ถือว่ามาสาย

๒. ภาคบ่ายห้ามมาช้า คือ หลัง ๑๓.๐๐ น. ช้าได้ไม่เกิน ๑๕ นาที คือ ๑๓.๑๕ น. โยคีต้องกำหนดเดินมาถึงที่ปฏิบัติ ตามที่ได้จัดไว้ให้ ถ้ามาหลังจากเวลาที่กำหนดไว้นี้ถือว่า มาสาย

๓. ห้ามกลับก่อน คือ กลับไปยังห้องพักก่อนเวลา ๒๑.๓๐ น. (หลังจากเวลา ๑๓.๑๕ น. ห้ามกลับมายังห้องพักเป็นอันขาด ถ้าจำเป็นต้องกลับด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ต้องบอกเจ้าหน้าที่พระพี่เลี้ยงก่อนกลับ)

๔. ห้ามพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นการกระซิบกระซาบก็ตามภายในสำนักนี้โดยมิได้จำเป็น โดยเฉพาะกับโยคีหญิง แม้จะเป็นญาติพี่น้องหรือคนสนิทรู้จักกันก็ตาม ถ้าได้ยินได้เห็นจับกลุ่มคุยกันตั้งแต่สองรูปขึ้นไป ถือว่าท่านพูดคุย (วันโกนคือทุกวันศุกร์ และวันทำความสะอาดประจำสัปดาห์ ก็พอพูดได้บ้างตามความเหมาะสมให้พอรู้เรื่องกัน)

๕. ห้ามทำความรบกวนใดๆ อันเกิดจาก รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เนื่องจากขาดการกำหนดเป็นผลให้เกิดการรบกวนผู้ปฏิบัติธรรมจนเสียสมาธิอยู่บ่อยครั้ง และเจ้าหน้าที่พระพี่เลี้ยงทำการเตือนแล้ว แต่ไม่ปรับปรุงแก้ไข

๖. ห้ามเสพสิ่งเสพติดทุกชนิด ไม่ว่าหมาก ยาอม หรือสิ่งที่ทำให้มึนเมา ยกเว้นยารักษาโรคเท่านั้น

๗. ห้ามทำตัวเป็นอาจารย์กรรมฐาน สอบแก้อารมณ์รับปรึกษาการปฏิบัติให้กับโยคีด้วยกันเป็นอันขาด (ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าสำนักเท่านั้น กล่าวคือสยาดอแต่เพียงผู้เดียว)

๘. ห้ามพูดกล่าวแสดงอวดอ้างตนหรือพยากรณ์ผลให้บุคคลอื่น ว่าได้บรรลุธรรมขั้นนั้นขั้นนี้หรือได้ญาณเท่านั้นเท่านี้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม (ถึงจะได้จริงก็ตาม)

หมายเหตุ ถ้าโยคีท่านใดมีพฤติกรรมดังกล่าวมานี้ ครบ ๒ ครั้งแล้ว เจ้าหน้าที่พระพี่เลี้ยงจะเตือนให้ท่านรับทราบเพื่อให้แก้ไขปรับปรุงก่อน แต่ถ้ายังขืนกระทำอีกไม่ปรับปรุง

แก้ไข ครบ ๓ ครั้งเมื่อไร ก็จะเขียนรายงานถวายสยาดอให้ท่านได้รับรู้พฤติกรรมของท่านโดยทันที ในระหว่างวันสอบอารมณ์

ข้อควรระวังเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักปฏิบัติธรรม

๑. การปฏิบัติธรรมหรือการเจริญสติปัฏฐาน คือ การทำงานทางจิตเพื่อให้ชนะจิตตนเองได้ ดังนั้นไม่ควรปล่อยจิตใจให้เป็นไปตามอารมณ์หรือความต้องการของตนเอง พึงปฏิบัติอย่างมีระเบียบวินัย ตามระเบียบการปฏิบัติของทางสำนักอย่างเคร่งครัด ทุกเวลาทุกนาทีทุกสถานที่ตราบใดที่ยังอาศัยอยู่ในสำนักนี้

๒. ต้องมีความศรัทธาเชื่อมั่นในพระธรรม และปฏิบัติอย่างมีเป้าหมาย คือตั้งเป้าหมายไว้ว่า เราจะเพียรปฏิบัติเพื่อให้บรรลุธรรมสูงสุดที่จะพึงได้พึงถึง เต็มกำลังสติปัญญา สุดความสามารถ อย่าปฏิบัติเล่นๆ ได้เท่าไรเอาเท่านั้น ปล่อยเวลาให้เสียไปวันๆ อย่าปฏิบัติแบบทดลองดู หรือเพียงแค่ศึกษาดู แต่ต้องปฏิบัติด้วยความเคารพอย่างจริงจังจริงใจ แลกได้แม้กระทั่งชีวิต

๓. อย่าสงสัย วิพากษ์ วิจารณ์ วิเคราะห์ กลัว กังวลใดๆ ในสภาวะที่เกิดขึ้นทุกอย่าง อย่าอยาก-ไม่อยากให้สภาวะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ให้ทำหน้าที่กำหนดรู้ตามความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น

๔. ให้ทำหน้าที่มีสติกำหนดรู้เพื่อตัดละสภาวะ/อารมณ์ทั้งหลายอย่างเดียว อย่ายึดอย่าดึง อย่าขืนบังคับ ดัดแปลงแก้ไข หรือกระทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ อย่ากำหนดแบบโน้มนำจิต หรือ จินตนาการในสภาวะว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ที่เป็นการสร้างสภาวะขึ้นมาเอง

๕. งดฟัง-อย่าสนใจ-อย่าใส่ใจอยากรู้สภาวธรรมของผู้อื่น อย่าถามผู้อื่นเรื่องสภาวธรรมต่างๆ อันเป็นลำดับญาณ งดพูด เล่า เปรียบเทียบ รายงานสภาวธรรมของตนหรือของคนอื่นให้ผู้อื่นฟัง อย่าพยากรณ์ให้ผู้อื่นว่าได้ธรรมขั้นนั้นขั้นนี้แล้ว ถึงญาณนั้นญาณนี้แล้วเป็นต้น อย่าทำตัวเป็นอาจารย์กรรมฐานสอบแก้อารมณ์ให้โยคี ให้เก็บจิตใจให้มีสติอยู่กับตัวเองให้มากที่สุด อย่าให้จิตไปรับรู้เห็นคนอื่นอารมณ์อื่น เมื่อทำเช่นนี้ได้ก็จะเห็นสภาวธรรมของตนชัดเจนและญาณเจริญขึ้นการปฏิบัติก็ก้าวหน้าเร็ว

๖. ทุกๆ สถานที่ภายในสำนักแห่งนี้ จะอยู่คนเดียว หรืออยู่ต่อหน้าบุคคลอื่น ให้มีความซื่อสัตย์และเสมอต้นเสมอปลายต่อการปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติต่อหน้าอย่างลับหลังอย่าง ต่อหน้าสยาดออย่างไรก็ปฏิบัติอย่างนั้นทุกที่ มีสติกำหนดเสมอ อย่าปล่อยให้การกำหนดขาดตอน อยู่คนเดียวให้ได้ งดพูด-คุย-สนทนา ตัดปัญหาภาระทุกอย่างให้หมด เคารพกฎระเบียบ ของทางสำนัก และเคารพศีลของตน จึงจะเป็น**นักปฏิบัติสติปัฏฐาน สมเป็นลูกศิษย์ของ "พระพุทธเจ้า"** ที่แท้จริง

ข้อควรศึกษา และต้องปฏิบัติตามเพื่อความเจริญในธรรม

เพื่อให้การปฏิบัติธรรมมีความก้าวหน้าและประสบผลสำเร็จโดยเร็วไว ให้ปฏิบัติตามดังนี้

๑. ต้องปฏิบัติตนให้อยู่ตามพระวินัยบัญญัติทั้งสี่หมวด กล่าวคือ ปาฏิโมกขสังวรศีล อินทรียสังวรศีล อาชีวปาริสุทธิศีล ปัจจยสันนิสิตศีล และกฎระเบียบต่างๆ ของทางสำนักอย่างเคร่งครัด

๒. ต้องเชื่อฟังคำสอนโอวาทของเจ้าสำนัก แล้วตั้งใจใส่ใจประพฤติปฏิบัติ ตามวิธีการและแนวทางที่เจ้าสำนักบอกสอนด้วยความเคารพ ไม่นำหลักการแนวทางปฏิบัติที่เคยได้ศึกษาหรือปฏิบัติมาจากสำนักอื่นมาปะปนในระหว่างที่กำลังทำการปฏิบัติอยู่ที่สำนักแห่งนี้

๓. ต้องรับฟังเชื่อฟังผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง ให้เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานของทางสำนัก กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ผู้เป็นล่ามแปลภาษา เจ้าหน้าที่ผู้เป็นพระพี่เลี้ยง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าสำนัก ให้รับผิดชอบงานในส่วนต่างๆที่ทางเจ้าสำนักสั่งการ โดยความเคารพ

๔. ต้องฝาก โทรศัพท์มือถือ เครื่องมือสื่อสารทุกชนิด เอกสารทุกชนิด หนังสือทุกประเภท และปัจจัยและสิ่งของมีค่าทุกอย่าง อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ที่นำมา ให้กับเจ้าหน้าที่เป็นผู้จัดเก็บรักษาให้ จนกว่าจะถึงวันกลับ หากจำเป็นต้องใช้ให้แจ้งเจ้าหน้าที่ล่วงหน้าก่อน ๑ วัน

๕. ต้องครองสบงจีวรให้เรียบร้อยทุกครั้งเมื่อออกจากห้องพัก อย่าถอดอังสะหรือใส่อังสะตัวเดียวออกมานอกห้องเป็นอันขาด (ทำวัตรเช้า ส่งอารมณ์ ฟังธรรมวันพระ ลง

ปาฏิโมกข์ ให้ห่มคลุมแขนซ้ายตามธรรมเนียมพม่า) และสำรวมอิริยาบถไว้ด้วยการกำหนดทุกเวลาทุกสถานที่ ตราบเท่าที่ยังอาศัยอยู่ภายในสำนัก จนกว่าจะกลับ

๖. ต้องออกบิณฑบาตทุกครั้งหากไม่เจ็บป่วย(ห่มคลุมตามธรรมเนียมพม่า) เรียงแถวตามลำดับพรรษา ถ้าไปไม่ได้ด้วยเหตุผลประการใด ให้ร่วมทำวัตรเช้าแล้วปฏิบัติธรรมตามปกติ การออกบิณฑบาตถือว่าอยู่ในภาคของการปฏิบัติตลอด ต้องสำรวมอินทรีย์ให้ดี รักษาระยะแถวไม่ให้ขาดตอนเกินสองศอก งดพูดคุย ห้ามกระทำกริยาอาการอันใดที่เป็นเหตุให้ญาติโยมเสียศรัทธาเป็นอันขาด

๗. ต้องไม่คลุกคลีมีสัมพันธไมตรี ไม่คบหาสื่อสารสอบถาม หยอกล้อ หรือแสดงพฤติกรรมใดๆที่ไม่งาม ไม่เหมาะสมกับญาติโยมกับพระเณรปริยัติ และโยคีพระ-ชาย-หญิง ถึงจะเป็นพี่น้องคนสนิทกัน รู้จักกันก็ตามที

๘. ต้องหมั่นดูแลรักษาทำความสะอาดเสนาสนะที่พักที่อาศัยและเครื่องใช้ต่างๆทั้งส่วนตัวส่วนรวมให้อยู่ในสภาพสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ สิ่งใดชำรุดเสียหายให้แจ้งกับเจ้าหน้าที่ทันที เมื่อถึงวันกำหนดกลับให้ทำความสะอาดเครื่องใช้ทุกอย่างของทางสำนักส่งคืนเจ้าหน้าที่ให้เรียบร้อยพร้อมลูกกุญแจห้อง

๙. โยคีผู้เข้ามาทำการประพฤติปฏิบัติธรรม ทางสำนักจะทำบัตรประจำตัวถวายทุกท่าน ให้รักษาให้ดี และติดไว้ที่หน้าอกด้านขวาทุกครั้งเมื่อครองจีวร อันเป็นสัญลักษณ์ของโยคีผู้ประพฤติธรรม เป็นการแยกให้รู้ว่าพระปริยัติหรือพระปฏิบัติ และจะได้เป็นประโยชน์ในการตรวจตราดูแลของเจ้าหน้าที่

๑๐. การใช้ห้องปฏิบัติธรรมร่วมกัน ห้ามนำยาทุกชนิดไม่ว่ากินดมหรือทา น้ำดื่มเครื่องดื่มทุกอย่าง นาฬิกาส่วนตัวหรืออุปกรณ์อันใดที่ทำให้เกิดเสียงดัง เข้ามาในห้องปฏิบัติโดยเด็ดขาดถ้าจำเป็นต้องใช้ให้ออกไปใช้นอกห้องปฏิบัติ

๑๑. การฉันภัตตาหาร ให้นั่งเรียงตามลำดับพรรษา ให้ผู้มีพรรษามากสุดนั่งตรงตำแหน่งเข็มนาฬิกาที่ ๑๒.๐๐น. ผู้พรรษารองลงมาก็ทวนเข็มนาฬิกาไป เมื่อทำการตักข้าวครบทุกรูปแล้วให้พนมมือทำการพิจารณา ปฏิสังขาโยฯ ในใจพร้อมกันก่อน จึงค่อยลงมือกำหนดฉัน ให้พรรษามากสุดตักก่อน การตักกับแกงนั้นให้พิจารณาตามความเหมาะสมในส่วนของตนๆ เพราะนั่งวงละ ๕ รูป ภาชนะใส่อาหารทุกชนิดห้ามวางไว้ที่พื้นเว้นแต่มีถาด

รอง แล้วให้กำหนดฉันตามเสขิยบทอย่างเคร่งครัด และห้ามหยิบเอาหรือพกพาของกินทุกชนิดออกจากหอฉันเป็นอันขาด

๑๒. การฟังเทศน์ ฟังโอวาทคำสอนต่างๆ รวมถึงการส่งอารมณ์ ให้นั่งพับเพียบหรือนั่งสมาธิครึ่งบัลลังก์ พนมมือรับฟังด้วยอาการอันสำรวม ห้ามนั่งหลับนั่งโงกหรือพูดคุยเป็นอันขาด (ขณะที่ฟังคำแปลจากล่ามไม่ต้องกำหนด)

๑๓. กิจกรรมอันใดที่ทำเป็นหมู่คณะเช่น ฉันเช้า ฉันเพล ทำวัตรเช้า เป็นต้น ขอให้มาให้ทันหมู่คณะไม่ล่าช้าเกินไป มาเตรียมตัวกำหนดเข้าแถวรอก่อนประมาณ ๑๕ นาที เพื่อความพร้อมเพรียงกันของหมู่คณะอันจะนำมาซึ่งความเลื่อมใสศรัทธาต่อผู้ที่ได้พบเห็น

๑๔. ระหว่างอยู่ทำการปฏิบัติธรรมห้ามออกนอกบริเวณวัดเป็นอันขาด ถ้ามีความจำเป็นต้องออกไป ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่รับทราบและได้รับคำสั่งอนุญาตจากสยาดอเสียก่อนจึงจะออกไปได้

๑๕. หลังออกจากห้องทุกครั้งให้ทำการล็อคกุญแจให้เรียบร้อย ถ้ามีสิ่งใดสูญหายทางสำนักไม่รับผิดชอบ และห้ามมาร้องเรียนเป็นอันขาด สำรวจตรวจตราว่าน้ำไฟปิดเรียบร้อยหรือยังก่อนออกจากห้องทุกครั้ง

๑๖. สิ่งของเครื่องสมณะบริขารเช่น สบง จีวร สบู่ ผงซักฟอก เป็นต้น สามารถแจ้งเจ้าหน้าที่หรือเบิกใช้เองได้ที่ห้องสังฆภัณฑ์(C๕) ส่วนสิ่งของอันใดที่ทางสำนักไม่สามารถจัดเตรียมให้ได้ ที่เป็นของใช้ส่วนตัวที่ต้องการ ให้เขียนรายการสั่งกับกัปปิยะ(เจ้าหน้าที่) เพื่อจัดซื้อถวายให้ โดยจะหักเบิกจ่ายจากปัจจัยที่ฝากไว้นั้น

๑๗. ผ้าสบงจีวร ผ้าทุกชนิดที่ได้ตากไว้ถ้าแห้งแล้วให้เก็บพับทันที ห้ามตากค้างไว้ที่ราวข้ามวันข้ามคืนเป็นอันขาด และห้ามสะสมบริขารทุกชนิด ผ้าอาศัย ให้มีได้รูปละไม่เกิน ๒ ชุด รวมผ้าครองเป็น ๓ ชุดเท่านั้น

๑๘. ห้ามนำเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด เช่น กาต้มน้ำ พัดลม เป็นต้น เข้ามาใช้ภายในห้องพัก ยกเว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นการเฉพาะเนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้จริงๆเท่านั้น

๑๙. รูปใดซึ่งปฏิบัติยังไม่เข้าที่ คือกริยายังไม่เหมาะสมกับความเป็นโยคี เจ้าหน้าที่จะเขียนหนังสือน้อยกราบเรียนถวายให้คำแนะนำชี้ข้อบกพร่องเป็นรายๆ ไป เพื่อความก้าวหน้า ในการปฏิบัติของท่าน

๒๐. หากท่านใด ได้พบเห็นสิ่งอันไม่ดีไม่งาม ที่จะเป็นเรื่องก่อความเสียหายแก่ทางสำนัก และแก่การปฏิบัติเกิดขึ้น โดยที่เจ้าหน้าที่ไม่รู้ไม่เห็น ขอได้โปรดแจ้งเจ้าหน้าที่โดยทันที เพื่อจะได้ทำการแก้ไขและป้องกันต่อไป

พระผู้มีพระภาค ตรัสสั่งว่า เธอทั้งหลาย จงลุกขึ้นเถิด จงนั่งเถิด จงบากบั่นขยันศึกษาปฏิบัติธรรมเถิด กาลเวลาอย่าได้ล่วงเลยเธอทั้งหลายไปเลย

กฎระเบียบวินัยข้อห้ามข้อบังคับเหล่านี้เป็นไปเพื่อความขัดเกลากิเลส

โย สาโร โส ฐสฺสติ

ผู้ใดมี มรรค ผล เป็นแก่นสาร ผู้นั้นจึงจะทนอยู่ได้

เพื่อความเจริญในธรรมของเราท่านทั้งหลาย

และเพื่อความผาสุกของการอยู่ประพฤติธรรมเพื่อเจริญในธรรม

โปรดอย่าได้ฝืนกฎระเบียบเป็นอันขาด

(ถ้าท่านไม่กระทำตามกฎระเบียบของทางสำนัก

ถือว่าศีลสิกขาของท่านก็ไม่บริสุทธิ์ ปรับอาบัติทุกกฏตามพระวินัย)

รูปใดท่านใดอ่านทำความเข้าใจแล้วเห็นว่าตนคงทำตามไม่ได้ นิมนต์กลับ

เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีศรัทธาจะพัฒนาตนมาประพฤติปฏิบัติจะเป็นกุศลยิ่ง

สยาดอภัททันตวิโรจนะ

เจ้าสำนักกรรมฐาน

ศีลของพระภิกษุ

ศีลของพระ

๑. ปาฏิโมกขสังวรศีล คือการสำรวมในพระปาฏิโมกข์ โดยการเว้นจากข้อห้ามและประพฤติเคร่งครัดตามพระวินัย ได้แก่ ศีล ๒๒๗ ข้อ

๒. อินทรียสังวรศีล คือการสำรวมอินทรีย์ ๖ คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ให้บาปอกุศลครอบงำ

๓. อาชีวปาริสุทธิศีล คือการเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ ไม่ประกอบอเนสนา ไม่หลอกลวงเขา เป็นต้น

๔. ปัจจยสันนิสิตศีล คือการพิจารณาก่อนแล้วจึงบริโภคปัจจัย ๔ (จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และเภสัช) ไม่บริโภคด้วยตัณหา เป็นต้น

ศีลทั้ง ๔ หมวด ที่พระภิกษุ สำรวมรักษาให้มีความบริสุทธิ์หมดจดเป็นอย่างดี ชื่อว่า **"ศีลวิสุทธิ"**

พระภิกษุผู้เจริญสติปัฏฐาน จะต้องศึกษา ทำความเข้าใจ แล้วสำรวมรักษาปาริสุทธิศีล ๔ นี้ ให้บริสุทธิ์หมดจดตลอดเวลา จึงจะทำให้การปฏิบัติก้าวหน้า บรรลุธรรมที่ตนปรารถนาได้

ปาฏิโมกขสังวรศีล - ศีล ๒๒๗ ข้อของพระภิกษุ

พระวินัยบัญญัติว่าด้วยศีลของพระภิกษุมี ๒๒๗ ข้อ ประกอบด้วย ปาราชิก ๔ สังฆาทิเสส ๑๓ อนิยต ๒ นิสสัคคิยปาจิตตีย์ ๓๐ ปาจิตตีย์ ๙๒ ปาฏิเทสนียะ ๔ เสขิยวัตร ๗๕ อธิกรณสมถะ ๗

ประเภทอาบัติ	ระดับอาบัติ	คำเรียกอาบัติ	การแก้อาบัติ
ปาราชิก ๔	ครุกาบัติ	ปาราชิก	**ขาดจากความเป็นพระเมื่อต้องอาบัติ (ไม่สามารถแก้ไขได้)**
สังฆาทิเสส ๑๓	ครุกาบัติ	สังฆาทิเสส	**อยู่ปริวาสกรรมเพื่อสำนึกผิด**
อนิยต ๒	ครุกาบัติ, ลหุกาบัติ ตามแต่กรณี	เป็นได้ทั้งปาราชิก, สังฆาทิเสส และ ปาจิตตีย์ ตามแต่กรณี	**ขาดจากความเป็นพระ, อยู่ปริวาสกรรม หรือปลงลหุกาบัติ**
นิสสัคคิยปาจิตตีย์ ๓๐	ลหุกาบัติ	นิสสัคคิยปาจิตตีย์	**สละวัตถุอาบัติและปลงลหุกาบัติ, สละวัตถุอาบัติ, ปลงลหุกาบัติ (ตามอาบัติ)**
ปาจิตตีย์ ๙๒	ลหุกาบัติ	ปาจิตตีย์	**ปลงลหุกาบัติ**
ปาฏิเทสนียะ ๔	ลหุกาบัติ	ปาฏิเทสนียะ	**ปลงลหุกาบัติ**
เสขิยวัตร ๗๕	ลหุกาบัติ	ทุกกฏ	**ปลงลหุกาบัติ**
อธิกรณสมถะ ๗	-	-	**(วิธีระงับอธิกรณ์)**

อนุศาสน์ ๘ อย่าง นิสสัย ๔ อกรณียกิจ ๔

ปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิต เรียกนิสสัย มี ๔ อย่าง คือ เที่ยวบิณฑบาต ๑ นุ่งห่มผ้าบังสุกุล ๑ อยู่โคนไม้ ๑ ฉันยาดองด้วยน้ำมูตรเน่า ๑

กิจที่ไม่ควรทำ เรียกอกรณียกิจ มี ๔ อย่าง คือ เสพเมถุน ๑ ลักของเขา ๑ ฆ่าสัตว์ ๑ พูดอวดคุณวิเศษที่ไม่มีในตน ๑ กิจ ๔ อย่างนี้ บรรพชิตทำไม่ได้

สิกขาของภิกษุมี ๓ อย่าง

ศีล สมาธิ ปัญญา ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย ชื่อว่า ศีล ความรักษาใจมั่น ชื่อว่าสมาธิ ความรอบรู้ในกองสังขาร ชื่อว่าปัญญา

โทษที่เกิดเพราะความละเมิดในข้อที่พระพุทธเจ้าห้าม เรียกว่า อาบัติ

อาบัตินั้นว่าโดยชื่อ มี ๗ อย่าง คือ ปาราชิก ๑ สังฆาทิเสส ๑ ถุลลัจจัย ๑ ปาจิตตีย์ ๑ ปาฏิเทสนียะ ๑ ทุกกฎ ๑ ทุพภาสิต ๑ ปาราชิกนั้นภิกษุต้องเข้าแล้วขาดจากความเป็นภิกษุ สังฆาทิเสสนั้นต้องเข้าแล้วต้องอยู่ปริวาสกรรมจึงพ้นได้ อาบัติอีก ๕ อย่างนั้นภิกษุต้องเข้าแล้วต้องแสดงต่อหน้าสงฆ์หรือคณะหรือภิกษุรูปใดรูปหนึ่งจึงพ้นได้

อาการที่ภิกษุจะต้องอาบัติเหล่านี้ ๖ อย่าง คือ

ต้องด้วยไม่ละอาย ๑ ต้องด้วยไม่รู้ว่าสิ่งนี้จะเป็นอาบัติ ๑ ต้องด้วยสงสัยแล้วขืนทำลง ๑ ต้องด้วยสำคัญว่าควรในของที่ไม่ควร ๑ ต้องด้วยสำคัญว่าไม่ควรในของที่ควร ๑ ต้องด้วยลืมสติ ๑

ข้อที่พระพุทธเจ้าห้าม ซึ่งยกขึ้นเป็นสิกขาบท

ที่มาในพระปาฏิโมกข์ ๑ ไม่ได้มาในพระปาฏิโมกข์ ๑

สิกขาบทที่มาในพระปาฏิโมกข์นั้น คือ ปาราชิก ๔ สังฆาทิเสส ๑๓ อนิยต ๒ นิสสัคคิยปาจิตตีย์ ๓๐ ปาจิตตีย์ ๙๒ ปาฏิเทสนียะ ๔ เสขิยะ ๗๕ รวมเป็น ๒๒๐ นับทั้งอธิกรณสมถะ ด้วยเป็น ๒๒๗

ปาราชิก ๔

๑. ภิกษุเสพเมถุน ต้องปาราชิก

๒. ภิกษุถือเอาของที่เจ้าของไม่ได้ให้ ได้ราคา ๕ มาสก ต้องปาราชิก

๓. ภิกษุแกล้งฆ่ามนุษย์ให้ตาย ต้องปาราชิก

๔. ภิกษุอวดอุตตริมนุสสธรรม (คือธรรมอันยิ่งของมนุษย์) ที่ไม่มีในตน ต้องปาราชิก

สังฆาทิเสส ๑๓

๑. ภิกษุแกล้งทำให้น้ำอสุจิเคลื่อน ต้องสังฆาทิเสส

๒. ภิกษุมีความกำหนัดอยู่ จับต้องกายหญิง ต้องสังฆาทิเสส

๓. ภิกษุมีความกำหนัดอยู่ พูดเกี้ยวหญิง ต้องสังฆาทิเสส

๔. ภิกษุมีความกำหนัดอยู่ พูดล่อให้หญิงบำเรอตนด้วยกาม ต้องสังฆาทิเสส

๕. ภิกษุชักสื่อให้ชายหญิงเป็นผัวเมียกัน ต้องสังฆาทิเสส

๖. ภิกษุสร้างกุฎีที่ต้องก่อและโบกด้วยปูนหรือดิน ซึ่งไม่มีใครเป็นเจ้าของ จำเพาะเป็นที่อยู่ของตน ต้องทำให้ได้ประมาณ โดยยาวเพียง ๑๒ คืบพระสุคต โดยกว้างเพียง ๗ คืบพระสุคต วัดในร่วมใน และต้องให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ถ้าไม่ให้สงฆ์แสดงที่ให้ก็ดี ทำให้เกินประมาณก็ดี ต้องสังฆาทิเสส

๗. ถ้าที่อยู่ซึ่งจะสร้างขึ้นนั้น มีทายกเป็นเจ้าของ ทำให้เกินประมาณนั้นได้ แต่ต้องให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ถ้าไม่ให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ต้องสังฆาทิเสส

๘. ภิกษุโกรธเคือง แกล้งโจทภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกไม่มีมูล ต้องสังฆาทิเสส

๙. ภิกษุโกรธเคือง แกล้งหาเลสโจทภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิก ต้องสังฆาทิเสส

๑๐. ภิกษุพากเพียรเพื่อจะทำลายสงฆ์ให้แตกกัน ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพฤตินั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส

๑๑. ภิกษุประพฤติตามภิกษุผู้ทำลายสงฆ์นั้น ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพฤตินั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส

๑๒. ภิกษุว่ายากสอนยาก ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพฤตินั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส

๑๓. ภิกษุประทุษร้ายตระกูล คือประจบคฤหัสถ์ สงฆ์ไล่เสียจากวัด กลับว่าติเตียนสงฆ์

ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพฤตินั้น ถ้าไม่ละ ต้อง สังฆาทิเสส

อนิยต ๒

๑. ภิกษุนั่งในที่ลับตากับหญิงสองต่อสอง ถ้ามีคนที่ควรเชื่อได้มาพูดขึ้นด้วยธรรม ๓ อย่าง คือ ปาราชิก หรือสังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์ อย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุรับอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น หรือเขาว่าจำเพาะธรรมอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น

๒. ภิกษุนั่งในที่ลับหูกับหญิงสองต่อสอง ถ้ามีคนที่ควรเชื่อได้มาพูดขึ้นด้วยธรรม ๒ อย่าง คือ สังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์ อย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุรับอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น หรือเขาว่าจำเพาะธรรมอย่างใด ให้ปรับอย่างนั้น

นิสสัคคิยปาจิตตีย์ ๓๐

แบ่งเป็น ๓ วรรค มีวรรคละ ๑๐ สิกขาบท

จีวรวรรค ที่ ๑

๑. ภิกษุทรงอติเรกจีวรได้เพียง ๑๐ วันเป็นอย่างยิ่ง ถ้าล่วง ๑๐ วันไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๒. ภิกษุอยู่ปราศจากไตรจีวรแม้คืนหนึ่ง ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ได้สมมติ

๓. ถ้าผ้าเกิดขึ้นแก่ภิกษุ ๆ ประสงค์จะทำจีวร แต่ยังไม่พอ ถ้ามีที่หวังว่าจะได้มาอีก พึงเก็บผ้านั้นไว้ได้เพียงเดือนหนึ่งเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเก็บไว้ให้เกินเดือนหนึ่งไป แม้ถึงยังมีที่หวังว่าจะได้อยู่ ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๔. ภิกษุใช้นางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ ให้ซักก็ดี ให้ย้อมก็ดี ให้ทุบก็ดี ซึ่งจีวรเก่า ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๕. ภิกษุรับจีวรแต่มือนางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ เว้นไว้แต่แลกเปลี่ยนกัน ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๖. ภิกษุขอจีวรต่อคฤหัสถ์ผู้ไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณา ได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่มีสมัยที่จะขอจีวรได้ คือ เวลาภิกษุมีจีวรอันโจรลักไป หรือมีจีวรอันฉิบหายเสีย

๗.ในสมัยเช่นนั้น จะขอเขาได้ก็เพียงผ้านุ่งผ้าห่มเท่านั้น ถ้าขอให้เกินกว่านั้น ได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๘. ถ้าคฤหัสถ์ไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณา เขาพูดว่า เขาจะถวายจีวรแก่ภิกษุชื่อนี้ ภิกษุนั้นทราบความแล้ว เข้าไปพูดให้เขาถวายจีวร ได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๙. ถ้าคฤหัสถ์ผู้จะถวายจีวรแก่ภิกษุมีหลายคน แต่เขาไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณา ภิกษุไปพูดให้เขารวมทุนเข้าเป็นอันเดียวกัน ให้ซื้อจีวรที่แพงกว่าดีกว่าที่กำหนดไว้เดิม ได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๑๐. ถ้าใคร ๆ นำทรัพย์มาเพื่อค่าจีวรแล้วถามภิกษุว่า ใครเป็นไวยาวัจกรของเธอ ถ้าภิกษุต้องการจีวร ก็พึงแสดงคนวัดหรือ อุบาสกว่า ผู้นี้เป็นไวยาวัจกรของภิกษุทั้งหลาย ครั้นเขามอบหมายไวยาวัจกรนั้นแล้ว สั่งภิกษุว่า ถ้าต้องการจีวร ให้เข้าไปหาไวยาวัจกร ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาเขาแล้วทวงว่า เราต้องการจีวร ดังนี้ ได้ ๓ ครั้ง ถ้าไม่ได้จีวร ไปยืนแต่พอเขาเห็นได้ ๖ ครั้ง ถ้าไม่ได้ขืนไปทวงให้เกิน ๓ ครั้ง ยืนเกิน ๖ ครั้ง ได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์ ถ้าไปทวงและยืนครบกำหนดแล้วไม่ได้จีวร จำเป็นต้องไปบอกเจ้าของเดิมว่าของนั้นไม่สำเร็จประโยชน์แก่ตน ให้เขาเรียกเอาของเขาคืนมาเสีย

โกสิยวรรคที่ ๒

๑.ภิกษุหล่อสันถัตด้วยขนเจียมเจือด้วยไหม ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๒.ภิกษุหล่อสันถัตด้วยขนเจียมดำล้วน ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๓.ภิกษุจะหล่อสันถัตใหม่ พึงใช้ขนเจียมดำ ๒ ส่วน ขนเจียมขาวส่วนหนึ่ง ขนเจียมแดงส่วนหนึ่ง ถ้าใช้ขนเจียมดำเกิน ๒ ส่วนขึ้นไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๔.ภิกษุหล่อสันถัตใหม่แล้ว พึงใช้ให้ได้ ๖ ปี ถ้ายังไม่ถึง ๖ ปี หล่อใหม่ ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ได้สมมติ

๕.ภิกษุจะหล่อสันถัต พึงตัดเอาสันถัตเก่าคืบหนึ่งโดยรอบมา ปนลงในสันถัตที่หล่อใหม่ เพื่อจะทำลายให้เสียสี ถ้าไม่ทำดังนี้ ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๖.เมื่อภิกษุเดินทางไกล ถ้ามีใครถวายขนเจียม ต้องการก็รับได้ ถ้าไม่มีใครนำมา นำมาเองได้เพียง ๓ โยชน์ ถ้าให้เกิน ๓ โยชน์ไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๗.ภิกษุใช้นางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ ให้ซักก็ดี ให้ย้อมก็ดี ให้สางก็ดี ซึ่งขนเจียม ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๘.ภิกษุรับเองก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นรับก็ดี ซึ่งทองและเงิน หรือยินดี ทองและเงินที่เขาเก็บไว้

เพื่อตน ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๙.ภิกษุทำการซื้อขายด้วยรูปิยะ คือของที่เขาใช้เป็นทองและเงิน ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๑๐.ภิกษุแลกเปลี่ยนสิ่งของกับคฤหัสถ์ ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

ปัตตวรรคที่ ๓

๑.บาตรนอกจากบาตรอธิษฐานเรียกอติเรกบาตร อติเรกบาตรนั้น ภิกษุเก็บไว้ได้เพียง ๑๐ วันเป็นอย่างยิ่ง ถ้าให้ล่วง ๑๐ วันไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๒.ภิกษุมีบาตรร้าวยังไม่ถึง ๑๐ นิ้ว ขอบาตรใหม่แต่คฤหัสถ์ ที่ไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณาได้มา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๓.ภิกษุรับประเคนเภสัชทั้ง ๕ คือ เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย แล้วเก็บไว้ฉันได้เพียง ๗ วันเป็นอย่างยิ่ง ถ้าให้ล่วง ๗ วันไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๔.เมื่อฤดูร้อนยังเหลืออยู่อีกเดือนหนึ่ง คือตั้งแต่แรมค่ำหนึ่งเดือน ๗ จึงแสวงหาผ้าอาบน้ำฝนได้ เมื่อฤดูร้อนเหลืออยู่อีกกึ่งเดือน คือตั้งแต่ขึ้นค่ำหนึ่งเดือน ๘ จึงทำนุ่งได้ ถ้าแสวงหาหรือทำนุ่งให้ล้ำกว่ากำหนดนั้นเข้ามา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๕.ภิกษุให้จีวรแก่ภิกษุอื่นแล้ว โกรธ ชิงเอาคืนมาเองก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นชิงเอามาก็ดี ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๖.ภิกษุขอด้ายแต่คฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณา เอามาให้ช่างหูกทอเป็นจีวร ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๗.ถ้าคฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณา สั่งให้ช่างหูกทอจีวร เพื่อจะถวายแก่ภิกษุ ถ้าภิกษุไปกำหนดให้เขาทำให้ดีขึ้นด้วยจะให้รางวัลแก่เขา ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

๘.ถ้าอีก ๑๐ วันจะถึงวันปวารณา คือตั้งแต่ขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ถ้าทายกรีบจะถวายผ้าจำนำพรรษา ก็รับเก็บไว้ได้ แต่ถ้าเก็บไว้เกินกาลจีวรไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์. กาลจีวรนั้นดังนี้ ถ้าจำพรรษาแล้วไม่ได้กรานกฐิน นับแต่วันปวารณาไปเดือนหนึ่ง คือตั้งแต่แรมค่ำหนึ่งเดือน ๑๑ ถึงกลางเดือน ๑๒ ถ้าได้กรานกฐินนับแต่วันปวารณาไป ๕ เดือน คือตั้งแต่แรมค่ำหนึ่งเดือน ๑๑ ถึงกลางเดือน ๔

๙.ภิกษุจำพรรษาในเสนาสนะป่าซึ่งเป็นที่เปลี่ยว ออกพรรษา แล้ว อยากจะเก็บไตรจีวรผืนใดผืนหนึ่งไว้ในบ้าน เมื่อมีเหตุก็เก็บไว้ได้เพียง ๖ คืนเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเก็บไว้ให้เกิน

๖ คืนไป ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์. เว้นไว้แต่ได้สมมติ

๑๐.ภิกษุรู้อยู่ น้อมลาภที่เขาจะถวายสงฆ์มาเพื่อตน ต้องนิสสัคคิยปาจิตตีย์

ปาจิตตีย์ ๙๒ สิกขาบท

มุสาวาทวรรคที่ ๑ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุพูดปด ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุด่า ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุพูดส่อเสียด ต้องปาจิตตีย์

๔.ภิกษุให้อนุปสัมบันกล่าวสอนธรรม พร้อมกับตน ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุนอนในที่มุงที่บังอันเดียวกันกับอนุปสัมบัน เกิน ๓ คืน ขึ้นไป ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุนอนในที่มุงที่บังอันเดียวกับผู้หญิง แม้ในคืนเดียว ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุแสดงธรรมแก่ผู้หญิง เกินกว่า ๖ คำขึ้นไป ต้องปาจิตตีย์ [๑]

๘.ภิกษุบอกอุตตริมนุสสธรรมที่มีจริง แก่อนุปสัมบัน ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุบอกอาบัติชั่วหยาบของภิกษุอื่นแก่อนุปสัมบัน ต้องปาจิตตีย์ [๒]

๑๐.ภิกษุขุดเองก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นขุดก็ดี ซึ่งแผ่นดิน ต้องปาจิตตีย์

*****[๑] เว้นไว้แต่มีบุรุษผู้รู้เดียงสาอยู่ด้วย

[๒] เว้นไว้แต่ได้สมมติ

ภูตคามวรรคที่ ๒ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุพรากของเขียวซึ่งเกิดอยู่กับที่ ให้หลุดจากที่ ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุประพฤติอนาจาร สงฆ์เรียกตัวมาถาม แกล้งพูดกลบเกลื่อนก็ดี นิ่งเสียไม่พูดก็ดี ถ้าสงฆ์สวดประกาศข้อความนั้นจบ ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุติเตียนภิกษุอื่นที่สงฆ์สมมติให้เป็นผู้ทำการสงฆ์ ถ้าเธอทำโดยชอบ ติเตียนเปล่า ๆ ต้องปาจิตตีย์

๔.ภิกษุเอาเตียง ตั่ง ฟูก เก้าอี้ ของสงฆ์ไปตั้งในที่แจ้งแล้ว เมื่อหลีกไปจากที่นั้น ไม่เก็บเองก็ดี ไม่ใช้ให้ผู้อื่นเก็บก็ดี ไม่มอบหมายแก่ผู้อื่นก็ดี ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุเอาที่นอนของสงฆ์ปูนอนกุฎีสงฆ์แล้ว เมื่อหลีกไปจากที่นั้น ไม่เก็บเองก็ดี ไม่ใช้

ให้ผู้อื่นเก็บก็ดี ไม่มอบหมายแก่ผู้อื่นก็ดี ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุรู้อยู่ว่า กุฏินี้มีผู้อยู่ก่อน แกล้งไปนอนเบียด ด้วยหวังจะให้ผู้อยู่ก่อนคับแคบใจเข้าก็จะหลีกไปเอง ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุโกรธเคืองภิกษุอื่น ฉุดคร่าไล่ออกจากกุฏีสงฆ์ ต้องปาจิตตีย์

๘.ภิกษุนั่งทับก็ดี นอนทับก็ดี บนเตียงก็ดี บนตั่งก็ดี อันมีเท้าไม่ได้ตรึงให้แน่น ซึ่งเขาวางไว้บนร่างร้านที่เขาเก็บของในกุฏี ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุจะเอาดินหรือปูนโบกหลังคากุฏี พึงโบกได้แต่เพียง ๓ ชั้น ถ้าโบกเกินกว่านั้นต้องปาจิตตีย์

๑๐.ภิกษุรู้อยู่ว่า น้ำมีตัวสัตว์ เอารดหญ้าหรือดิน ต้องปาจิตตีย์

โอวาทวรรคที่ ๓ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุที่สงฆ์ไม่ได้สมมติ สั่งสอนนางภิกษุณี ต้องปาจิตตีย์

๒.แม้ภิกษุที่สงฆ์สมมติแล้ว ตั้งแต่อาทิตย์ตกแล้วไป สอนนางภิกษุณี ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุข้าไปสอนนางภิกษุณีถึงในที่อยู่ ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่นางภิกษุณีอาพาธ

๔.ภิกษุติเตียนภิกษุอื่นว่า สอนนางภิกษุณีเพราะเห็นแก่ลาภ ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุให้จีวรแก่นางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่แลกเปลี่ยนกัน

๖.ภิกษุเย็บก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นเย็บก็ดี ซึ่งจีวรของนางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุชวนนางภิกษุณีเดินทางด้วยกัน แม้สิ้นระยะบ้านหนึ่ง ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ทางเปลี่ยว

๘.ภิกษุชวนนางภิกษุณีลงเรือลำเดียวกัน ขึ้นน้ำไปก็ดี ล่องน้ำไปก็ดี ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ข้ามฟาก

๙.ภิกษุรู้อยู่ฉันของเคี้ยวของฉัน ที่นางภิกษุณีแนะนำให้คฤหัสถ์เขาถวาย ต้องปาจิตตีย์เว้นไว้แต่คฤหัสถ์เขาเริ่มไว้ก่อน

๑๐.ภิกษุนั่งก็ดี นอนก็ดี ในที่ลับสองต่อสอง กับนางภิกษุณี ต้องปาจิตตีย์

โภชนวรรคที่ ๔ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.อาหารในโรงทานที่ทั่วไปไม่นิยมบุคคล ภิกษุไม่เจ็บไข้ ฉันได้แต่เฉพาะวันเดียวแล้ว

ต้องหยุดเสียในระหว่าง ต่อไปจึงฉันได้อีก ถ้าฉันติด ๆ กันตั้งแต่สองวันขึ้นไป ต้องปาจิตตีย์

๒.ถ้าทายกเขามานิมนต์ ออกชื่อโภชนะทั้ง ๕ อย่าง คือ ข้าวสุก ขนมสด ขนมแห้ง ปลา เนื้อ อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไปรับของนั้นมาหรือฉันของนั้นพร้อมกันตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่สมัย คือ เป็นไข้อย่าง ๑ หน้าจีวรกาลอย่าง ๑ เวลาทำจีวรอย่าง ๑ เดินทางไกลอย่าง ๑ ไปทางเรืออย่าง ๑ อยู่มากด้วยกันบิณฑบาตไม่พอฉันอย่าง ๑ โภชนะเป็นของสมณะอย่าง ๑

๓.ภิกษุรับนิมนต์แห่งหนึ่ง ด้วยโภชนะทั้ง ๕ อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ไม่ไปฉันในที่นิมนต์นั้น ไปฉันเสียที่อื่น ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ยกส่วนที่รับนิมนต์ไว้ก่อนนั้นให้แก่ภิกษุอื่นเสีย หรือหน้าจีวรกาลและเวลาทำจีวร

๔. ภิกษุเข้าไปบิณฑบาตในบ้าน ทายกเขาเอาขนมมาถวายเป็นอันมาก จะรับได้เป็นอย่างมากเพียง ๓ บาตรเท่านั้น ถ้ารับให้เกินกว่านั้น ต้องปาจิตตีย์ ของที่รับมามากเช่นนั้นต้องแบ่งให้ภิกษุอื่น

๕.ภิกษุฉันค้างอยู่ มีผู้เอาโภชนะทั้ง ๕ อย่างใดอย่างหนึ่งเข้า มาประเคน ห้ามเสียแล้ว ลุกจากที่นั่งนั้นแล้ว ฉันของเคี้ยวของฉันซึ่งไม่เป็นเดนภิกษุไข้ หรือไม่ได้ทำวินัยกรรม ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุรู้อยู่ว่า ภิกษุอื่นห้ามข้าวแล้ว [ตามสิกขาบทหลัง] คิดจะยกโทษเธอ แกล้งเอาของเคี้ยวของฉันที่ไม่เป็นเดนภิกษุไข้ ไปล่อให้เธอฉัน ถ้าเธอฉันแล้ว ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุฉันของเคี้ยวของฉันที่เป็นอาหารในเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงแล้วไปจนถึงวันใหม่ ต้องปาจิตตีย์

๘.ภิกษุฉันของเคี้ยวของฉันที่เป็นอาหารซึ่งรับประเคนไว้ค้างคืน ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุขอโภชนะอันประณีต คือ ข้าวสุก ระคนด้วยเนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย ปลา เนื้อ นมสด นมส้ม ต่อคฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ปวารณา เอามาฉัน ต้องปาจิตตีย์

๑๐.ภิกษุกลืนกินอาหารที่ไม่มีผู้ให้ คือยังไม่ได้รับประเคน ให้ล่วงทวารปากเข้าไป ต้องปาจิตตีย์. เว้นไว้แต่น้ำและไม้สีฟัน

อเจลกวรรคที่ ๕ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุให้ของเคี้ยวของฉัน แก่นักบวชนอกศาสนา ด้วยมือตน ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุชวนภิกษุอื่นไปเที่ยวบิณฑบาตด้วยกัน หวังจะประพฤติอนาจาร ไล่เธอกลับมาเสีย ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุสำเร็จการนั่งแทรกแซง ในสกุลที่กำลังบริโภคอาหารอยู่ ต้องปาจิตตีย์

๔.ภิกษุนั่งอยู่ในห้องกับผู้หญิง ไม่มีผู้ชายอยู่เป็นเพื่อน ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุนั่งในที่แจ้งกับผู้หญิงสองต่อสอง ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุรับนิมนต์ด้วยโภชนะทั้ง ๕ แล้ว จะไปในที่อื่นจากที่นิมนต์นั้น ในเวลาก่อนฉันก็ดี ฉันกลับมาแล้วก็ดี ต้องลาภิกษุที่มีอยู่ก่อน ถ้าไม่ลาก่อนเที่ยวไป ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่สมัย คือจีวรกาล และเวลาทำจีวร

๗.ถ้าเขาปวารณาด้วยปัจจัยสี่เพียง ๔ เดือน พึงขอเขาได้เพียงกำหนดนั้นเท่านั้น ถ้าขอให้เกินกว่ากำหนดนั้นไป ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่เขาปวารณาอีก หรือปวารณาเป็นนิตย์

๘.ภิกษุไปดูกระบวนทัพที่เขายกไปเพื่อจะรบกัน ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่มีเหตุ

๙.ถ้าเหตุที่ต้องไปมีอยู่ พึงไปอยู่ได้ในกองทัพเพียง ๓ วัน ถ้าอยู่ให้เกินกว่ากำหนดนั้น ต้องปาจิตตีย์

๑๐.ในเวลาที่อยู่ในกองทัพตามกำหนดนั้น ถ้าไปดูเขารบกันก็ดีหรือดูเขาตรวจพลก็ดี ดูเขาจัดกระบวนทัพก็ดี ดูหมู่เสนาที่จัดเป็นกระบวนแล้วก็ดี ต้องปาจิตตีย์

สุราปานวรรคที่ ๖ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุดื่มน้ำเมา ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุจี้ภิกษุ ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุว่ายน้ำเล่น ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุหลอนภิกษุให้กลัวผี ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุไม่เป็นไข้ ติดไฟให้เป็นเปลวเองก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นติดก็ดีเพื่อจะผิง ต้องปาจิตตีย์ ติดเพื่อเหตุอื่น ไม่เป็นอาบัติ

๗.ภิกษุอยู่ในมัชฌิมประเทศ คือ จังหวัดกลางแห่งประเทศอินเดีย ๑๕ วัน จึงอาบน้ำได้หนหนึ่ง ถ้ายังไม่ถึง ๑๕ วันอาบน้ำ ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่มีเหตุจำเป็น

ในปัจจันตประเทศ เช่นประเทศเราอาบน้ำได้เป็นนิตย์ ไม่เป็นอาบัติ

๘.ภิกษุได้จีวรใหม่มา ต้องพินทุด้วยสี ๓ อย่าง คือ เขียวคราม โคลน ดำคล้ำ อย่างใดอย่างหนึ่งก่อน จึงนุ่งห่มได้ ถ้าไม่ทำพินทุก่อนแล้วนุ่งห่ม ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุวิกัปจีวรแก่ภิกษุหรือสามเณรแล้ว ผู้รับยังไม่ได้ถอนนุ่งห่มจีวรนั้น ต้องปาจิตตีย์

๑๐.ภิกษุซ่อนบริขาร คือ บาตร จีวร ผ้าปูนั่ง กล่องเข็ม ประคดเอว สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ของภิกษุอื่น ด้วยคิดว่าจะล้อเล่น ต้องปาจิตตีย์

สัปปาณวรรคที่ ๗ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุแกล้งฆ่าสัตว์ดิรัจฉาน ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุรู้อยู่ว่า น้ำมีตัวสัตว์ บริโภคน้ำนั้น ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุรู้อยู่ว่า อธิกรณ์นี้สงฆ์ทำแล้วโดยชอบ เลิกถอนเสียกลับทำใหม่ ต้องปาจิตตีย์

๔.ภิกษุรู้อยู่ แกล้งปกปิดอาบัติชั่วหยาบของภิกษุอื่น ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุรู้อยู่ เป็นอุปัชฌายะอุปสมบทกุลบุตรผู้มีอายุหย่อนกว่า ๒๐ ปี ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุรู้อยู่ ชวนพ่อค้าผู้ซ่อนภาษีเดินทางด้วยกัน แม้สิ้นระยะบ้านหนึ่ง ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุชวนผู้หญิงเดินทางด้วยกัน แม้สิ้นระยะบ้านหนึ่ง ต้องปาจิตตีย์

๘.ภิกษุกล่าวคัดค้านธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดประกาศข้อความนั้นจบ ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุคบภิกษุเช่นนั้น คือ ร่วมกินก็ดี ร่วมอุโบสถสังฆกรรมก็ดี ร่วมนอนก็ดี ต้องปาจิตตีย์

๑๐.ภิกษุเกลี้ยกล่อมสามเณรที่ภิกษุอื่นให้ฉิบหายแล้ว เพราะโทษที่กล่าวคัดค้านธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า ให้เป็นอุปัฏฐากก็ดี ร่วมกินก็ดี ร่วมนอนก็ดี ต้องปาจิตตีย์

สหธรรมิกวรรคที่ ๘ มี ๑๒ สิกขาบท

๑.ภิกษุประพฤติอนาจาร ภิกษุอื่นตักเตือน พูดผัดเพี้ยนว่า ยังไม่ได้ถามท่านผู้รู้ก่อน ข้าพเจ้าจักไม่ศึกษาในสิกขาบทนี้ ต้องปาจิตตีย์.ธรรมดาภิกษุผู้ศึกษา ยังไม่รู้สิ่งใด ควรจะรู้สิ่งนั้น ควรไต่ถามไล่เลียงท่านผู้รู้

๒.ภิกษุอื่นท่องปาฏิโมกข์อยู่ ภิกษุแกล้งพูดให้เธอคลายอุตสาหะ ต้องปาจิตตีย์

๓.ภิกษุต้องอาบัติแล้วแกล้งพูดว่า ข้าพเจ้าพึ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าข้อนี้มาในพระปาฏิโมกข์ ถ้าภิกษุอื่นรู้อยู่ว่า เธอเคยรู้มาก่อนแล้วแต่แกล้งพูดกันเขาว่า พึงสวดประกาศความข้อนั้น เมื่อสงฆ์สวดประกาศแล้ว แกล้งทำไม่รู้อีก ต้องปาจิตตีย์

๔.ภิกษุโกรธ ให้ประหาร(ทำร้าย)แก่ภิกษุอื่น ต้องปาจิตตีย์

๕.ภิกษุโกรธ เงื้อมือดุจจะทำร้ายแก่ภิกษุอื่น ต้องปาจิตตีย์

๖.ภิกษุโจทฟ้องภิกษุอื่น ด้วยอาบัติสังฆาทิเสสไม่มีมูล ต้องปาจิตตีย์

๗.ภิกษุแกล้งก่อความรำคาญให้เกิดแก่ภิกษุอื่น ต้องปาจิตตีย์

๘.เมื่อภิกษุวิวาทกันอยู่ ภิกษุไปแอบฟังความ เพื่อจะได้รู้ว่าเขาว่าอะไรตนหรือพวกของตน ต้องปาจิตตีย์

๙.ภิกษุให้ฉันทะ คือความยินยอมให้ทำสังฆกรรมที่เป็นธรรมแล้ว ภายหลังกลับติเตียนสงฆ์ผู้ทำกรรมนั้น ต้องปาจิตตีย์

๑๐.เมื่อสงฆ์กำลังประชุมกันตัดสินข้อความข้อหนึ่ง ภิกษุรูปใดอยู่ในที่ประชุมนั้น จะหลีกไปในขณะที่ตัดสินข้อนั้นยังไม่เสร็จ ไม่ให้ฉันทะก่อนลุกไปเสีย ต้องปาจิตตีย์

๑๑.ภิกษุพร้อมกับสงฆ์ให้จีวรเป็นบำเหน็จ แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งแล้ว ภายหลังกลับติเตียนภิกษุอื่นว่า ให้เพราะเห็นแก่หน้ากัน ต้องปาจิตตีย์

๑๒.ภิกษุรู้อยู่ น้อมลาภที่ทายกเขาตั้งใจจะถวายสงฆ์มาเพื่อบุคคล ต้องปาจิตตีย์

รัตนวรรคที่ ๙ มี ๑๐ สิกขาบท

๑.ภิกษุไม่ได้รับอนุญาตก่อน เข้าไปในห้องที่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จอยู่กับพระมเหสี ต้องปาจิตตีย์

๒.ภิกษุเห็นเครื่องบริโภคของคฤหัสถ์ตกอยู่ ถือเอาเป็นของเก็บได้เองก็ดี ให้ผู้อื่นถือเอาก็ดี ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่ของนั้นตกอยู่ในวัด หรือในที่อาศัย ต้องเก็บไว้ให้แก่เจ้าของ ถ้าไม่เก็บ ต้องทุกกฏ

๓.ภิกษุไม่บอกลาภิกษุอื่นที่มีอยู่ในวัดก่อน เข้าไปบ้านในเวลาวิกาล ต้องปาจิตตีย์ เว้นไว้แต่การด่วน

๔.ภิกษุทำกล่องเข็ม ด้วยกระดูกก็ดี ด้วยงาก็ดี ด้วยเขาก็ดี ต้องปาจิตตีย์ ต้องต่อยกล่องนั้นเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๕.ภิกษุทำเตียงหรือตั่ง พึงทำให้มีเท้าเพียง ๘ นิ้วพระสุคต เว้นไว้แต่แม่แคร่ ถ้าทำให้เกินกำหนดนี้ ต้องปาจิตตีย์ ต้องตัดให้ได้ประมาณเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๖.ภิกษุทำเตียงหรือตั่งหุ้มนุ่น ต้องปาจิตตีย์ ต้องรื้อเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๗.ภิกษุทำผ้าปูนั่ง พึงทำให้ได้ประมาณ ประมาณนั้นยาว ๒ คืบ พระสุคต กว้างคืบครึ่ง ชายคืบหนึ่ง ถ้าทำให้เกินกำหนดนี้ ต้องปาจิตตีย์ ต้องตัดให้ได้ประมาณเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๘.ภิกษุทำผ้าปิดแผล พึงทำให้ได้ประมาณ ประมาณนั้น ยาว ๔ คืบพระสุคต กว้าง ๒ คืบ ถ้าทำให้เกินกำหนดนี้ ต้องปาจิตตีย์ ต้องตัดให้ได้ประมาณเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๙.ภิกษุทำผ้าอาบน้ำฝน พึงทำให้ได้ประมาณ ประมาณนั้นยาว ๖ คืบพระสุคต กว้าง ๒ คืบครึ่ง ถ้าทำให้เกินกำหนดนี้ ต้องปาจิตตีย์ ต้องตัดให้ได้ประมาณเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

๑๐.ภิกษุทำจีวรให้เท่าจีวรพระสุคตก็ดี เกินกว่านั้นก็ดี ต้องปาจิตตีย์ ประมาณจีวรพระสุคตนั้น ยาว ๙ คืบพระสุคต กว้าง ๖ คืบ ต้องตัดให้ได้ประมาณเสียก่อน จึงแสดงอาบัติตก

ปาฏิเทสนียะ ๔

๑.ภิกษุรับของเคี้ยวของฉันแต่มือนางภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ ด้วยมือของตนมาบริโภค ต้องปาฏิเทสนียะ

๒.ภิกษุฉันอยู่ในที่นิมนต์ ถ้ามีนางภิกษุณีมาสั่งทายกให้เอาสิ่งนั้นสิ่งนี้ถวาย เธอพึงไล่นางภิกษุณีนั้นให้ถอยไปเสีย ถ้าไม่ไล่ ต้องปาฏิเทสนียะ

๓.ภิกษุไม่เป็นไข้ เขาไม่ได้นิมนต์ รับของเคี้ยวของฉันในตระกูลที่สงฆ์สมมติว่าเป็นเสขะ มาบริโภค ต้องปาฏิเทสนียะ

๔.ภิกษุอยู่ในเสนาสนะป่าเป็นที่เปลี่ยว ไม่เป็นไข้ รับของเคี้ยวของฉัน ที่ทายกไม่ได้แจ้งความให้ทราบก่อน ด้วยมือของตนมาบริโภค ต้องปาฏิเทสนียะ

เสขิยวัตร ๗๕

วัตรที่ภิกษุจะต้องศึกษาเรียกว่าเสขิยวัตร เสขิยวัตรนั้น จัดเป็น ๔ หมวด หมวดที่ ๑ เรียกว่าสารูป หมวดที่ ๒ เรียกว่าโภชนปฏิสังยุต หมวดที่ ๓ เรียกว่าธัมมเทสนาปฏิสังยุต หมวดที่ ๔ เรียกว่า ปกิณณกะ

สารูปที่ ๑ มี ๒๖

๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักนุ่งห่มให้เรียบร้อย ไปในบ้าน

๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักนุ่งห่มให้เรียบร้อย นั่งในบ้าน

๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักปิดกายด้วยดี ไปในบ้าน

๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักปิดกายด้วยดี นั่งในบ้าน

๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักระวังมือเท้าด้วยดี ไปในบ้าน

๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักระวังมือเท้าด้วยดี นั่งในบ้าน

๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักมีตาทอดลง ไปในบ้าน

๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักมีตาทอดลง นั่งในบ้าน

๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เวิกผ้า ไปในบ้าน

๑๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เวิกผ้า นั่งในบ้าน

๑๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่หัวเราะ ไปในบ้าน

๑๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่หัวเราะ นั่งในบ้าน

๑๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่พูดเสียงดัง ไปในบ้าน

๑๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่พูดเสียงดัง นั่งในบ้าน

๑๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่โคลงกาย ไปในบ้าน

๑๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่โคลงกาย นั่งในบ้าน

๑๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่ไกวแขน ไปในบ้าน

๑๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่ไกวแขน นั่งในบ้าน

๑๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่สั่นศีรษะ ไปในบ้าน

๒๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่สั่นศีรษะ นั่งในบ้าน

๒๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอามือค้ำกาย ไปในบ้าน

๒๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอามือค้ำกาย นั่งในบ้าน

๒๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอาผ้าคลุมศีรษะ ไปในบ้าน

๒๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอาผ้าคลุมศีรษะ นั่งในบ้าน

๒๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เดินกระโหย่งเท้า ไปในบ้าน

๒๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่นั่งรัดเข่าในบ้าน

โภชนปฏิสังยุตที่ ๒ มี ๓๐

๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักรับบิณฑบาตโดยเคารพ

๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เมื่อรับบิณฑบาต เราจักแลดูแต่ในบาตร

๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักรับแกงพอสมควรแก่ข้าวสุก

๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักรับบิณฑบาตแต่พอเสมอขอบปากบาตร

๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักฉันบิณฑบาตโดยเคารพ

๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เมื่อฉันบิณฑบาต เราจักแลดูแต่ในบาตร

๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ขุดข้าวสุกให้แหว่ง

๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักฉันแกงพอสมควรแก่ข้าวสุก

๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ขยุ้มข้าวสุกแต่ยอดลงไป

๑๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่กลบแกงหรือกับข้าวด้วยข้าวสุก เพราะอยากจะได้มาก

๑๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่เจ็บไข้ จักไม่ขอแกงหรือข้าวสุก เพื่อประโยชน์แก่ตนมาฉัน

๑๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ดูบาตรของผู้อื่นด้วยคิดจะยกโทษ

๑๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ทำคำข้าวให้ใหญ่นัก

๑๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักทำคำข้าวให้กลมกล่อม

๑๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เมื่อคำข้าวยังไม่ถึงปาก เราจักไม่อ้าปากไว้รอท่า

๑๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เมื่อฉันอยู่ เราจักไม่เอานิ้วมือสอดเข้าปาก

๑๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เมื่อข้าวอยู่ในปาก เราจักไม่พูด

๑๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่โยนคำข้าวเข้าปาก

๑๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันกัดคำข้าว

๒๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันทำกระพุ้งแก้มให้ตุ่ย

๒๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันพลางสะบัดมือพลาง

๒๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันโปรยเมล็ดข้าวให้ตกลงในบาตรหรือในที่นั้น ๆ

๒๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันแลบลิ้น
๒๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันดังจับ ๆ
๒๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันดังซูด ๆ
๒๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันเลียมือ.
๒๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันขอดบาตร
๒๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ฉันเลียริมฝีปาก
๒๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอามือเปื้อนจับภาชนะน้ำ
๓๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่เอาน้ำล้างบาตรมีเมล็ดข้าวเทลงในบ้าน

ธัมมเทสนาปฏิสังยุตที่ ๓ มี ๑๖

๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ มีร่มในมือ
๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ มีไม้พลองในมือ
๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ มีศัสตราในมือ
๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ มีอาวุธในมือ
๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ สวมเขียงเท้า
๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ สวมรองเท้า
๗.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ ไปในยาน
๘.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ อยู่บนที่นอน
๙.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ นั่งรัดเข่า
๑๐.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ พันศีรษะ
๑๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ คลุมศีรษะ
๑๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่าเรานั่งอยู่ที่แผ่นดิน จักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ผู้นั่งบนอาสนะ
๑๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เรานั่งบนอาสนะต่ำ จักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้นั่งบนอาสนะสูง
๑๔.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เรายืนอยู่ จักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ผู้นั่งอยู่
๑๕.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราเดินไปข้างหลัง จักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ ผู้

เดินไปข้างหน้า

๑๖.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราเดินไปนอกทาง จักไม่แสดงธรรมแก่คนไม่เป็นไข้ผู้ไปในทาง

ปกิณณกะที่ ๔ มี ๓

๑.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่เป็นไข้ จักไม่ยืนถ่ายอุจจาระ ถ่ายปัสสาวะ

๒.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่เป็นไข้ จักไม่ถ่ายอุจจาระ ถ่ายปัสสาวะบ้วนเขฬะ ลงในของเขียว

๓.ภิกษุพึงทำความศึกษาว่า เราไม่เป็นไข้ จักไม่ถ่ายอุจจาระ ถ่ายปัสสาวะ บ้วนเขฬะลงในน้ำ

อธิกรณสมถะ มี ๗

ธรรมเครื่องระงับอธิกรณ์ทั้ง ๔ นั้น เรียกอธิกรณสมถะ มี ๗ อย่าง คือ:-

๑. ความระงับอธิกรณ์ทั้ง ๔ นั้น ในที่พร้อมหน้าสงฆ์ ในที่พร้อมหน้าบุคคล ในที่พร้อมหน้าวัตถุ ในที่พร้อมหน้าธรรม เรียก สัมมุขาวินัย

๒. ความที่สงฆ์สวดประกาศให้สมมติแก่พระอรหันต์ว่า เป็นผู้มีสติเต็มที่ เพื่อจะไม่ให้ใคร โจทด้วยอาบัติ เรียกสติวินัย

๓. ความที่สงฆ์สวดประกาศให้สมมติแก่ภิกษุ ผู้หายเป็นบ้าแล้วเพื่อจะไม่ให้ใครโจทด้วยอาบัติที่เธอทำในเวลาเป็นบ้า เรียกอมูฬหวินัย

๔. ความปรับอาบัติตามปฏิญญาของจำเลยผู้รับเป็นสัตย์ เรียกปฏิญญาตกรณะ

๕. ความตัดสินเอาตามคำของคนมากเป็นประมาณ เรียกเยภุยยสิกา

๖. ความลงโทษแก่ผู้ผิด เรียกตัสสปาปิยสิกา

๗. ความให้ประนีประนอมกันทั้ง ๒ ฝ่าย ไม่ต้องชำระความเดิม เรียกติณวัตถารกวินัย.

สิกขาบทนอกนี้ ที่ยกขึ้นเป็นอาบัติถุลลัจจัยบ้าง ทุกกฏบ้าง ทุพภาสิตบ้าง เป็นสิกขาบทไม่ได้มาในพระปาฏิโมกข์

อธิกรณ์ ๔

๑.ความเถียงกันว่า สิ่งนั้นเป็นธรรมเป็นวินัย สิ่งนี้ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัย เรียกวิวาทาธิกรณ์

๒.ความโจทกันด้วยอาบัตินั้น ๆ เรียกอนุวาทาธิกรณ์

๓.อาบัติทั้งปวง เรียกอาปัตตาธิกรณ์

๔.กิจที่สงฆ์จะพึงทำ เรียกกิจจาธิกรณ์

--- จบศีลของพระภิกษุ ---

วัตร ๑๔

วัตร ๑๔ คือ ระเบียบวิธีการปฏิบัติต่างๆ ในสังคมความเป็นอยู่ของภิกษุ อันส่งเสริมให้การบำเพ็ญสมณธรรม ดำเนินไปด้วยดีและเรียบร้อย

๑. อาคันตุกวัตร หน้าที่ของอาคันตุกะผู้เข้าไปสู่อาวาสอื่น ต้องเคารพต่อสถานที่และประพฤติตัวให้เหมาะสม เช่น ถอดรองเท้า หุบร่ม ห่มเฉวียงบ่า เดินไปหาภิกษุผู้อยู่ในอาวาส ทำความเคารพท่าน ถามถึงที่พัก ห้องน้ำ ห้องส้วม น้ำใช้น้ำฉัน ทำความสะอาดที่พักอาศัย และประพฤติตนตามกฎกติกาของวัดเป็นต้น

๒. อาวาสิกวัตร หน้าที่ของเจ้าอาวาส(เจ้าถิ่น)ที่จะต้องปฏิบัติต่อพระอาคันตุกะ เช่น หากภิกษุอาคันตุกะพรรษาแก่กว่ามา ให้ปูอาสนะ ตั้งน้ำล้างเท้า ลุกไปรับบาตรจีวร ถวายน้ำฉันน้ำใช้ กราบไหว้ บอกเรื่องต่างๆ เช่นห้องน้ำ ห้องส้วม โคจรบิณฑบาต และกติกาสงฆ์...ฯลฯ

๓. คมิกวัตร หน้าที่ของผู้เตรียมจะไปที่อื่น ก่อนออกเดินทางพึงเก็บเครื่องใช้สอยเช่น เตียง เก้าอี้ เสื่อ หมอน ผ้าห่ม เป็นต้นไว้ให้ดี ปิดประตูหน้าต่าง ฝากหรือคืนเสนาสนะให้ภิกษุ สามเณร อุบาสก หรือคนของวัด(ให้)ช่วยดูแลแล้วจึงเดินทาง...ฯลฯ

๔. อนุโมทนวัตร ทรงอนุญาตให้อนุโมทนาในที่ฉัน วิธีอนุโมทนา ให้พระภิกษุผู้เป็นเถระอนุโมทนา หากทายกนิมนต์ภิกษุหนุ่มให้อนุโมทนา ต้องบอกหรือขอโอกาสพระเถระก่อน ในขณะที่ภิกษุอื่นอนุโมทนาอยู่ หากมีเหตุจำเป็นเช่นปวดอุจจาระ ถ้าจะลุกไป ต้องลาพระภิกษุผู้นั่งใกล้ก่อน...ฯลฯ

๕. ภัตตัควัตร ธรรมเนียมในโรงฉัน หรือเมื่อไปฉันในบ้าน ต้องนุ่งห่มให้เรียบร้อย เดินไปตามลำดับอาวุโส ไม่เบียดกัน ปฏิบัติตามเสขิยวัตรทุกข้อ ไม่นั่งเบียดพระเถระ ฯลฯ

๖. บิณฑจาริกวัตร ระเบียบประพฤติในเวลาออกบิณฑบาต ให้ปฏิบัติตามเสขิยวัตร เช่น นุ่งห่มให้เรียบร้อย ซ้อนผ้าสังฆาฏิ ห่มคลุมกลัดรังดุม กลอกบาตร ถือบาตรในจีวร กำหนดทางเข้าออก ไม่ยืนใกล้หรือไกลจากผู้ให้นัก อย่ามองหน้าผู้ถวายรูปใดกลับก่อนปูอาสนะ ตั้งน้ำล้างเท้า ตั้งน้ำใช้น้ำฉัน...ฯลฯ

๗. อรัญญิกวัตร ระเบียบของผู้อยู่ป่า ก่อนออกบิณฑบาตเก็บเครื่องใช้สอยไว้ในกุฏิ ปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย จัดหาน้ำใช้น้ำฉันมาเตรียมไว้ เรียนรู้ทิศต่างๆและการเดินทางของดวงดาว เพื่อป้องกันการหลงทาง...ฯลฯ

๘. เสนาสนวัตร วิธีดูแลที่อยู่อาศัย ให้ทำความสะอาดอยู่เสมอ ให้เคลื่อนย้ายบริขารด้วยความระมัดระวังอย่าให้กระทบครูดสีพื้นประตูหน้าต่าง ถ้ากุฏิเก่าให้ซ่อมแซม หากมีลมฝนแรงต้องปิดประตูหน้าต่าง...ฯลฯ

๙. ชันตาฆรวัตร ข้อปฏิบัติในเรือนไฟที่อบกายระงับโรค ทำความสะอาด ตั้งน้ำ ไม่เบียดชิดพระเถระ ไม่กีดกันอาสนะภิกษุหนุ่ม บีบนวดและสรงน้ำแก่พระเถระ...ฯลฯ

๑๐. วัจกุฎีวัตร ระเบียบปฏิบัติในเวลาเข้าส้วม ถ่ายอุจจาระปัสสาวะแล้วต้องทำความสะอาดส้วมให้เรียบร้อย เข้าห้องส้วมตามลำดับที่มาถึงก่อนหลัง พาดจีวรไว้ที่ราวข้างนอก อย่าเลิกผ้าเข้าไป อย่าเบ่งแรง อย่าเลิกผ้าออกมา นุ่งห่มเรียบร้อยแล้วจึงออก ถ้าส้วมสกปรกให้ทำความสะอาด ตักน้ำใส่ไว้ให้เต็ม...ฯลฯ

๑๑. อุปัชฌายวัตร วิธีปฏิบัติของสัทธิวิหาริก(ลูกศิษย์)ต่ออุปัชฌาย์ เข้าไปรับใช้ถวายน้ำล้างหน้าบ้วนปาก ช่วยนุ่งห่มจีวรให้ ซักผ้า ล้างบาตร ทำความสะอาดกุฏิ รับย่าม ถ้าเดินทางร่วมกับท่าน ไม่ควรเดินใกล้หรือไกลเกินไป ไม่พูดสอดแทรกขณะท่านพูดอยู่ จะทำอะไรต้องถามท่านก่อน จะไปไหนต้องกราบลา ป้องกันอาบัติให้ท่าน เอาใจใส่ยามอาพาธ...ฯลฯ

๑๒. สัทธิงวิหาริกวัตร ข้อที่อุปัชฌาย์จะพึงมีต่อศิษย์ เช่น อนุเคราะห์ด้วยพระธรรมวินัย อบรมสั่งสอนอยู่เนืองๆให้บริขารเครื่องใช้ ถ้าศิษย์อาพาธให้อุปัชฌาย์ปฏิบัติต่อศิษย์ดังในอุปัชฌาย์เช่นกัน เป็นต้น

๑๓. อาจริยวัตร วิธีปฏิบัติต่ออาจารย์ อันเตวาสิก(ศิษย์)ผู้ถือนิสัยอยู่ด้วยอาจารย์ พึงปฏิบัติต่ออาจารย์ดังอุปัชฌายวัตร

๑๔. อันเตวาสิกวัตร วิธีปฏิบัติต่อ อันเตวาสิก(ศิษย์) อาจารย์ผู้ให้นิสัยพึงปฏิบัติชอบสงเคราะห์ศิษย์ดังสัทธิวิหาริกวัตรทุกประการ

เรื่องที่พระภิกษุ จำเป็นต้องรู้

ปกติแล้วผู้บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา จะต้องมีอัฏฐบริขาร ๘ อย่าง คือ ผ้า ๔ เหล็ก ๓ น้ำ ๑

ผ้า ๔	คือ	จีวร สังฆาฏิ สบง ประคดเอว
เหล็ก ๓	คือ	บาตร เข็ม มีดโกน
น้ำ ๑	คือ	ที่กรองน้ำ

ฉะนั้น บริขารเหล่านี้จะต้อง "อธิษฐาน" คือ การตั้งใจกำหนดไว้ว่า จะเป็นของประจำตัวชนิดนั้นๆ เช่น ไตรจีวร บาตร วิธีอธิษฐานกระทำโดย ใช้กายคือสัมผัส หรือเปล่งวาจาตามคำอธิษฐานก็ได้

ผังแสดงเขตจีวรกาล

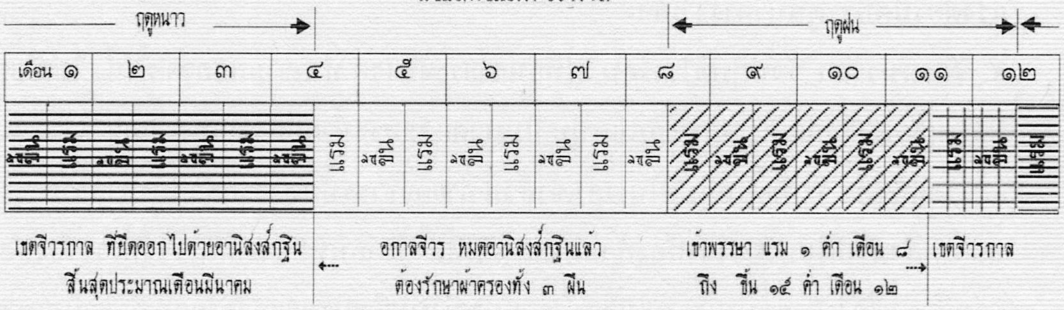

นิสสัคคิยปาจิตตีย์ จีวรวรรค สิกขาบทที่ ๒ "จีวรของภิกษุสำเร็จแล้ว กฐินเดาะเสียแล้ว ถ้าภิกษุอยู่ปราศจากไตรจีวรแม้สิ้นราตรีหนึ่ง เว้นแต่ภิกษุได้รับสมมติ เป็นนิสสัคคิยปาจิตตีย์"

กฐินเดาะ หมายถึง หมดอานิสงส์กฐิน คืออยู่ในช่วงอกาลจีวร (ยังมีนัยอื่นอีกแต่ขอยกมาเท่านี้)

อยู่ปราศจากไตรจีวรแม้สิ้นราตรีหนึ่ง หมายความว่า ถ้าภิกษุอยู่ปราศจากผ้าสังฆาฏิก็ดี จากผ้าสบงก็ดี จากผ้าจีวรก็ดี อรุณขึ้นแล้วต้องอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์

เรื่องต้นบัญญัติ พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ เชตวนาราม สมัยนั้น ภิกษุทั้งหลายเอาผ้าสังฆาฏิ (ผ้าห่มซ้อนข้างนอก) ฝากภิกษุรูปอื่นไว้ จาริกไปสู่ชนบทด้วยสบง (ผ้านุ่ง) กับจีวร (ผ้าห่ม) รวม ๒ ผืนเท่านั้น ผ้าที่ฝากไว้นานขึ้นราเปรอะเปื้อน ภิกษุผู้รับฝากจึงนำออกตาก ขณะนั้นพระอานนท์เดินมาพบ จึงกราบทูลแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทราบ ลำดับนั้นจึงเรียกประชุมสงฆ์ ไต่ถามทราบความจริงแล้ว ทรงตำหนิการกระทำเช่นนั้น แล้วบัญญัติสิกขาบทที่กล่าวมาแล้วนี้

การกำหนดเขตอยู่ปราศจากไตรจีวร ๑. สิ่งปลูกสร้าง ได้แก่ กุฏิ วิหาร ศาลา เรือน เป็นต้น ถ้าภิกษุอยู่ รูปเดียว กำหนดเอากุฏินั้นทั้งหลังเป็นเขต ถ้าอยู่ในห้องเดียวกัน หรืออยู่ในศาลา (คืออยู่รวมกันหลายรูป) กำหนดเอาหัตถบาส ห่างจากตัวไม่เกิน ๑ ศอกนับจากเข่า (ยังมีนัยอื่นอีก แต่ขอยกมาเพียงเท่านี้)

ลักษณะการต้องอาบัติ

เมื่อหมดเขตจีวรกาล และหมดเขตอานิสงส์กฐินแล้ว ภิกษุไม่ได้ครองไตรจีวรไปด้วย เก็บไตรจีวรผืนใดผืนหนึ่งไว้ที่ใด ต้องกลับเข้าไปในเขตนั้นก่อนอรุณขึ้น ถ้ารุณขึ้นแล้วกลับเข้ามา ชื่อว่าอยู่ปราศจากไตรจีวรเกินหนึ่งราตรี ต้องอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์

ผ้าไตรจีวรที่เป็นนิสสัคคีย์ฯ ยังไม่ได้สละ ภิกษุนำมาใช้ทั้งที่รู้หรือไม่รู้ หรือสงสัยว่าเป็นผ้าที่เป็นนิสสัคคีย์ฯ ก็ตาม ต้องอาบัติทุกกฏ สิกขาบทนี้เป็นอจิตตกะ เป็นอาบัติแม้แก่ภิกษุที่ไม่ได้ตั้งใจ (วินัยมุข นักธรรมตรีหน้า ๑๐๙)

ภิกษุเมื่ออยู่จำพรรษาครบ ๓ เดือน จะได้รับอานิสงส์การจำพรรษา ๑ เดือนในช่วงเขตกาลจีวร (อานิสงส์การจำพรรษาเหมือนอานิสงส์กฐิน) แต่เมื่อภิกษุรับกฐินแล้วก็จะได้รับอานิสงส์กฐินยืดออกไป อีก ๔ เดือน รวมเป็น ๕ เดือนทั้งหมด คือ ออกพรรษาจนถึงกลางเดือน ๔ ประมาณเดือนมีนาคม (จากอริยวินัย กฐินขันธกะ หน้า ๒๕๖)

หมายเหตุ *ในช่วงเข้าพรรษานี้ เมื่อได้รับไตรจีวรมาใหม่ ก็ให้ทำการปัจจุทธรณ์ (ถอนอธิษฐาน) ผ้าผืนเก่า แล้วอธิษฐานผ้าผืนใหม่ เช่น การจะเปลี่ยนผ้าสบงผืนใหม่ ก็ปัจจุทธรณ์ผ้าสบงผืนเก่า ว่า* ***"อิมัง อันตะระวาสะกัง ปัจจุทธะรามิ" (๓ ครั้ง)*** *แล้วอธิษฐานผ้าสบงผืนใหม่ ว่า* ***"อิมัง อันตะระวาสะกัง อธิฏฐามิ"*** *อย่างอื่นก็เหมือนกัน ให้ไปดูในมนต์พิธีเล่มเหลือง*

ในกรณีพระสงฆ์ที่มาปฏิบัติที่วัดนี้ จะมีไตรครองกันอยู่แล้ว ก็ให้ทำการปัจจุทธรณ์ผ้าครองผืนเก่า แล้วทำการพินทุ (๓ จุด) จากนั้นอธิษฐานผ้าครองผืนใหม่แทน ส่วนผ้าครองผืนเก่า ให้ทำการวิกัป คือการทำให้เป็นของสองเจ้าของ ด้วยวิธีกรรมทางวินัย กล่าวคือ ขอให้ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งร่วมเป็นเจ้าของในอติเรกจีวร หรืออติเรกบาตร เพื่อจะเก็บอติเรกจีวรหรืออติเรกบาตรไว้เกิน ๑๐ วัน โดยไม่ต้องอาบัติตามสิกขาบทที่ ๑ แห่งจีวรวรรค และสิกขาบทที่ ๑ แห่งปัตตวรรค นิสสัคคิยปาจิตตีย์

<u>คำวิกัป</u> ผ้าผืนเดียว **อิมัง จีวะรัง ตุยหัง วิกัปเปมิ.**

ผ้าหลายผืน **อิมานิ จีวะรานิ ตุยหัง วิกัปเปมิ.**

บาตรใบเดียว **อิมัง ปัตตัง ตุยหัง วิกัปเปมิ.**

และเมื่อจะกลับประเทศไทย ก็ให้ทำการถอนวิกัปกับผู้ที่ร่วมเป็นเจ้าของ แล้วทำการปัจจุทธรจีวรพม่า แล้วอธิษฐานจีวรไทย

<u>คำถอนวิกัป</u> ผ้าผืนเดียว **อิมัง จีวะรัง มัยหัง สันตะกัง <u>ปริภุญชะ</u> วา <u>วิสัชเชหิ</u> วา ยะถาปัจจะยัง วา กะโรหิ.**

ผ้าหลายผืน **อิมานิ จีวะรานิ มัยหัง สันตะกานิ <u>ปริภุญชะ</u> วา <u>วิสัชเชหิ</u> วา ยะถาปัจจะยัง วา กะโรหิ.**

หมายเหตุ ถ้าผู้กล่าวอ่อนพรรษากว่า ให้เปลี่ยนคำว่า **<u>ปริภุญชะ</u>** เป็น **ปริภุญชะถะ** เปลี่ยน <u>วิสัชเชหิ</u> เป็น **วิสัชเชถะ** และเปลี่ยน **<u>กะโรหิ</u>** เป็น **กะโรถะ**

ส่วนจีวรอื่นที่เป็นผ้าอาศัย ซึ่งนอกเหนือจากผ้าครอง ให้อธิษฐานเป็นผ้าบริขารแทน (แต่ไม่ควรมีเกิน ๓ ชุด รวมชุดครองเพื่อเป็นผู้มักน้อย สันโดษ รู้จักบริโภคใช้สอยจีวร ไม่เป็นผู้มักมาก)

<u>คำพินทุผ้า (๓ จุด)</u> เป็นการทำให้เสียสี และทำเครื่องหมายให้จำได้

อิมัง พินทุกัปปัง กะโรมิ. (ทุติยัมปิ, ตติยัมปิ) ๓ ครั้ง

<u>คำอธิษฐาน</u> บาตร **อิมัง ปัตตัง อธิฏฐามิ.**

ผ้าบริขาร **อิมัง ปะริกขาระโจลัง อธิฏฐามิ.**

สังฆาฏิ **อิมัง สังฆาฏิง อธิฏฐามิ.**

ผ้าปูนั่ง **อิมัง นิสีทะนัง อธิฏฐามิ.**

จีวร **อิมัง อุตตะราสังคัง อธิฏฐามิ.**

ผ้าปูนอน **อิมัง ปัจจัตถะระณัง อธิฏฐามิ.**

สบง **อิมัง อันตะระวาสะกัง อธิฏฐามิ.**

ผ้าเช็ดปาก **อิมัง มุขะปุญฉะนะโจลัง อธิฏฐามิ.**

หมายเหตุ ถ้าจะถอนผ้าที่อธิษฐาน ก็ให้ใช้คำว่า **"ปัจจุทธะรามิ"** แทนคำว่า **"อธิฏฐามิ"** (ว่า ๓ ครั้ง)

คำเสียสละผ้า จีวรเป็นนิสสัคคีย์ฯ เพราะอยู่ปราศจากเขตล่วงราตรี

ถ้าจีวรผืนเดียวว่าดังนี้

อิทัง เม ภันเต (อาวุโส) จีวะรัง รัตติวิปปะวุตถัง อัญญัตระ ภิกขุสัมมะติยา นิสสัคคิยัง อิมาหัง อายัส์มะโต นิสสัชชามิ.

ถ้าจีวรหลายผืนว่าดังนี้

อิมานิ เม ภันเต (อาวุโส) จีวะรานิ รัตติวิปปะวุตถัง อัญญัตระ ภิกขุสัมมะติยา นิสสัคคิยา อิมานิ อายัส์มะโต นิสสัชชามิ.

คำคืนผ้า **อิมัง จีวะรัง อายัส์มะโต ทัมมิ.**

คำอธิษฐานเข้าพรรษา

อิมัส์มิง วิหาเร อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ (๓ ครั้ง)

แปล - ข้าพเจ้า ขออยู่จำพรรษา ตลอด ๓ เดือน ในวิหารแห่งนี้

คำปวารณาออกพรรษา

สังฆัมภันเต ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา, วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ, ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิฯ

ทุติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา, วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ, ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิฯ

ตะติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา, วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ, ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิฯ

แปล – ท่านผู้เจริญ กระผมขอปวารณาต่อสงฆ์ ด้วยได้เห็นก็ดี ด้วยได้ยินมาก็ดี ด้วยนึกสงสัย (ว่าผมกระทำผิด) ก็ดี ขอท่านทั้งหลายได้ช่วยอนุเคราะห์ ว่ากล่าวตักเตือนกระผม เมื่อกระผมทราบ จักได้แก้ไขต่อไปฯ แม้ครั้งที่ ๒ ฯลฯ แม้ครั้งที่ ๓ ฯลฯ

คำให้สงฆ์อนุโมทนากฐิน

ครั้นเมื่อกรานเสร็จแล้ว ภิกษุผู้ครองผ้ากฐิน พึงนั่ง กระโหย่งแล้ว พึงหันหน้ามาหาสงฆ์ทั้งปวง ประนมมือกล่าวว่า

อัตถะตัง ภันเต* สังฆัสสะ กะฐินัง, ธัมมิโก กะฐินัตถาโร, อะนุโมทะถะ.

(กล่าว ๓ หน)

*แปล – ท่านเจ้าข้า * กฐินของสงฆ์กรานแล้ว การกรานกฐินเป็นธรรม ขอท่านทั้งหลาย อนุโมทนาเถิด.*

(*ถ้าผู้ครองผ้ากฐินเป็นผู้แก่พรรษาที่สุดในสงฆ์ ให้เปลี่ยนคำว่า ภันเต เป็น อาวุโส และเปลี่ยน ท่านเจ้าข้า เป็น ท่านทั้งหลาย)

คำอนุโมทนากฐิน

ภิกษุเหล่านั้นพึงประนมมือแล้วกล่าวคำอนุโมทนาว่า

สำหรับผู้มีพรรษาแก่กว่า เป็นผู้ครองกฐิน ว่าดังนี้

อัตถะตัง อาวุโส สังฆัสสะ กะฐินัง, ธัมมิโก กะฐินัตถาโร อนุโมทามะ.

(กล่าว ๓ หน)

แปล – ท่านผู้มีอายุ กฐินของสงฆ์ กรานแล้ว การกรานกฐินเป็นธรรม ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออนุโมทนา.

สำหรับ ผู้มีพรรษาอ่อนกว่า เป็นผู้ครองกฐิน ว่าดังนี้

อัตถะตัง ภันเต สังฆัสสะ กะฐินัง, ธัมมิโก กะฐินัตถาโร อนุโมทามะ.

(กล่าว ๓ หน)

แปล – ท่านเจ้าข้า กฐินของสงฆ์ กรานแล้ว การกรานกฐิน เป็นธรรม ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออนุโมทนา.

อานิสงส์กฐิน

ภิกษุผู้จำพรรษาต้น (ปุริมพรรษา) เมื่อได้กรานกฐินแล้ว ย่อมได้อานิสงส์กฐิน ๕ ประการ

๑. **อนามนฺตจาโร** เที่ยวไปในสกุลไม่ต้องบอกลา คือไม่เป็นอาบัติด้วยจาริตตสิกขาบทที่ ๖ แห่งอเจลกวรรค ปาจิตติยกัณฑ์

๒. **อสมาทานจาโร** เที่ยวจาริกไปโดยไม่ต้องเอาไตรจีวรไปครบสำรับ *(ผ้า ๓ ผืน คือสบง จีวร สังฆาฏิ)* คือไม่เป็นอาบัติด้วยทุติยกฐิน สิกขาบทที่ ๒ แห่งจีวรวรรค

๓. **คณโภชนํ** ฉันคณะโภชน์และปรัมปรโภชน์ได้ คือไม่เป็นอาบัติด้วยสิกขาบท ๒-๓ แห่งโภชนวรรค *(ฉันเป็นหมู่ได้ คือภิกษุตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป และเจ้าภาพสามารถ บอกชื่อ อาหารได้)*

๔. **ยาวทตฺถจีวรํ** เก็บอติเรกจีวร และอกาลจีวรได้ตามปรารถนา คือไม่เป็นอาบัติด้วยสิกขาบท ๑-๓ แห่งจีวรวรรค *(ปกติเก็บไว้ได้ไม่เกิน ๑๐ วัน)*

๕. **โย จ ตตฺถ จีวรุปฺปาโท โส เนสํ ภวิสฺสติ** จีวรอันเกิดขึ้นในที่นั้น เป็นของได้แก่ พวกภิกษุผู้ได้กรานกฐิน *(ลาภสักการะที่สมควรแก่พระภิกษุ เช่นไตรจีวร ผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัว เครื่องใช้ต่างๆ เจ้าภาพถวายแล้ว พระภิกษุเก็บไว้ได้เอง โดยไม่เป็นของสงฆ์ ทั้งได้โอกาสขยายเขตจีวรกาล ให้ยาวออกไปอีก ๔ เดือน คือจนถึงวันเพ็ญเดือน ๔)*

อธิบายเพิ่มเติม
อานิสงส์กฐินทางพระวินัย สำหรับพระภิกษุ

กฐินทานมีอานิสงส์ทางพระวินัย แก่พระภิกษุผู้กรานกฐิน และอนุโมทนากฐิน ๕ ประการ คือ

๑. **เที่ยวไปโดยไม่ต้องบอกลา** อธิบายว่า ตามธรรมเนียมพระภิกษุ เมื่อจะไปในที่ใดๆ จะต้องบอกลาพระภิกษุ ที่มีอยู่ในวัดนั้นก่อน แล้วจึงจะไปได้ แต่ถ้าไปโดยไม่บอกลา ก็ต้องอาบัติปาจิตตีย์ คือท่านห้ามพระภิกษุรับนิมนต์แล้วไปในที่อื่น (คือรับนิมนต์ไว้แล้วไม่ไปฉันในที่นิมนต์ หรือไม่ฉลองศรัทธาที่รับนิมนต์ไว้ แต่ไปในที่อื่นเสีย) ตามนัยแห่งจาริกสิกขาบทที่ ๖ แห่งอเจลกวรรค ปาจิตตียกัณฑ์ ความว่า "ภิกษุได้รับนิมนต์แล้ว มีภัตตาหารอยู่แล้ว ไม่บอกลาภิกษุซึ่งมีอยู่ เที่ยวไปในตระกูลทั้งหลายก่อนฉันก็ดี หลังฉันก็ดี เป็นอาบัติปาจิตตีย์ เว้นแต่ในคราวที่เป็นฤดูถวายจีวร คราวที่ทำจีวร"

๒. เที่ยวจาริกไปโดยไม่ต้องถือไตรจีวรไปครบสำรับ อธิบายว่า ไตรจีวรครบสำรับหมายถึง มีผ้าที่อธิษฐานสำหรับใช้ครองครบ ๓ ผืน (จีวร สบง สังฆาฏิ) ธรรมเนียมปฏิบัติของพระภิกษุนั้น นอกจากในวัดหรือในสำนักสงฆ์ที่ตนอยู่แล้ว ถ้าจะไปพักค้างคืนที่อื่น โดยไม่นำไตรจีวรไปครบสำรับ ซึ่งตามพระธรรมวินัยนั้นจะอยู่ปราศจากไตรจีวร (ผืนใดผืนหนึ่ง) แม้เพียงคืนหนึ่งก็ไม่ได้ และถ้าขืนอยู่ปราศจากไตรจีวร ต้องอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์ และไตรจีวรนั้นก็เป็น นิสสัคคีย์ฯ ด้วย คือเป็นสิ่งที่จะต้องสละแก่สงฆ์ คณะ หรือบุคคลก่อนจึงจะรับคืน นำมาอธิษฐานเป็นไตรจีวรครองใหม่ได้ ถ้าไม่สละและนำมานุ่งห่ม ก็ต้องอาบัติทุกกฎอีก เว้นแต่ได้กรานกฐินและอนุโมทนากฐินแล้ว (ทุติยกฐินสิกขาบทที่ ๒ แห่งจีวรวรรค นิสสัคคิยกัณฑ์)

๓. ฉันคณโภชน์และปรัมปรโภชน์ได้ อธิบายว่า *ฉันคณโภชน์* หมายถึง การที่พระภิกษุนั่งฉันอาหารเป็นหมู่ หรือนั่งล้อมวงฉัน โดยในสิกขาบทนี้ท่านกำหนดพระภิกษุตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป ได้รับนิมนต์ด้วยโภชนะ ๕ อย่าง (ข้าวสุก ขนมสด ขนมแห้ง ปลา หรือเนื้ออย่างใดอย่างหนึ่ง) ที่เจ้าภาพผู้นิมนต์ได้ออกชื่ออาหาร ถ้าพระภิกษุ ๔ รูปขึ้นไปได้นั่งล้อมวงฉันโภชนะนั้น ต้องอาบัติปาจิตตีย์ เพราะธรรมเนียมพระภิกษุนิยมนั่งเรียงแถวฉัน ไม่นั่งล้อมวงฉัน แต่ถ้าได้กรานกฐินและอนุโมทนากฐินแล้ว หรือในคราวทำจีวร ไม่เป็นอาบัติในข้อนี้

ส่วนการฉันปรัมปรโภชน์ คือการที่พระภิกษุรับนิมนต์ฉันอาหารไว้แห่งหนึ่งก่อนแล้วไม่ไป แต่ไปฉันอาหารในที่ที่เขานิมนต์ทีหลัง หรือในวันเดียวกันนั้น ภิกษุได้รับนิมนต์ฉันเพลไว้ในที่แห่งหนึ่งก่อนแล้ว แต่ไปฉันเพลอีกที่หนึ่ง ซึ่งเขานิมนต์ไว้ทีหลัง เช่นนี้ ก็จะต้องทำวิกัปโภชนะที่รับนิมนต์ไว้ก่อนนั้น คือยกส่วนที่รับนิมนต์ไว้ก่อนนั้น ให้พระภิกษุรูปอื่น (ให้รูปอื่นฉันแทน/ไปแทน) จึงจะฉันโภชนะที่รับนิมนต์ทีหลังนั้นได้ หรือฉันตามลำดับที่รับนิมนต์ไว้ ซึ่งถ้าไม่วิกัปเสียเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เว้นแต่ได้รับกฐินแล้ว หรืออยู่ในฤดูทำจีวร (ตามนัยสิกขาบทที่ ๓ โภชนวรรค ปาจิตติยกัณฑ์)

๔. เก็บอติเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา อธิบายว่า ไตรจีวรนั้นพระพุทธองค์ทรงอนุญาตให้พระภิกษุมีไว้สำหรับใช้สอยประจำตัวอย่างละผืน และจะต้องอธิษฐานก่อน คือทำความตั้งใจกำหนดไว้ว่าจะใช้ผ้า ๓ ผืนนี้เป็นของใช้ประจำตัวหรือเป็นผ้าครอง ดังนั้น ผ้าจีวรที่พระภิกษุรับมานอกจากผ้าซึ่งได้อธิษฐานเป็นไตรจีวรครองแล้วนั้น เรียกว่า อติเรกจีวร คือผ้าส่วนที่

เกินจากที่อธิษฐานเป็นผ้าครอง และท่านห้ามเก็บอติเรกจีวรไว้เกิน ๑๐ วัน ถ้าขืนเก็บไว้เกิน ๑๐ วัน ต้องอาบัตินิสสัคคิยปาจิตตีย์ เว้นแต่ได้กรานกฐินแล้วหรืออยู่ในระหว่างฤดูทำจีวร เมื่อหมดเขตทำจีวรในกลางเดือน ๔ นั้นแล้ว พระภิกษุประสงค์จะเก็บอติเรกจีวรไว้เกิน ๑๐ วัน ก็ต้องวิกัปเสียก่อน ได้แก่การทำให้เป็นของสองเจ้าของ คือให้พระภิกษุรูปอื่นเป็นเจ้าของร่วมกับตนด้วยนั่นเอง (ตามนัยปฐมกฐินสิกขาบท จีวรวรรค นิสสัคคิยกัณฑ์)

๕. จักได้จีวรที่เกิดขึ้นในที่นั้น คือพระภิกษุที่จำพรรษาในอาวาสนั้นแล้ว ย่อมมีสิทธิอันชอบธรรม ในการที่จะได้รับปัจจัยลาภทั้งหลาย มีจีวรเป็นต้น ที่มีผู้นำมาถวายในอาวาสนั้น

เมื่อได้รับกฐินแล้ว ทรงอนุญาตให้ขยายระยะเวลาการทำจีวรออกไปอีกถึงกลางเดือน ๔ คือจากช่วงเทศกาลกฐิน และเพิ่มจากวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๒ ไปถึง วันขึ้น ๑๕ ค่ำกลางเดือน ๔ รวมเป็น ๕ เดือน ดังนั้น อานิสงส์กฐินที่ยกเว้นให้ พระภิกษุไม่อาบัติในบางสิกขาบท ตามนัยแห่งอานิสงส์กฐินทางพระวินัย ๕ ประการ จึงมีผลอยู่ในฤดูกาลจีวรดังกล่าวมานี้

อานิสงส์ที่ผู้ทำบุญทอดกฐินจะได้รับ

๑. มีอายุยืน ๒. มีความสวยงามผ่องใส ๓. มีความสุขกายสุขใจ ๔. มีพละกำลังเข้มแข็งทั้งกายใจ ๕. มีสติปัญญาดี ทำให้ดำเนินชีวิตราบรื่นและประสบความสำเร็จ ๖. เป็นผู้ปราศจากอันตรายศัตรูภัยพาล ได้พบแต่กัลยณมิตร ๗. เป็นผู้มีทรัพย์มาก ไม่ลำบากในการแสวงหาทรัพย์ เมื่อสิ้นใจไปก็ได้ไปเกิดบนสวรรค์พรั่งพร้อมด้วยทิพย์สมบัติ ๘. เป็นปัจจัยให้บรรลุพระนิพพาน

ประโยชน์ของการทำบุญกฐิน

๑. เป็นการสงเคราะห์พระภิกษุที่จำพรรษาครบถ้วนไตรมาสให้ได้รับอานิสงส์ตามพุทธบัญญัติ
๒. เป็นการเทิดทูนพระพุทธบัญญัติเรื่องกฐินให้คงอยู่สืบไป จัดเป็นปฏิบัติบูชาส่วนหนึ่ง
๓. สืบต่อประเพณีกฐินทาน มิให้เสื่อมสลายไปจากวัฒนธรรมประเพณีของชาวพุทธ
๔. เป็นการถวายทานโดยมิเจาะจงบุคคลโดยเฉพาะ แต่ถวายแก่หมู่สงฆ์เป็นส่วนรวม จึงเข้าลักษณะเป็น**สังฆทาน** ที่พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญ ว่ามีผลานิสงส์มาก
๕. การร่วมบำเพ็ญกฐินทาน เป็น **กาลทาน** คือเป็นทานที่ถวายได้ภายในเวลาที่มีพระพุทธานุญาตกำหนด จึงมีอานิสงส์มากเป็นพิเศษ
๖. ในการทอดกฐิน ส่วนใหญ่เป็นการร่วมมือร่วมใจกันของคนจำนวนมากเพื่อสร้างความดีงาม จึงเป็นการเสริมสร้างพลังสามัคคีขึ้นในสังคมอีกทางหนึ่งด้วย

วิธีแสดงอาบัติ (ปลงอาบัติ) - พรรษาอ่อน

(พรรษาอ่อนว่า) สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
(ขอแจ้งให้ทราบว่า ข้าพเจ้าต้องอาบัติหลายตัว.)

สัพพา คะรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
(อาบัติเหล่านั้น เป็นอาบัติหนักเบา หลายตัว.)

อะหัง ภันเต สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย
อาปัชชิง ตา ตุมหะ มูเล ปะฏิเทเสมิ
(ข้าพเจ้าต้องอาบัติหลายตัว ต่างวัตถุกัน ข้าพเจ้าขอแสดงอาบัตินั้น.)

(พรรษาแก่รับว่า) ปัสสะสิ อาวุโส ตา อาปัตติโย
(เธอเห็น อาบัตินั้นหรือ ?)

(พรรษาอ่อนว่า) อุกาสะ อามะ ภันเต ปัสสามิ
(ใช่! ข้าพเจ้าเห็น.)

(พรรษาแก่รับว่า) อายะติง อาวุโส สังวะเรยยาสิ
(เธอพึงสำรวมระวังต่อไป.)

(พรรษาอ่อนว่า) สาธุ สุฏฐุ ภันเต สังวะริสสามิ
(ดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

ทุติยัมปิ สาธุ สุฏฐุ ภันเต สังวะริสสามิ
(แม้วาระที่สองดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

ตติยัมปิ สาธุ สุฏฐุ ภันเต สังวะริสสามิ
(แม้วาระที่สามดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

นะ ปุเนวัง กะริสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่ทำอย่างนี้อีก)*
นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่พูดอย่างนี้อีก)*
นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่คิดอย่างนี้อีก)*

(จบพรรษาอ่อน)

วิธีแสดงอาบัติ (ปลงอาบัติ) – พรรษาพรรษาแก่

(พรรษาแก่ว่า) สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
(ขอแจ้งให้ทราบว่า ข้าพเจ้าต้องอาบัติหลายตัว.)

สัพพา คะรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ หน)
(อาบัติเหล่านั้น เป็นอาบัติหนักเบา หลายตัว.)

อะหัง อาวุโส สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย
อาปัชชิง ตา ตุยหะ มูเล ปะฏิเทเสมิ
(ข้าพเจ้าต้องอาบัติหลายตัว ต่างวัตถุกัน ข้าพเจ้าขอแสดงอาบัตินั้น.)

(พรรษาอ่อนรับว่า) อุกาสะ ปัสสะถะ ภันเต ตา อาปัตติโย
(เธอเห็น อาบัตินั้น หรือ ?)

(พรรษาแก่ว่า) อามะ อาวุโส ปัสสามิ
(ใช่! ข้าพเจ้าเห็น.)

(พรรษาอ่อนรับว่า) อายะติง ภันเต สังวะเรยยาถะ
(เธอพึงสำรวมระวังต่อไป.)

(พรรษาแก่ว่า) สาธุ สุฏฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ
(ดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

ทุติยัมปิ สาธุ สุฏฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ
(แม้วาระที่สอง ดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

ตติยัมปิ สาธุ สุฏฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ
(แม้วาระที่สาม ดีแล้วท่าน ! ข้าพเจ้าจะสำรวมไว้ด้วยดี.)

นะ ปุเนวัง กะริสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่ทำอย่างนี้อีก)*
นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่พูดอย่างนี้อีก)*
นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ *(ข้าพเจ้าจักไม่คิดอย่างนี้อีก)*

(จบพรรษาแก่)

รายนาม เจ้าภาพร่วมจัดพิมพ์ บทสวดมนต์ทำวัตร ประจำสำนัก (พิมพ์ครั้งที่ ๖) เมษายน ๒๕๖๐

๑..พระอธิการพีรพล อาวุธปญฺโญ พร้อมศิษยานุศิษย์ วัดพุทธศาสตร์ อ. เกาะจันทร์ จ. ชลบุรี ๓๐,๐๐๐ บาท ๒. พระนพพร เขมจาโร และคณะญาติโยม สำนักวิปัสสนาบุญญานุภาพ ต. แม่ปะ อ. เถิน จ. ลำปาง ๒๒,๕๐๐ บาท ๓. วัดปัญญานันทาราม ต. คลองหก อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี ๕,๐๐๐ บาท ๔. พระสมุห์มานัส อคฺคปญฺโญ และคณะศิษยานุศิษย์ วัดโคกสว่าง ต. ดอนนางหงส์ อ. ธาตุพนม จ. นครพนม ๑,๖๐๐ บาท ๕. พระพีรภัฒฐ์ วีรสทฺโธ ๑,๕๐๐ บาท ๖. พระมาโนด ธมฺมธโร ๑,๐๐๐ บาท ๗. พระทิวา อนุตฺตโร ๑,๐๐๐ บาท ๘. พระทวี ปภสฺสโร ๑,๐๐๐ บาท ๙. พระศรุติ จานุตฺตโร ๕๐๐ บาท ๑๐. พระพงศ์ธนา จานวีโร ๕๐๐ บาท ๑๑. พระมหาบุญยอด จานคเวสโก ๕๐๐ บาท ๑๒. พระบุญส่ง ครุโก ๕๐๐ บาท ๑๓. พระสุริยัณ ผลญาโณ ๕๐๐ บาท ๑๔. พระบุญเถิง กิตฺติปาโล ๓๐๐ บาท ๑๕. พระสุทัศน์ ผลญาโณ ๒๐๐ บาท ๑๖. แม่ชีพนอ บรรจง ๑,๐๐๐ บาท ๑๗. แม่ชีอุบล ผาบุญมา-คุณยายอุดร-คุณตาทอง ผาบุญมา และลูกหลานทุกคน ๑,๐๐๐ บาท ๑๘. แม่ชีอาทิศยา ธัมมนันที ๑๐๐ บาท ๑๙. คุณณัฐปภัสร์ นิโรธรังสี ๒,๐๐๐ บาท ๒๐. คุณไพสิษฐ์ วงค์จันทร์ ๒,๐๐๐ บาท ๒๑. คุณอิสริยา คูประเสริฐ และครอบครัว ๒,๐๐๐ บาท ๒๒. คุณอุษณีย์ ชัยชูชนะภัย และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท ๒๓. คุณศุภมน ศอกจะบก และครอบครัว ๘๐๐ บาท ๒๔. คุณผานิต ศิริพิชญ์ตระกูล ๕๐๐ บาท ๒๕. คุณอุดมลักษณ์ พนเจริญสวัสดิ์ ๕๐๐ บาท ๒๖. ร.ต.ปรีชา-คุณมาลารัตน์-คุณณภัทร-คุณราวุฒิ ภูมาศวิน ๓๐๐ บาท ๒๗. คุณวนิดา น้อยหา ๒๐๐ บาท ๒๘. คุณเชิด สุขใจ ๑๐๐ บาท ๒๙. คุณสุพจน์ วรวานิช ๑๐๐ บาท ๓๐. แม่ชีปฐวี บุญล้น ๕๐๐ บาท ๓๑. พระกานต์นุพงษ์ สนฺตมโน ๑,๐๐๐ บาท ๓๒. พระทรัพย์โสภา อภโย ๓๐๐ บาท ๓๓. พระอธิวัฒน์ ธมฺมครุโก ๕๐๐ บาท ๓๔. พระอัครชัย สุชิโต ๕๐๐ บาท ๓๕. พระวีรวัฒน์ ติสฺสโร ๕๐๐ บาท ๓๖. แม่ชีอโณทัย ยืนยงวัฒน์ ๓๐๐ บาท ๓๗. น.ส.ปนิตา คุณาธิปพงษ์ ๑,๐๐๐ บาท ๓๘. พญ.นันทิยา คุณาธิปพงษ์ ๑,๐๐๐ บาท ๓๙. คุณบุรินทร์ คุณาธิปพงษ์ ๑,๐๐๐ บาท ๔๐. นางสมศรี เสงี่ยมรัตน์ ๑๐๐ บาท ๔๑. นายสิรวัฒน์ เสงี่ยมรัตน์ ๑๐๐ บาท ๔๒. น.ส.ปุณยวีร์ เสงี่ยมรัตน์ ๑๐๐ บาท ๔๓. ดร.ณัชดวง วัชรสารทรัพย์ ๓๐๐ บาท ๔๔. นายณัฏฐชัย กำเนิดศิริ ๑,๐๐๐ บาท ๔๕. คุณมธุริน ฐีรธนากฤศ ๑๐๐ บาท ๔๖. คุณสราญรัตน์ แก้วแสง ๑๐๐ บาท ๔๗. คุณอรรถนีย์ สถาพร ๑๐๐ บาท ๔๘. คุณชยนันท์ ประสพอัครกิจ ๑๐๐ บาท

ยอดคาถา

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ   นะโม สังฆัสสะ
นะโม อาจะริยัสสะ สัมมาสัมพุทธัสสะ

อาเวณิกคุณ

๑. พุทธานัง ชีวิตัสสะ นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ฯ
๒. พุทธานัง สัพพัญญุตะญาณัสสะ นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ฯ
๓. พุทธานัง อะภิหัฏฐานัง จะตุนนัง ปัจจะยานัง นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ฯ
๔. พุทธานัง อะสีติยา อะนุพะยัญชะนานัง พะยามัปปะภายะ วา นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ฯ

อิเมสัง จะตุนนัง นะ สักกา เกนะจิ อันตะราโย กาตุง ฯ ตะถา เม โหตุ ฯ

๑. ใครๆ ไม่อาจกระทำอันตรายต่อพระชนม์ชีพของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ ฯ
๒. ใครๆ ไม่อาจกระทำอันตรายต่อพระสัพพัญญุตญาณของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ ฯ
๓. ใครๆ ไม่อาจกระทำอันตรายต่อปัจจัยสี่ที่เกิดขึ้นอยู่เนืองๆ ของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ ฯ
๔. ใครๆ ไม่อาจกระทำอันตรายต่อพระอนุพยัญชนะแปดสิบก็ดี พระรัศมีวาหนึ่งก็ดี ของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ ฯ

คุณสมบัติพิเศษของพระพุทธเจ้าทั้งหลายสี่ประการเหล่านี้ ใครๆ ไม่อาจกระทำอันตรายได้ ฉันใด ขออันตรายทั้งปวงจงอย่ามีแก่ข้าพเจ้า ฉันนั้น เทอญ ฯ

หมายเหตุ - คาถาทั้งสองบทนี้ สวดให้ขึ้นใจ สวดหลายๆ จบ ยิ่งมากยิ่งดี มีอานิสงส์ คือ คุ้มครองให้พ้นจากทุกข์ภัยอันตรายและสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ทั้งจากมนุษย์และอมนุษย์ สิ่งที่ติดขัดไม่ราบรื่น ก็จะค่อยๆ คลี่คลาย เจริญด้วยทรัพย์ ลาภสักการะมิตรบริวาร และเจริญขึ้นเรื่อยๆ